TRAGOM ŽRTAVA JUGOKOMUNIZMA

Huda Jama uništila je titoistički mit (1)

Tko drugome jamu kopa, sam u nju pada! Ništa ne može uništiti vjerodostojnost predstavnika neke zločinačke ideologije kao materijalni dokazi. Ni svjedočenja preživjelih žrtava tijekom desetljeća, ni dokumenti, ni izjave javnih osoba i političara, ni brojne međunarodne i hrvatske parlamentarne deklaracije, ni tone knjiga, brošura i mnoštvo novinskih članaka i održanih stručnih seminara i skupova i prezentiranih rezultata povijesnih istraživanja različitih instituta povijesti od pada komunističkog Berlinskog zida nisu uništili vjerodostojnost priče o partizanskom mitu, ravan starogrčkom epu o Ilijadi, kao što je istina u obliku materijalnih dokaza o ratnom zločinu i zločinu protiv čovječnosti i genocida, koji su na svjetlo dana izbili ove godine kada su slovenske vlasti otvorile Barbarin rov u mjestu Huda Jama kod Laškog. Foto objektivi uništili su sramotno naslijeđe titoističkoga jugokomunističkog režima partizanskog pokreta. A tu spadaju i tisuće divljački, barbarski ubijenih ratnih zarobljenika i zarobljenih civila, hrvatskih izbjeglica pred lavinom staljinističkog totalitarnog komunizma koji se 1945. srućio na Hrvatsku i hrvatski narod. Vjerojatno među žrtvama komunizma u Barbarinu rovu ima i pripadnika drugih nacionalnosti i različitih konfesija.

Još gore od samih brutalnih masovnih ubojstava s predumišljajem je slušanje degutantnih, neljudskih, fašistoidno-boljševičkih, šovinističkih govora mržnje na račun hrvatskih žrtava komunizma, kojima smo izloženi posljednjih godina, pa i poslije pada Berlinskog zida, dakle, već 20 godina, od strane ekstremističke titoističke jugonostalgičarske manjine u hrvatskom društvu i koja je protiv Republike Hrvatske, i zdrave pameti, vodila u mirnodopskim uvjetima ratnu partizansku agitacijsku propagandu, iskrivljavala povijesnu istinu, kupujući jeftinim trikovima bolju prošlost za sebe i svoje predke, licemjerno prešućujući, relativizirajući i umanjujući (ratne) zločine partizanskog pokreta i boljševičkog „rukovodstva" hrvatske i jugoslavenske komunističke partije, i istovremeno uzdižući jednog od najvećih zločinaca s prostora bivše Jugoslavije i Europe, maršala Tita (Valtera) - sovjetskog kvislinga i doušnika staljinističke tajne policije. Riječ je o načelu propagande da su svi fašisti koji nisu komunisti.

Antifašistički zaštitni zid

Komunistički Berlinski zid su istočnonjemački komunisti zvali „Antifašističkim zaštitnim zidom" koji su boljševici iz Istočnog Berlina u (bodljikavom žicom opasanoj) državi „radnika i seljaka" (DDR) podigli u suradnji sa svojim kremaljskim gazdama u Moskvi, 1961. godine na granici između Zapadnog i Istočnog Berlina. Međutim, „antifašistički zaštitni zid" nije bio antifašistički nego komunistički jer Savezna Republika Njemačka je tada bila demokratska i pravna država dok je DDR bio totalitarna država po uzoru na SSSR i Treći Reich. Čak su i vojne odore „Narodne armije" i „Narodne milicije" u Istočnoj Njemačkoj sličile nacističkim odorama iz doba Hitlerove Njemačke dok je za komunističku tajnu službu sigurnosti (STASI) radilo, po svjedočenju Simona Wiesenthala, više doušnika nego za GESTAPO. Na području socijalističke Republike Hrvatske za komunističke tajne službe radilo je preko 200 tisuća doušnika, i svi oni, kao i njihovi udbaški oficiri koji su ih vodili kroz program masovne špijunaže građana, ostali su u samostalnoj i neovisnoj Republici Hrvatskoj nelustrirani i na javnim položajima, ali su zato od vladajućih titoista protuustavno lustrirani demokratski orijentirani političari, te je ponovno uvedena politička podobnost, odnosno svi su nepodobni koji nisu za zločinca Tita jer, poslije Tita - Tito! Antikomunisti, demokratski orijentirani, bivši politički zatvorenici savjesti od titoista u RH protuustavno su lustrirani i diskriminirani, etiketirani kao Židovi u 3. Reichu.

Savez za Europu i titoizam

Nedemokratsko i antihumanističko ozračje koje vlada u RH, i koje šire vladajući političari i masmediji, dostiglo je na 20. obljetnicu pada Berlinskog zida svoju kulminaciju. Sve maske su pale, i car je ostao gol! Predstavnici vlasti nisu ispunili niti jednu jedinu točku iz antikomunističke demokratske rezolucije broj 1481 Parlamentarne skupštine Europe, i lipanjske Deklaracije Hrvatskog sabora iz 2006. Prešutjeli su sve ono što se ne uklapa u mit o titoizmu, tako i spomendan Europskoga parlamenta (23. kolovoza) na žrtve fašizma i komunizma, i tako, zajedno sa saborskom opozicijom (SDP i sateliti) pokazali prijezir prema demokraciji i građanskim slobodama („Savez za Europu" je u stvarnosti savez za titoizam i Bildtov „Zapadni Balkan"). Naprotiv, svojim povijesnim krivotvorinama prisiljavaju ljude da idu protiv svoje savjesti, vode mlade generacije u zabludu i nastoje uništiti kolektivno pamćenje hrvatskog naroda vezano za „Bleiburg i Križni kut". Kolumnist *Jutarnjeg lista* D. Butković je u tom smislu položio nadu da će uskoro Bleiburg i Križni put iščeznuti iz kolektivnog pamćenja Hrvata, i nestati iz službene politike RH. Osnove za to ima jer je medijska propaganda posljednjih godina trasirala put za takvu vrstu novog nasilja.

Zato nikada u središtu glavnoga grada nije podignut spomenik hrvatskim žrtvama komunizma, a kamoli da bi bio podignut velebni spomenik u spomen na žrtve jugokomunističkoga genocida 1945. Njemačka u teoriji i praksi dostojno odaje počast žrtvama fašizma i komunizma, kao i svojim palim vojnicima u ratu. Na obljetnicu kada je Hrvatski centar za istraživanje zločina komunizma podnio 8. rujna 2006. zagrebačkom županijskom državnom odvjetništvu kaznenu prijavu protiv osnovano osumnjičenih partizanskih komunističkih ratnih zločinaca, Milke Planinc (rođena Malada) i Sime Dubajića kao i petnaestak partizanskih očeličenih marksista-koljača, njemačke vlasti podigle su u Berlinu velebni spomenik u spomen na dezertere iz Wehrmachta, i na vojnike Bundeswehra, palih u ratu u Afganistanu koji su unutar istoga spomeničkoga kompleksa dobili zaseban spomenik, veliku pozlaćenu ploču.

I revolucija je postala antifašizam

Hrvatska do danas nema u glavnom gradu spomenik Domovinskom ratu, ratu za neovisnost i slobodu. Tendencija vladajućih titoista je bila i jest da se takve vrste spomenika podiže na grobljima, te je i to jedan u nizu pljuski posred lica hrvatskog naroda! Jer, spomenike na groblju ne vidi nitko osim posjetitelja. Nijemci su ponosni na svoje bojovnike koji su poginuli za „pravo i slobodu", dakle, za demokratske slobodarske vrijednosti. Umjesto toga, vladajući titoisti rehabilitiraju totalitarni komunizam, komunističke i partizanske ubojice, i to pod krinkom „antifašizma", tumačeći narodu da komunisti nisu bili komunisti nego antifašisti i da socijalistička revolucija komunističkih partizana nije bila revolucija nego „antifašistička borba", upravo na tragu propagande istočnonjemačkih komunista iz doba hladnoga rata koji tvrdiše da su izgradili „antifašistički zaštitni zid".

Fašizam je kapitulirao 1943., a Hitlerova Njemačka i nacizam 1945. Dakle, godine 1961. nije bilo potrebe za „antifašističkim zaštitnim zidom" ali je ipak izgrađen kako Nijemci iz sovjetske sfere ne bi mogli bježati u slobodu na Zapad. Komunisti su lagali cijelom svijetu da su oni antifašisti i da se treba braniti od demokracije i sloboda koje su oni etiketirali kao fašizam. Za komuniste je Savezna Republika Njemačka, uzor demokracije i pravne države, bila fašistička tvorevina! Na tragu te komunističke propagande i danas u Hrvatskoj titoisti na raznim internetskim portalima zagovaraju nove jame za Hrvate, jer su u toj propagandi „fašisti", a bezbrojni propagandistički članci dali su svoj obol, ne samo u protuustavnoj cenzuri, nego i u širenju lažne priče o „hrvatskom neofašizmu", dok istodobno komunisti i udbaši drmaju zemljom koja je svoju krv prolila u borbi protiv titoističke „JNA" i četničke bande, odnosno srpskog fašizma i „duhovne JNA" - Srpske pravoslavne crkve.

Huda Jama kao čelična metla

Nema sličnoga primjera, osim velikosrpskoga genocida u Srebrenici 1995., masovnog ubojstva u Europi kao što je zločin u Barbarinoum rovu koji su počinili Titovi komunistički partizani. Odnosno ima, ali to su opet Titove jame, kao Tezno kod Maribora i jame na Kočevskom rogu i Maclju. Iako se komunizam zalaže za uništenje konkurencije, npr. u gospodarstvu uspostavom državnog etatizma, u proizvodnji jama su partizani međusobno doslovno bili konkurenti u natjecanju u ubijanju Hrvata, bilo muških, bilo ženskih, djece, staraca i ranjenih, intelektualaca i svećenika, antifašista i demokrata. Razlog zašto su se jugokomunisti 1945. prihvatili posla krvnika i ubojica leži u ratnoj partizanskoj agitacijskoj propagandi u kojoj je NDH sotonizirana, kao i svaki hrvatski vojnik i civil koji je proglašen „narodnim neprijateljem" i „kvislingom" ako nije podupirao komunistički protunarodni partizanski komunistički pokret „NOB/NOP/NOR" koji se sastojao od simbioze marksističke i velikosrpske ideologije. Marx je tumačio da Hrvati moraju završiti na smetlištu povijesti, i marksisti „druga" Tita, zajedno s njim pomeli su Hrvate u preko 1.000 jama. Na koncu je marksizam završio na smetlištu povijesti, a od 2009. i titoizam, jer Huda Jama je za titoizam čelična užarena metla koja ovu zločinačku ideologiju i njene protagoniste konačno mete na smetlište povijesti. Nema više u svijetu liberalne demokracije Zapada onih koji će, nakon Hude Jame, ijednom titoistu povjerovati da je antifašist! Gotovo je!

Druže Tito mi ti se kunemo...

Unatoč medijskoj cenzuri u Hrvatskoj, unatoč verbalnom nasilju nad žrtvama komunizma i svima onima koji su posljednjih 20 godina pokušali rasvijetliti mračno razdoblje jugoslavenskog socijalizma i Titovu diktaturu, koji su pokušali prosvijetliti hrvatsko stanovništvo, upravo onako kako preporuča Rezolucija 1481 VE o *Nužnoj međunarodnoj osudi zločina totalitarnog režima komunističke partije*. Mogu komunisti, danas pod imenom liberala, slaviti pokolje nad hrvatskim civilima, mogu do besvijesti organizirati četničke i partizanske derneke, i obnavljati komunističke spomenike, ali njihova laž odbija se o antifašistički i antikomunistički demokratski zid.

DORH je nakon tri godine, prije smrti optužio Dubajića za zločin protiv čovječnosti na Kočevskom rogu. Namjerno se čekalo da koljač umre prirodnom smrću i ode bez kazne kako ne bi u Zagrebu bilo sudskog procesa na kojemu bi se moglo rekonstruirati zločinački titoistički partizansko-komunistički sustav. Namjerno se ne optužuje ni Milku Planinc koja je u paketu s Dubajićem kazneno prijavljena i koju je Dubajić teško teretio za zločine, i to ne jučer, nego odmah po padu Berlinskog zida. Što je DORH radio od 1990. do danas? Spavao? Budno je pazio da ne bi kojim slučajem neki partizan i komunist bio optužen, a ako se nekoga iz partizanske svite konačno i napokon optuži (nakon što se kaznena prijava godinama kiselila u ladicama), onda samo partizani i komunisti srpske nacionalnosti, kao Petar Zinaić i Simo Dubajić, no, oni jugoslavenskoga opredjeljenja odnosno hrvatskoga podrijetla ni pod koju cijenu, jer, poslije Tita - Tito, i druže Tito - mi ti se kunemo, da sa tvoga puta ne skrenemo!

Nastavlja se

Goran JURIŠIĆ

TRAGOM ŽRTAVA JUGOKOMUNIZMA

Huda Jama uništila je titoistički mit (2)

Ljuto zlo iz Ljute (Hude) Jame - tako je predsjednik slovenskoga državnog povjerenstva za prikrivene grobnice, Jože Dežman, nazvao zlo koje je na svjetlo dana izbilo kada su slovenske vlasti otvorile rudnik Sv. Barbare u mjestu Huda Jama kod Laškog. Iza 400 kubika jalovine i nekoliko zidova kriminalisti su našli nekoliko stotina kostura polivenih vapnom. Stravično otkriće, međutim, samo je manji dio onoga što skriva Huda Jama

Prizor smaknutih osoba u rudniku, žrtava komunizma/titoizma, koji su kriminalisti vidjeli, je zastrašujući, kao i reakcija onih političkih čimbenika kojima očito ne odgovara diranje u zločine i žrtve titoizma i kult maršala Tita. Tako je slovenski premijer Pahor, na pitanje hoće li obići stratište titoizma u Hudoj Jami, odgovorio da ima važnijega posla. Indiferentnost, međutim, nije odgovor koji se traži od demokratskih političara. Gospodin Dežman je postavio pitanje, s kojim pravom su počinitelji po žrtvama bacili smeće, nakon što su ratne zarobljenike i zarobljene civile pobili, i zaključio - Europa se udružuje u osudi totalitarizama. Mussolini, Staljin, Hitler, Franco sjede na optuženičkoj klupi. Po istoj mjeri tamo će biti uvršten i Tito. Naši titoisti bježe od euroterapije. Titoizam po svojim posljedicama po mnogim elementima ne zaostaje za nacizmom i staljinizmom. Zato je rasprava o zločinima titoizma prilog europskoj kritici totalitarizma. Vođa slovenske demokratske parlamentarne oporbe, Janez Janša, nakon otkrivanja stratišta u Hudoj Jami, zahtijeva lustraciju javnih površina od Tita. Umjesto toga, protitoistički gradonačelnik Ljubljane, koji je na Hrvatskoj televiziji dobio pozitivni publicitet, proglasio je Trg maršala Tita u Ljubljani, što je dokaz u kojoj mjeri je i slovenska javnost, ne samo hrvatska, ostala neprosvijećena nakon pada Berlinskog zida i sloma Titove Jugoslavije, i u kojoj mjeri neki državni i mjesni dužnosnici ništa ne shvaćaju. Mi u Hrvatskoj pak nemamo ni demokratsku oporbu koja bi tražila uklanjanje maršala Tita s javnih površina.

Huda Jama nije do kraja istražena

Gospodin Želimir Kužatko, koji se već 20 godina bavi lokalitetom stratišta Huda Jama, najavljuje da će nekoliko desetaka metara dalje istražitelji naići na mnogo stravičniji prizor: okno dizala u rudniku Sv. Barbare, četiri puta četiri i pol metra u presjeku, duboko 70 metara, u kojemu je, prema dostupnim izvorima, oko 2.200 leševa, uglavnom hrvatskih domobrana. U oknu su završili nakon udarca tupim predmetom u glavu ili vrat, a dio njih bili su živi vezani i bačeni, a preminuli su od udarca nakon pada. - Ali to nije najmasovnije stratište u Hudoj Jami. Na desnim obroncima oko rova Barbara zakopano je na tisuće domobrana. Dio njih već je maknut odatle u Teharje, nakon što su kiše isprale zemlju i pokazale stravične zločine, ali svakako je još tijela ostalo tamo - zaključuje Kužatko.

Povjerenik hrvatskog Društva za obilježavanje grobišta ratnih i poratnih žrtava, iz Varaždina, za Sloveniju, Hrvat rođen u Međimurju s prebivalištem u Republici Sloveniji, Dragutin Šafarić, jedna je od iznimno zaslužnih osoba za otkrivanje nekoliko stotina masovnih grobnica u Sloveniji u kojima su 1945. stradali hrvatski ratni zarobljenici i zarobljeni hrvatski civili, hrvatske žrtve komunizma/titoizma. Šafarić je preko dva desetljeća istraživao potencijalne lokacije na kojima su smaknuti ratni zarobljenici, među ostalim i Barbarin rov u Hudoj Jami. Po njegovoj sopznaji dogodila se "kapitulacija ljudbe" jugokomunističke strahovlasti. Međutim, i poslije pada Berlinskog zida i sloma Titove Jugoslavije, politički je nepodoban iako je svojim vrijednim istraživanjem i dokumentacijom o lokacijama gotovo 800 masovnih grobnica na području Slovenije svjedočio povijesnu istinu, i bio je u pravu.

Zašto se ne podižu optužnice

Bivši premijer Ivo Sanader zatražio je na sjednici vlade od 10. ožujka 2009. od mjerodavnih institucija da sa slovenskim kolegama istraže zločin u Hudoj Jami te da se odgovorne kazni. Vijence i svijeće za žrtve titoizma u rudniku Sv. Barbare su na položili i Glavni državni odvjetnik RH, Mladen Bajić, ministar unutarnjih poslova, Tomislav Karamarko, i ondašnja potpredsjednica vlade, Jadranka Kosor. Državni dužnosnici RH su, dakle, izrazili zasluženi pietet prema žrtvama titoizma, no, vidjet ćemo hoće li neki počinitelj zločina biti kažnjen ili će se DORH opet izgovarati da nema svjedoka.

Usko grlo u kažnjavanju počinitelja koji dolaze sa spektra ekstremne ljevice predstavlja Državno odvjetništvo koje nije podiglo optužnice. Primjerice u svezi jame Jazovka i ubojstva 218 hrvatskih ratnih zarobljenika iz siječnja 1943. u bitci za Krašić, iako je osnovano osumnjičeni počinitelj Rade Bulat bio živ i dostupan. Nije podignuta optužnica protiv Milke Planinc, nego samo protiv Sime Dubajića koji je bio živi svjedok protiv nje. No i protiv njega je podizanje optužnice trajalo devetnaest godina. Od čelnika partizanskih ratnih veterana jedino je nekadašnji predsjednik socijalističke Slovenije i potpredsjednik Predsjedništva bivše SFR Jugoslavije, Janez Stanovnik, nakon otkrivanja stratišta u Hudoj Jami optužio Tita za zločine. Njegovo prozivanje maršala Tita za odgovornost za ratne zločine je prvo priznanje od strane nekog bivšeg jugoslavenskog i komunističkoga čelnika. U Hrvatskoj se takva vrsta katarze još nije dogodila u redovima jugokomunista. Naprotiv, oni nastavljaju sa svojim "ofenzivama".

Pola stoljeća skrivanja, također je zločin

Slovenska povjesničarka Jerca Vodušek-Starič, čiji je otac bio partizan, u hrvatskom je tisku, povodom otkrivanja stratišta u rudniku sv. Barbare, osudila jugokomunističke ratne zločine, ali uz ogradu da je za njih odgovoran maršal Tito ali ne i zapadni Saveznici, da Britance ne treba u to miješati. Međutim, grof N. Tolstoy napisao je cijelu knjigu o britanskoj umiješanosti u najveći poslijeratni zločin koji neki zapadni povjesničari još zovu i "holokaust u sjeni holokausta". Naime, Roosevelt i Churchill donijeli su pred završetak rata tajnu odluku (*Operacija Keelhaul*) o vraćanju ljudi koji pred komunizmom izbjegnu na Zapad. Na koncu su zapadni Saveznici vratili Staljinu i Titu 2 milijuna izbjeglica koje su ovi pobili. Da nije tako bilo, ne bi stradali ni brojni nedužni ljudi u rudniku Sv. Barbare u kojemu su ih oni koji su tada bili jugoslavenski komunisti, a danas se nazivaju "antifašistima", s nakanom ubili, polili vapnom, i na koncu po njima bacili smeće, rugajući se tako žrtvama komunizma, i ispunjavajući naputak Karla Marxa da Hrvati moraju završiti na smetlištu povijesti.

Pola stoljeća su titoisti skrivali svoje žrtve od očiju svijeta upravo zato što se radi o nedužno ubijenim ljudima, a ne kako se od strane nekih u vlastima Hrvatske tvrdi da su navodno mnoge bleiburške žrtve krive za jasenovačke. Da su krive, ne bi ih titoisti skrivali, a Bleiburg i Križni put ne bi bio najveća tajna u bivšoj jugoslavenskoj državi.

Nastavlja se

 Goran JURIŠIĆ

TRAGOM ŽRTAVA JUGOKOMUNIZMA

Huda Jama uništila je titoistički mit (3)

Za demokratski orijentirane novinare i slobodne medije u Europi na liberalnom Zapadu nema dvojbe da su ubojice, nalogodavci i počinitelji zločina protiv čovječnosti u Hudoj Jami, Tito i njegovi komunisti, dok titoisti tvrde da su žrtve u Barbarinu rovu, ne samo zavrijedile smrt zbog kolaboracije s Hitlerovom Njemačkom, nego da su "antifašisti" bili ti koji su sa žrtvama titoizma obračunali, što je notorna laž jer su komunistički partizani a ne antifašisti pobili ratne zarobljenike i zarobljene civile u Hudoj Jami, a među žrtvama komunizma nema samo antikomunista nego i antifašista! Titoisti "zaboravljaju" da su partizanski pokret još za vrijeme Drugog svjetskog rata temeljito "očistili" od antifašista, uključujući ubojstvo preko 600 katoličkih svećenika i brojnih muslimanskih hodža, i da su 1945. cijelu Hrvatsku "očistili" od demokratski orijentiranih antifašista iz Hrvatske seljačke stranke, i Rimaktoličke crkve koja je bila antifašistička i antikomunistička

Paradoks je da se branitelji titoizma, koji su prije pada Berlinskog zida i sloma Titove Jugoslavije bili komunisti (čuvari plamena socijalističke revolucije), predstavljaju liberalima, ali kad je Tito u pitanju, koji je, usput rečeno, proganjao liberale, onda izgube pamet. Iako je kardinal Bozanić ispravno rekao u Jasenovcu 2009. da "Bleiburg i Križni put" nije i ne može biti posljedica "Jasenovca" (posljedica čega bi onda bio Goli otok?), na koncu, u jugokomunističkom genocidu iz 1945. istrijebljeni su i antikomunistički Slovenci koji nisu držali koncentracijske logore, titoistički predstavnici masovnih medija u RH bez dokaza tvrde suprotno. Međutim, takve suprotne tvrdnje su opasne jer impliciraju ispravnost pogubljenja minmalno nekoliko desetaka tisuća, ako ne i stotina tisuća hrvatskih ratnih zarobljenika i protivno međunarodnom pravu zarobljenih hrvatskih civila.

Njemačko imenovanje zločinaca

Ako se u Bleiburgu i našlo 1945. "zločinaca", nameće se svim hrvatskim izbjeglicama na bleiburškom polju kolektivna krivnja; uz to su malobrojni zločinci na čelu s Luburićem pobjegli s bleiburškog polja prije zarobljavanja, dok se poglavnik i vlada NDH nije ni našla na bleiburškom polju, ali titoisti uporno ponavljaju da se na bleiburškom polju našlo "puno zločinaca" što ne predstavlja povijesnu istinu, ali se takvom dogmatskom tezom žele opravdati masovna ubojstva Hrvata!

Mediji u Europi ne vrijeđaju žrtve komunizma kao što to čine u Hrvatskoj, niti od komunista prave antifašiste. *Berliner Zeitung* od 11.6.2009. u članku pod naslovom "Die Toten in der Bösen Grube" /Mrtvi u Hudoj Jami/ nema problema reći da su masovna ubojstva u Hudoj Jami počinili Titovi komunisti: Slovenija se svađa oko vrjednovanja zločina komunističkih partizana nakon Drugog svjetskog rata (novinar Norber Mappes-Niedeck). Njemačke nacionalne novine *Die Welt* u članku "200 Mumien in slowenischer Höhle entdeckt" /300 mumija otkriveno u slovenskoj pećini/ također nema problema, kao zagrebački *Jutarnji list* ili *Večernji list*, kao HTV ili NOVA TV ili neki slični mediji u RH, nazvati ubojice pravim imenom: komunisti. Tako u vezi Hude Jame se u *Die Welt* navodi da su "komunisti plinom ubili ljude" u Hudoj Jami.

Moralne kukavice

Predsjednik Mesić tvrdi i dalje da su počinitelji u Hudoj Jami antifašisti. Neka mu bude, ali time za Titov partizanski pokret koji je bio komunistički, a ne antifašistički, koji je provodio revolucije, i nije se borio za slobodu, ne može stvoriti bolju prošlost, jer, ako laže koza, ne laže rog.

Istina je vrlo jednostavna, samo treba biti dobronamjeran u istraživanju istine, i povijest ne prilagođavati ideologiji i politici; redukcionizam za povijest nije dobar, dok povijesni revizionizam zahtijeva Europski parlament u svojoj antitotlitarnoj rezoluciji o novom spomendanu od 23. kolovoza u spomen na fašizam i komunizam. Komunisti su krivotvorili povijest, i zato su u Europi rekli da je potreban povijesni revizionizam koji titoisti osuđuju jer revizijom povijesti na svjetlo dana izbijaju laži iz agitacijske propagande komunističkog partizanskog pokreta. Švicarski *Tagesanzeiger* javlja da je u Sloveniji otkrivena masovna grobnica /u Hudoj Jami/ sa žrtvama komunizma /*Slowenien: Massengrab mit Kommunismus-Opfern entdeckt*/ Samo titoisti izmišljaju da je titoizam bio "antifašistički", jer su moralne kukavice koje ne poznaju nikakvu moralno-političku odgovornost pa mogu govoriti što hoće, i koliko hoće, a njihovi kritičari su etiketirani i politički nepodobni u "demokraciji" i "pravnoj državi" Republike Hrvatske.

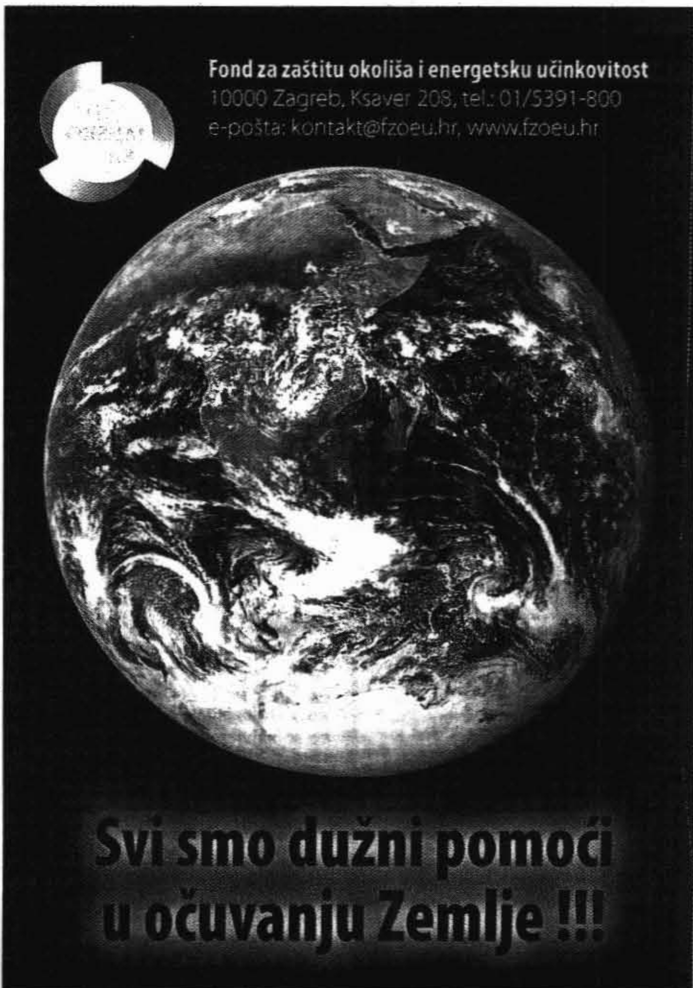
Titov dolazak u Hudu Jamu 1945.

Najsilnije je kada neki dvorski povjesničari bliski Pantovčaku tvrde da Tito nije znao za zločine svojih, ili da je izdao "depešu" o zaštiti ratnih zarobljenika (koja se odnosila na njemačke vojnike, dok je partizanska jedinica koja je zaprimila tu zapovijed poslije priključena drugoj koja je provodila zločine), pri čemu prešućuju drugu "depešu" (Titov genocidni brzojav od 13. svibnja 1945.) kojom naređuje smaknuća ratnih zarobljenika, koje naziva "zločincima" kako bi unaprijed skinuo bilo kakve moralne skrupule sa masovnih smaknuća ratnih zarobljenika, a među tom skupinom "zločinaca" našao se i Vladko Maček, predsjednik Hrvatske seljačke stranke. Neka predsjednik Mesić objasni koji je to "zločin" počinio antifašistički predsjednik Hrvatske seljačke stranke da je zaslužio "uništenje" po fantomskim antifašistima odnosno po jugokomunistima?

Nakon što se maršal Tito vratio u Zagreb iz Krapine gdje je na Maceljskoj gori dalekozorom promatrao bestijalno ubijanje hrvatskih ratnih zarobljenika i protuzakonito uhićenih i zarobljenih hrvatskih civila, 28. svibnja je iz Zagreba otputovao u Ljubljanu, po svjedočenju partizanskog borca Franca Sečena, putem je obišao stratište u rudniku Svete Barbare na brdu iznad Laškog i stratište u Trbovlju gdje je „nakon koljačkog raporta" izrazio zadovoljstvo metodologijom ubijanja. Naime, u rudniku su žrtve, nakon vezanja žicom, žive bacali u okomita rudarska okna... Nakon toga se "najveći sin naših naroda i narodnosti", višestruko odlikovani "narodni heroj" vratio u Zagreb gdje je glumio normalnog čovjeka, primajući u audijenciju izaslanika Vatikana, da bi se nakon prijama opet zaputio u Sloveniju gdje je 2. lipnja 1945. obišao stratište odnosno jame na Kočevskom rogu u vrijeme masovnih egzekucija. Takvo ponašanje se u Freudovoj psihoanalizi zove shizofrenija, tako je Tita okarakterizirao dr. Silvin Eiletz, naglašavajući da je doušnik sovjetske staljinističke tajne policije, Valter (Tito), bio „i dobar i zao čovjek" odnosno jedna podijeljena, shizofrena ličnost.

Goran JURIŠIĆ

(Ispravak iz prošloga broja: Pogrješno je navedeno ime slovenskog premijera g. Pahora u kontekstu da je on pokazao indiferentnost prema žrtvama komunizma/titoizma u Hudoj Jami. Ne radi se o Pahoru, već o slovenskom predsjedniku Türku. Nap. a.)

TRAGOM ŽRTAVA JUGOKOMUNIZMA

Huda Jama stravičan je uvod u ostale Titove jame (4)

„Sredinom svibnja 1945., kada je u najvećem dijelu Europe zvuk bitaka već utihnuo, svoj vrhunac je dosegnula jedna od najvećih nacionalnih tragedija hrvatskog naroda u njegovoj povijesti ... Hrvatski narod se našao pred gotovo nepremostivim izazovom vlastitoga opstanka, s posljedicama koje još uvijek /2009., nap.a./ nosi duboko u sebi. Ožiljci te nacionalne tragedije i dalje brazde hrvatskim društvom. Tim više, jer prijepori koji čak do današnjega dana postoje u hrvatskoj akademskoj zajednici i široj javnosti o uzrocima, tijeku, sudionicima i posljedicama događaja poznatih pod nazivom Bleiburška tragedija hrvatskog naroda ili Hrvatski križni put, i dalje onemogućavaju izgradnju suvremenog demokratskog hrvatskog društva, gradeći u njemu i oko njega nove političke, društvene i nacionalne podjele... Posebnu težinu bleiburškim zbivanjima daje činjenica da je istina o njima desetljećima bila skrivana od šire javnosti, ne samo u ondašnjoj Jugoslaviji, nego i u dijelu međunarodne javnosti, napose u onim sredinama (npr. u britanskoj) koje su na ovaj ili onaj način participirale u tim zločinima. No, zločin se nije mogao u cijelosti skriti. On je ostao sačuvan u srcima onih koji su izgubili svoje najmilije te u iskustvu onih koji su, snalazeći se na razne načine, uspjeli preživjeti Kalvariju, sačuvati svoje živote te vlastitim svjedočenjem za sljedeće naraštaje pokazati svu monstruoznost ljudskoga uma koji je planirao, pripremao i izvršio taj zločin, zločin genocida, bez presedana u povijesti hrvatskog naroda..." (Prikrivena grobišta Hrvata u Republici Sloveniji, /Hidden Croatian Mass Graves in the Republic of Slovenia/, dr. sc. Mitja Ferenc, i Želimir Kužatko, Zagreb, 2007.)

Otkad je u Sloveniji ustanovljeno državno istražno povjerenstvo za zločine komunizma, koje u Hrvatskoj nedostaje, otkriveno je preko 600 masovnih grobnica u kojima leže posmrtni ostatci žrtava komunizma/titoizma, najviše hrvatskih žrtava, ubijenih ratnih zarobljenika i protuzakonito uhićenih, zarobljenih i smaknutih hrvatskih civila.

Novo poglavlje o Daksi

U jednim dnevnim novinama u RH pojavio se gnusan članak u kojemu je popraćena ekshumacija na otoku Daksi kod Dubrovnika gdje je titoistički partizanski režim komunističke partije smaknuo u listopadu 1944. ugledne građane i intelektualce iz Dubrovnika. Autor članka, umjesto da vijest poprati zaključkom o potrebi lociranja, optuživanja i procesuiranja počinitelja, navodi da će se sada, nakon ekshumacije, među pobijenim "ustašama" možda naći i poneki nevini. Stoga treba naglasiti da su svi u komunističkom genocidu iz 1945. pobijeni Hrvati nevini jer nikakve istrage nad njima nije bilo niti suđenja od strane demokratskih vlasti, a u pojedinim slučajevim u kojim je jugokomunistička tajna policija Ozna vodila „istrage", a vojni sudovi Jugoslavenske armije maršala Tita staljinistička suđenja, ljudi su osuđeni na smrt i smaknuti od strane totalitarnog režima.

Riječ je o genocidu

Također, masovne grobnice su desetljećima, sve do 1990. godine bile skrivene i o njima je vladala od komunističkog režima zapovjeđena i nametnuta šutnja u javnosti, te je preko 1.000 masovnih grobnica na području Slovenije, Hrvatske, BiH i Srbije bila najveća državna tajna u Titovoj Jugoslaviji zato što su u onome što se zove "Bleiburg i Križni put" smaknuti nevini ljudi. Barbarin rov u Hudoj Jami u Sloveniji zorni je primjer zločina nad nevinima: zarobljeni ljudi kojima je skinuta sva odjeća, vezani žicom i smaknuti metkom u zatiljak, i/ili udarcm tupim predmetom u glavu, te potom bačeni u rudarsko oko, poliveni vapnom, na kraju je po njima bačeno smeće a otvor masovne grobnice zatvoren je kubičnim metrima zemlje i betona. Da su ubijeni krivci, fašisti, Titov režim ne bi svoj zločin skrivao, naprotiv, pohvalio bi se pred cijelim svijetom. Zločin iz 1945. je zločin genocida nad hrvatskim narodom, dakle, najteži zločin po kvalifikaciji kaznenoga zakona i međunarodnom i hrvatskom pravu koji je kao takav usvojio i Hrvatski sabor, ali koji predsjednik Republike negira, kao što neki drugi negiraju holokaust. Istina je da je Bleiburg i Križni put holokaust poslije holokausta, ono što je u Ukrajini *holodomor*, to je u Hrvatskoj Bleiburg i Križni put.

Osim Hude Jame i 10 km dugačkog protutenkovskog rova u šumi Tezno kod Maribora, kao i Kočevskog Roga, stratišta koja su najmasovnija, postoji stratište Bistrica na Sutli. Istočno od sela, od padine brijega Čehovca prema sjeveru vodio je streljački rov u kojemu je u svibnju 1945. ubijeno i zakopano i skriveno više stotina zarobljenih hrvatskih vojnika i civila koji su se povlačili pred komunističkom opasnošću. Tijekom Drugoga svjetskog rata hrvatska javnost je doznala, ne samo o masovnom ubojstvu zarobljenih Poljaka u Katyinu, i o komunističkom masakru u Vinicama na području Sovjetskog Saveza, nego i o partizanskim komunističkim zločinima, kao o partizanskom masakru nad civilima u Prijedoru koji su skriveni u četiri jame kod Pašinca podno Kozare, ili o pokolju Hrvata na Daksi, listopad 1944., i pokolja oko 400 hrvatskih civila od strane partizana nakon „oslobođenja" grada Siska, 6. svibnja 1945., zločin koji je komunistički režim 19. svibnja 1945. lažno pripisao „ustašama", navodeći da se navodno radi o jasenovačkim žrtvama.

Prikrivena grobišta Hrvata u Republici Sloveniji

U situaciji kada su vlasti NDH odlučile povlačenje iz Zagreba, hrvatsko civilno stanovništvo u pravilu nije htjelo dočekati „oslobodioce", upravo zbog mnogobrojnih vijesti o partizanskim ratnim zločinima tijekom rata. Ljudi se, dakle, nisu povlačili zato što su bili nešto krivi, nego iz straha od komunističke revolucije koja se valjala hrvatskim područjima. Kod iskapanja masovne grobnice u Bistrici na Sutli, istražitelji i kriminalisti naišli su na posmrtne ostatke vezane žicom. Jedno od većih grobišta prostire se na livadi, jugoistočno od starog doma vatrogasaca. Jedno daljnje masovno stratište je mjesto Breg u koje su dospjeli pripadnici Hrvatskih oružanih snaga. Tu ih je stigla jedna partizanska jedinica koja ih je poslije kratkog sukoba zarobila, a zarobljenike smaknula. Zatim, masovna grobnica u obliku protutenkovskog rova u Hafnerovom grabnu gdje se nalazi grobište oko 180 vojnika iz Hrvatske i Srbije, te 20 do 30 slovenskih civila. Nadalje, u svibnju 1945. u Celju su u privremenim zarobljeničkim logorima komunističke vlasti zatočile veći broj hrvatskih ratnih zarobljenika i civila, slovenskih domobrana, mještana Celja slovenske i njemačke nacionalnosti, kočevskih Nijemaca, njemačkih ratnih zarobljenika i drugih, odakle su neke od njih odveli na stratište.

Detalj s najnovije ekshumacije na Daksi

Jedno od najvećih grobišta nalazi se u Bukovžlaku. Žrtve su pokopali i sakrili u protutenkovski rov koji se protezao od Linareva Janeza prema tvornici EMO, te u šljunčare, streljačke rovove i druge jame, pa i u Smrekov gaj ispod Bežigrada. Na grobištima danas se nalaze zgrade Cinkarne, željeznička pruga, regionalna cesta, carinarnica i neke druge građevine. Nadalje, za vrijeme izgradnje vodova radnici su kod gostionice "Klukec" kod Celja, 20. kolovoza 1996., naišli na ljudske posmrtne ostatke. Dežurna istražna sutkinja naredila je njihov iskop. Iznijeli su 64 butnih kostiju, 13 cijelih i više smrvljenih lubanja. Pronašli su i kosti ruku, svezanih žicom. Osim ostataka tijela tu su iskopali i različite predmete, primjerice cipele, pojaseve, žlice, češljeve, čahure, vjenčani zlatni prsten itd. Stručnjaci su na šest lubanja utvrdili oštećenja od streljačkog oružja, a na dvjema oštećenja zbog udarca tupim predmetom. Nije mogla biti ustanovljena nacionalnost žrtava, ali, po podatcima slovenskog povjesničara dr. Ferenca, riječ je o vjerojatno o hrvatskim zarobljenicima. Fotografije posmrtnih ostataka su užasavajuće...

U idućem broju - o prikrivenim masovnim grobnicama Hrvata u Sloveniji.

Goran JURIŠIĆ

TRAGOM ŽRTAVA JUGOKOMUNIZMA

Prikrivena grobišta Hrvata u Sloveniji (5)

Hrvatski križni put započeo je i prije formalne odluke /vlade NDH, op.a./ o povlačenju, već u drugoj polovici 1944. kada su prvi istočnohrvatski prostori bili zauzeti od strane jugoslavenskih partizana. Tada je mnoštvo vojske i još više naroda (procjene se kreću oko pola milijuna ljudi) krenulo prema zapadu, slobodnim hrvatskim krajevima ... Vijesti o zločinima partizana i Jugoslavenske armije na "oslobođenim" teritorijima bile su zastrašujuće, i nagnale su brojno civilno stanovništvo da se povlači zajedno s /hrvatskom, nap./ vojskom ... Prema jugoslavenskim izvorima, 15. i 16. svibnja 1945. godine, s Bleiburškog polja je u jugoslavensko zarobljeništvo odvedeno, ili je do 22. svibnja od strane Engleza bilo izručeno, oko 100.000 pripadnika Hrvatskih oružanih snaga, kojima valja pridodati i nepoznati, ali neprijeporno veliki broj civila. Od Bleiburga su se zarobljeni Hrvati uglavnom usmjeravali, preko Dravograda i Slovenjgradecu, prema Mariboru, a oni koji do tamo, ili u mariborskim protutenkovskim rovovima u Teznom, nisu bili likvidirani, dalje su u zarobljeničkim kolonama u nekoliko pravaca kroz Sloveniju tjerani prema istoku i jugoistoku /dalje kroz Hrvatsku, BiH, i Srbiju, nap.-/..." (Prikrivena grobišta Hrvata u Republici Sloveniji/Hidden Croatian Mass Graves in the Republic of Slovenia, dr. sc. Mitja Ferenc, Želimir Kužatko, Zagreb, 2007.)

Osim Hude Jame je od 1990. u Republici Sloveniji otkriveno i obilježeno preko 600 jama i masovnih grobnica iz 1945. kada je partizanski režim jugoslavenske komunističke partije masovno ubijao ratne zarobljenike i zarobljene hrvatske i slovenske civile. Ta ubojstva titoističkog režima su po kaznenom zakonu i međunarodnom i hrvatskom pravu ratni zločini, zločini protiv čovječnosti i zločin genocida koji je počinjen u kalvariji koja je u kolektivnu svijest hrvatskog naroda utisnuta kao pečat s natpisom "Bleiburg i Križni put".

Po imenu demokratske vlasti u Sloveniji, Hrvatskoj, BiH i Srbiji, države i područja na kojima se u Titovoj Jugoslavji u tajnosti u poraću Drugog svjetskog rata događao i odvijao najveći planirani i organizirani pokolj nakon *holocausta*, zvan *holocaust nakon holocausta*, nisu procesuirale niti jednog jedinog počinitelja zločina, što je dokaz u kolikoj mjeri su nekadašnji pripadnici jugokomunističke tajne službe iz protunarodna Odjeljenja za zaštitu naroda, partizanski zapovjednici Jugoslavenske armije i dužnosnici bivše komunističke partije bili zaštićeni od strane predstavnika postkomunističkih vlasti u tranzicijskim državama ex-Jugoslavije. Dok u Hrvatskoj vlada podmuklo mrtvilo, u susjednoj Sloveniji, gdje su također u pravilu na vlasti bivši komunisti, postoji živahna aktivnost u raščišćavanja s tamnom stranom prošlosti, i u osvješćivanju stanovništva o zlu staljinističkog titoizma.

Celje - grobnica Zgornja Hudinja

U gradu Celju i njegovoj blizini bilo je po završetku Drugog svjetskog rata više zarobljeničkih koncentracijskih logora. Dio zarobljenika ubijeno je na različitim mjestima, nekoliko tisuća njih u Barbarinu rovu u Hudoj Jami kod Laškog blizu Celja. Jedno od grobišta nalazi se u Zgornjoj Hudinji. Tu je za vrijeme rata iskopan protutenkovski rov kojeg su u svibnju 1945. „oslobodioci" upotrijebili za grobišta 40 žrtava komunizma, 37 muškaraca i 3 žene. Osim posmrtnih ostataka iskopane su žičane zamke kojima su bile vezane kosti podlaktica, što znači da su osobe prije ubojstva bile vezane žicom. Najmanje 25 osoba umrlo je zbog oštećenja glave ili mozga streljačkim oružjem, o čemu govore utvrđene ozljede lubanjskih kostiju. Lokalno stanovništvo potvrđuje da su žrtve tamo dovezene iz nekih drugih krajeva. Pronađeni predmeti potvrđuju pretpostavku da se radi o skupini vojničkih osoba, većinom pripadnika Hrvatskih oružanih snaga NDH.

Crngrob - grobište Crngrob

Jedno od najznačajnijih sabirnih mjesta ratnih izbjeglica koji su bili vraćeni iz Jesenica, bila je Škofja Loka. Većinu antikomunističkih izbjeglica usmjereno je bilo prema Ljubljani odnosno masovnom stratištu Kočevski Rog, a neki su svoj životni put završili u Škofjoj Loki i njezinoj okolici. Na području mjesta Crngrob nalazi se pet označenih grobišta gdje je između 20. i 25. svibnja 1945. ubijen veći broj Hrvata, među njima i članovi i službenici hrvatske Vlade te članovi njihovih obitelji koji su pripadali skupini od 69 osoba koje su britanske okupacijske vlasti u Austriji 17.5.1945. predale jugoslavenskim vlastima. 15 najznačajnijih ljudi iz ove skupine, članovi vlade NDH, odvedeni su u Zagreb gdje im je od strane jugoslavenskog staljinističkog pravosuđa bilo suđeno, te su obješeni, među njima i književnik, doglavnik i veleposlanik NDH, Mile Budak dok je njegova kći silovana i masakrirana. Većina maloljetnih osoba, djeca hrvatskih dužnosnika, bila je ubijena u Crngrobu. Neki od ubijenih Hrvata u Crngrobu su: barun Alpi Rauch, dr. Zvonimir Cihlar, Franjo Keller, Ivan Prpić, Lucijan Blažeković, kći ministra Frkovića, Mirna, urednik *Hrvatskog lista* Franjo Babić i dr. Ovo grobište je prvi puta bilo obilježeno tek nakon pada Berlinskog zida, 1990. godine. (U Povijesnom arhivu Ljubljana nalazi se jugoslavenski dokument o tome zločinu.)

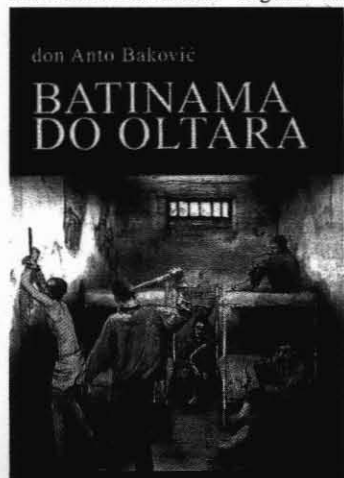
Goran JURIŠIĆ

SVJEDOČENJE O BEZBOŽNOM KOMUNIZMU

Zatvor za *otvoreno zastupanje religije*

Anto Baković, *Batinama do oltara, sjećanja i doživljaji katoličkog studenta bogoslovije u Titovim zatvorima 50-ih godina*, Martyrium Croatiae, Zagreb, 2009.

Don Anto Baković 19. lipnja ove godine postao je zlatomisnik. Svećeničku godinu obilježio je izlaskom novog naslova *Batinama do oltara*. Čita se kao triler. U Predgovoru autor ističe: "U ovoj knjizi opisujem svoja sjećanja na četverogodišnju robiju (1952. - 1957.), na koju sam osuđen kao student - bogoslov na odsluženju vojnog roka od Vojnog suda u Nišu. Kaznu strogog zatvora izdržavao sam u kaznionicama Niš i Zenica. Prošlo je pola stoljeća od ovih događaja, o kojima sam šutio. Čak ni svojoj najbližoj rodbini nisam nikada o tim događajima pričao, posebice o mučenju u podrumima niške kaznionice. Nisam o tim događajima pričao ni braći svećenicima. Možda je razlog moje šutnje i činjenica što je nakon ove prve robije od četiri godine vrlo brzo došla i moja druga robija od šest godina".Ovdje je riječ o patnjama i progonima nad katolikom, Hrvatom, tijekom komunističkog totalitarnog režima u razdoblju kad se drugim metodama provodila bleiburška politika totalitarnoga komunističkog režima u Jugoslaviji. Mnogi će se pitati o motivima koji su Bakovića nagnali na pisanje ovih sjećanja. On ih ne krije. Nagovarali su ga i biskup Ćiril Kos i kardinal Franjo Šeper. "Ne činim to zbog sebe, nego zbog onih golemih progona koje je Katolička crkva u Hrvata podnijela za vrijeme komunizma, a o kojima se danas tako malo zna i piše. Nismo obradili još ni svećenike - mučenike, a kamoli svećenike robijaše! Bojim se da je još malo ostalo na životu svećenika robijaša. Npr. od kakvih pedesetak svećenika robijaša koji su pedesetih godina robijali sa mnom u Zenici dok ovo pišem samo sam ja još na životu".

Anto Baković, mladomisnik

Zašto su bogoslovi i svećenici bili optuženi? Odgovor se nalazi na 216. stranici: "Nikakva krivica nije postojala, nikakva nedisciplina, nikakva neposlušnost, ništa za što bi ih se moglo optužiti! Stoga je svima glavni razlog osude bio zapravo onaj donesen na V. plenumu CK SKJ 1953. godine na Brijunima, a on je dao jasan zadatak svim jugoslavenskim komunistima: pooštriti mjere prema Crkvi - do uništenja! Crkvu je trebalo uništiti - to je bila direktiva Brijunskog plenuma CKSKJ iz lipnja 1953. godine". Sada je godina 2009. i upravo je ovih dana predsjednik Mesić odlikovao nekolicinu visokih dužnosnika CK SKH, sastavnog dijela CK SKJ. Ne znamo kad su se i jesu li se odrekli zaključaka svojega "plenuma" iz lipnja 1953.

Ne samo na tom mjestu nailazimo na širi okvir i kontekst u kojemu je stradao tada mladi bogoslov Ante Baković. "Dakle, svi su bogoslovi osuđeni zato što su bogoslovi, zato što žele biti svećenici! Trebalo ih je od toga odgovoriti! Onaj tko nije htio milom napustiti 'popovsku školu', nadali su se da će popustiti silom pa bi ga strpali u zatvor... Dakle 'otvoreno zastupati religiju' bilo je kazneno djelo prema zakonu koji se primjenjivao u JNA".

Knjiga obiluje manje poznatim i posve nepoznatim detaljima ne samo autobiografske vrijednosti, nego i vezanih za šire prilike i neprilike pedesetih godina, pa i zbog toga može poslužiti zainteresiranom čitatelju koji hoće iz prve ruke saznati više o bezbožnom karakteru komunističke ideologije i prakse.

Don Anto Baković autor je više naslova, među njima i voluminozne knjige *Hrvatski martirologij XX. stoljeća*, plod istraživanja dugog 17 godina. Utemeljitelj je Hrvatskog populacijskog pokreta i neumorni zagovornik demografske obnove Hrvata. (N. Piskač)

TRAGOM ŽRTAVA JUGOKOMUNIZMA

Slovenija je prepuna grobišta (6)

Nakon što je maršal Tito započ vjedio jednom srpskom ađutantu, „Sve pobiti!", počeo je "Bleiburg i Križni put", ili drugim riječima, otvorena je sezona lova na Hrvate. Nitko do danas od počinitelja iz partizansko-oznaškog kriminalnoga milijea i jugoarmije nije pred sudom demokratske Hrvatske odgovarao za taj zločin, iako je počinjen zločin genocida!

U Dobruškoj Vasi, u Republici Sloveniji, oko 300 m istočno od toga mjesta, 10 m od lijeve obale potoka Mlaka, jedna srpska partizanska jedinica Jugoslavenske armije u noći od 17. na 18. svibanj 1945. zarobila je i potom strijeljala više od 40 hrvatskih vojnika koje su mještani poslije pokopali u dva iskopana rova. Sa stratišta se spasio Antun Ikić koji je o tom događaju napisao knjigu.

Od Drenskog Rebra do Konfina

Na grobištu od 1998. stoji križ u spomen na pobijene ljude čiji život u obnovljenoj Jugoslaviji ništa nije vrijedio jer nisu bili Jugoslaveni, bili su antikomunisti i hrvatski patrioti. U slovenskom Drenskom Rebru postoji masovna grobnica kod potoka Sušica gdje je u svibnju 1945. bila zarobljena i razoružana skupina Hrvata koja se povlačili pred partizanima i njihovim hordama zla koje su sa sobom donosili komunističku revoluciju, odnosno smrt. Nekoliko zarobljenih Hrvata je ubijeno na livadi koja se prostire između potoka Sušica i ceste Virštajn-Pilštajn između električnih stupova 41 i 42. Drugo grobište ove skupine hrvatskih mučenika nalazi se uz jednu kuću, u trokutu između jarka uz cestu za Drensko Rebro i cestu Virštajn - Pilštajn, pod padinom. U ponoru kod Konfina, u Sloveniji, je u lipnju 1945. pobijeno 88 ljudi. Naime, iz središnjih zatvora zloglasne jugokomunističke tajne policije ciničnoga nazova "Odjeljenje za zaštitu naroda", koju su ustrojili sovjetski oficiri tajne službe NKVD, i njemački oficiri sigurnosne službe od tajne službe GESTAPO, Sicherheitsdienst, SD, odveden je 24. lipnja 1945. veći broj ratnih zarobljenika kojima je izgubljen svaki trag, sve do pada komunističkog Berlinskog zida, nazvan u propagandi komunista "antifašistički obrambeni zid". Smaknuti ratni zarobljenici bili su pripadnici slovenskog naroda, njih 60, zatim, iz hrvatskog naroda 26, i 2 Srba. Naime, u okviru speleološkoga projekta prof. dr. Lovre Šturma speleolozi su u svibnju 1999. godine ispod sloja kamena na dnu 40 m dubokog ponora, dokumentirali posmrtne ostatke. Skupina policajaca istražitelja 2002. je podrobno pregledala okolinu i otkrila veći broj čahura, ostatke gipsa, umjetne drvene noge (proteze) itd. Među pobijenima nalazili su se ranjenici i bolesnici. Žrtve komunizma kod Konfina su prije smaknuća bile vezane žicom, a istraga grobišta vođena je po arheološkoj i antorpološkoj metodi.

Što se više takvih i sličnih masovnih grobnica i stratišta pronalazi, vodeći hrvatski političari više hvale Tita, iako su titoistički režim jugoslavenske komunističke partije i njena produžena ruka revolucije - Ozna, pobili te žrtve.

Gdje se teše ima i otpadaka

Od 12. do 14. svibnja 1945. na prostoru između tijesni Huda luknja do sedla kod Mislinje vodile su se taktičke borbe između 17. divizije Jugoslavenske armije i povlačećih jedinica Oružanih snaga NDH. U grobištima Gornji Dolič 1, 2 i 3 tamošnji su mještani zakopali između 80 i 100 poginulih hrvatskih vojnika i civila. Dok Savezna Republika Njemačka s pietetom uređuje diljem Europe i sjeverne Afrike groblja poginulih njemačkih vojnika, Republika Hrvatska srami se poginulih hrvatskih branitelja koje njene vlasti besramno ostavljaju u neuređenim i neobilježenim grobnicama i grobovima. Ovom prilikom se treba prisjetiti da su "osloboditelji" oslobodili i groblja u Drugom svjetskom ratu poginulih hrvatskih vojnika sravnivši ih sa zemljom, kao na primjer na zagrebačkom Mirogoju. Kako bi se opravdala takva misija zla uklanjanja grobova vojnika suprotne zaraćene strane, titoistički režim izmislio je priču da se radilo o fašistima, a fašisti su zvijeri i tko žali za zvijerima!? No, to je bila partizanska agitacijska propaganda u Lenjinovu stilu. Etnička i klasna čišćenja koja su partizanske vlasti provodile nakon Drugog svjetskog rata, a koje je obuhvatilo hrvatske civile u gradovima i mjestima u Hrvatskoj i BiH kao i u Srijemu koji je pripojen Srbiji, pretežito nemarksističke dijelove hrvatske inteligencije i osobe od ugleda u društvu, dokazalo je ispravnost polumilijunskoga zbjega iz Zagreba prema zapadu 5. i 6. svibnja 1945., jer nije bilo pametno dočekati očeličene marksiste koji su svoju brutalnost pokazali i tijekom rata, nemilice ubijajući ratne zarobljenike prema onoj ciničnoj boljševičkoj uzrečici: *Gdje se teše ima i otpadaka!*

Goran JURIŠIĆ

HRVATSKA POLITIČKA EMIGRACIJA I „ELABORATI" SDB-A, SSUP-A I SID-A

Na kojim vrelima se gradi istina o iseljeničkim organizacijama?

Iako su „bratske partije" istočnoeuropskih država pod moskovskom dirigentskom palicom izbacile 1948. komunističku Jugoslaviju iz svoje „obitelji" i vodstvo KPJ proglasile izdajničkim, događaji su 1989. i 1990. dokazali kako je njezina opstojnost unatoč toj činjenici ovisila o opstojnosti komunističkog totalitarističkog sustava u Europi, što je hrvatska državotvorna antijugokomunistička emigracija uporno „utopijski" povezivala. Zbog toga ju je brojčano i politički neznatna ljevičarska skupina, koja se u emigraciji također bila pojavila, optuživala da je hrvatsku emigrantsku politiku podredila vanjsko-političkim interesima zapadnih sila. U tom su kontekstu najžučljivije optužbe bile usredotočene protiv Hrvatskog oslobodilačkog pokreta (HOP-a). Izvorište tih optužbi objavljeno je u knjizi „Tajni rat Udbe protiv hrvatskog iseljeništva", str. 90. Posrednim je putem plasirana iz „Sektora SDB-a SRBiH i SSUP-a"! - piše Drago Sudar

Slomom komunističkog totalitarističkog sustava u Europi, koji je vladao i u Jugoslaviji i nakon što od 1948. nije formalno bila u njegovoj „obitelji", urušio se u tom dijelu svijeta i postojeći poredak uspostavljen 1945. na temeljima dvaju ideološki nepomirljivih sustava između kojih je Jugoslavija imala ulogu tampon države, nakon neuspjelog pokušaja stvaranja Balkanskog pakta 1952. u kojem su, prema zamislima, trebale biti Jugoslavija, Grčka i Turska.

Iseljenici za Hrvatsku, protiv Jugoslavije

Kako su promjene tako velikih razmjera rijetke, taj je pogodan povijesni trenutak iskoristilo hrvatsko državotvorno vodstvo za ostvarenje samostalne demokratske države Hrvatske. Dotadašnji svemoćni komunistički nasilnički režim nije više imao snage ni moći sprječavati osnivanje demokratskih stranaka od Vladivostoka do Jadrana. Tako je u tom previranju i povijesnom trenutku doraslo hrvatsko vodstvo na osnovi hrvatske pomirbene ideje organiziralo hrvatski narod u Domovini, a za taj je trenutak bilo organizacijski i idejno pripremljeno i njegovo iseljeništvo. Stožerni pokretač političkih, promidžbenih i inih društvenih djelovanja u iseljeničkim zajednicama bile su emigrantske političke organizacije. Premda je među njima bilo organizacijskih gloženja, oštrih polemika i frakcijskih raskola, sve su načelno bile protiv Jugoslavije i za uspostavu hrvatske države. Članovi tih organizacija istodobno su bili članovi u hrvatskim katoličkim župama, u športskim i kulturnim društvima, vodili su i uređivali hrvatske krugovalne programe na krugovalnim postajama etničkih zajednica. Organizirali su dobrotvorne zabave, proslave nadnevaka hrvatske državnosti i protujugoslavenske prosvjede. Tako je širena i jačana hrvatska nacionalna svijest, pa kad je predstavnicima novoosnovanih hrvatskih stranaka u Domovini omogućeno posjećivanje hrvatskih iseljeničkih zajednica, u tako stvorenom ozračju priređivane su im dobrodošlice i organizirani veliki javni skupovi i tako je stvarano još čvršće povezivanje hrvatskog naroda u Domovini i njegova iseljeništva.

Ustroj HIS-a

Jasno, za uspostavu države Hrvatske i za njezinu obranu najzaslužniji je hrvatski narod u Domovini i tadašnje njegovo vodstvo. No, treba priznati da bi taj glavni nacionalni cilj bio mnogo teže ostvariv da nije imao onako snažnu moralnu, političku, materijalnu i inu potporu i pomoć svog iseljeništva, kad mu je ta potpora i pomoć bila najpotrebnija.

Kada je nakon proglašenja hrvatske i slovenske državne neovisnosti i kratkotrajnog rata u Sloveniji na Hrvatsku napala jugoslavenska vojska zajedno s paravojnim postrojbama iz Srbije i oslanjanjem na iredentističke diverzante, slabo naoružani hrvatski branitelji uspjeli su zaustaviti dobro naoružanog i nadmoćnijeg agresora, ali je gotovo trećina hrvatskog područja i dalje bila pod njegovom okupacijom. Glavne su željezničke i cestovne prometnice bile prekinute, bez kojih se nijedna država ne može dugo održati, a mnogi hrvatski gradovi i sela od Vinkovaca do Dubrovnika bili su na dometu agresorskog topništva. U takvim je okolnostima hrvatski državni vrh donio odluku da treba ustrojiti Hrvatsku izvještajnu službu (HIS). Odluka je donesena krajem ožujka 1993., a HIS je ustrojen savjetodavnom i stručnom potporom Sjedinjenih Američkih Država iz kojih su u međuvremenu stigle i suvremene elektronske naprave.

Jezgru zaposlenih u toj ustanovi tvorili su visokoškolovani mladi djelatnici. Stručna su predavanja držali Amerikanci na engleskom, što nije bio problem, jer je većina mladih slušatelja znala taj jezik. Kako je rad te ustanove bio usko povezan sa zbivanjima na bojišnici, taj su važan i prijeko potreban posao obavljali mladi djelatnici koji su na tečajevima bili za nj osposobljeni. Poglavito u vrijeme priprema za osloboditeljski pothvat „Oluja", za koji je s obzirom na ulogu Uncroa zeleno svjetlo dao Washington, a svrhovito i operacijski je bio povezan s pobjedničkim susretom s braniteljima do tada opkoljenog Bihaća, koji je nakon osmanlijskih osvajanja Krbave, većeg dijela Like i dijela Dalmacije 1526. bio još 90. godine jaka hrvatska obrambena utvrda.

Obilje konstrukcija o emigrantskim organizacijama

Budući da je iz iseljeništva stizala obilata humanitarna i ina pomoć Hrvatskoj i Hrvatima u Bosni i Hercegovini, a u tome političke organizacije imale ključnu ulogu, iz HIS-a je posrednim putem zatražen u kratkom obliku sažeti uradak u nazivima i djelovanju tih organizacija. Uradak je imao informativnu svrhu, a preslike su dobili i djelatnici koje je to zanimalo. Jedan je dio objavljen i u knjizi „Tajni rat Udbe protiv hrvatskog iseljeništva" koju je napisao Bože Vukušić, a nekoliko odjeljaka u donekle izmijenjenom polemizirajućem kontekstu u feljtonu „Rat prije rata" što u „Hrvatskom listu" u nastavcima izlazi od 15. siječnja 2009. Hrvati koji su proveli u emigraciji nekoliko desetljeća i tijekom tog vremena bili djelatni u emigrantskim organizacijama, a nakon toga imali prigodu

TRAGOM ŽRTAVA JUGOKOMUNIZMA

Krvava staza 1945. - godine koja se vraća! (7)

Koliko je Marxova teorija opasna vidjelo se po šovinističkoj filipici velikosrpskoga ideologa Nikole Stojanovića u pamfletu "Srbi i Hrvati", objavljen u glasilu Srpske samostalne stranke, *Srbobran*, u Zagrebu, 1902., kada je beogradska čaršija nagovijestila hrvatskom narodu rat do istrebljenja, pod sintagmom *Do istrage vaše ili naše*. Cilj jugokomunističkoga genocida iz 1945. bio je istrebljenje hrvatskog naroda, na tragu srpskog nacional-šovinizma u simbiozi s totalitarnim marksizmom. Po istom receptu kao 1945. je i pakt između komunista i četnika doveo 1991. do novoga krvoprolića nad Hrvatima u velikosrpskoj agresiji.

Po istom obrascu nastao je velikosrpski pokolj u Srebrenici i na Ovčari, kao i u Hudoj Jami, Teznom, Kočevskom rogu, Maclju i Jazovki gdje su također od tzv. "antifašističkih oslobodioca" smaknuti ranjenici (iz zagrebačkih bolnica), kao na Ovčari ranjenici iz vukovarske bolnice. Po istom obrascu u potkozarskom Pašincu kod Prijedora je srpski partizanski režim jugoslavenske komunističke partije nad četiri jame ubijao hrvatske zarobljenike, svibnja i lipnja 1942., sveukupno oko 300 žrtava. Dakle, jedna poveća "Ovčara" već u drugoj godini komunističkog partizanskog ustanka.

I Gornji Dolič skriva žrtve

Gornji Dolič u Sloveniji je jugokomunističko stratište s pobijenim Hrvatima. Na livadi uz rub šume pokopano je troje ljudi, poginulih u bitkama za vrijeme povlačenja prema slovensko-austrijskoj granici. Da se radilo o sustavnom planu za istrebljenje hrvatskog naroda govori i logika, naime, Tito je poslao svoje eskadrone smrti da prate hrvatske izbjeglice koje su potražile spas na Zapadu gdje ih je dočekala izdaja, i repatrijacija smrtnim neprijateljima, totalitarnim komunistima maršala Tita. Bio je to *holocaust* poslije holocausta u Europi, 1945. godine kada je (liberalni) Zapad komunistima vratio preko 2 milijuna izbjeglica pred Staljinove hordama zla. Komunistima nije bilo dovoljno što su njihovi ratni neprijatelji napustili Hrvatsku nego su ih htjeli sustići i potući, kako bi se riješili konkurencije u borbi za vlast, i osigurali sigurne okolnosti za instalaciju komunističke diktature, kao što svjedoče britanski dokumenti u kojima se spominje strahovito etničko čišćenje od strane partizanskog režima komunističke partije koje su titoisti provodili u isto vrijeme u hrvatskim mjestima, gradovima i selima dok su pratili hrvatski izbjeglički zbijeg iz Zagreba prema Zapadu, s ciljem likvidacije i jedne i druge skupine hrvatskog naroda. Tako je u nekadašnjoj vapnenici između ceste za Kozjak i potoka Glažarica na području Gornjeg Doliča pokopano 1945., pretpostavlja se, između 6 i 20 poginulih hrvatskih vojnika. U samoj blizini kolibice na imanju Gornji Dolič 64 A pokopano je, po podatcima slovenog državnog povjerenstva za istraživanje prikrivenih grobnica, između 20 i 30 hrvatskih vojnika. Hrvatska nije uredila ovu masovnu grobnicu.

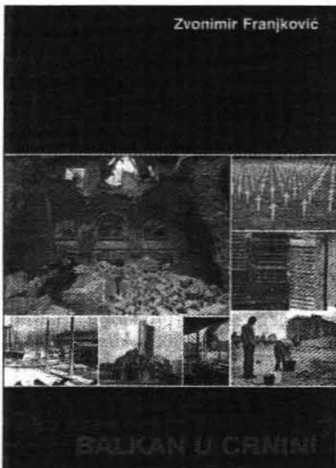
Gradišče, Troblje... i nove ulice Titu!

Na grobištu u slovenskom Gradišču na jednome imanju nalazi se se masovna grobnica sa skrivenih 12 ubijenih ljudi, žrtava jugokomunizma. Nadalje, na istome području nalazi se i masovna grobnica Troblje neustanovljenoga broja žrtava komunizma/titoizma u nekadašnjem protutenkovskome rovu na desnoj strani ceste Slovenj Gradec - Dravograd. Masovnu grobnicu u Barbarinu rovu u Hudoj Jami već smo ranije spominjali. Zanimljivo je primijetiti kako je većina skupštine grada Ljubljane, neposredno nakon održane tiskovne konferencije slovenskog državnog povjerenstva za istraživanje prikrivenih grobnica u vezi Hude Jame, imenovala jednu ulicu u glavnom gradu Slovenije po glavnom počinitelju odnosno nalogodavcu masovnog ubojstva u Hudoj Jami, Josipu - Brozu, maršalu Titu. Vandali su kapelicu ispred Barabarina rova išarali partizanskim parolama "Smrt fašizmu", i "Smrt domačim /domaćim/ izdajalcem /izdajicama/". Uz to su narisali i totalitarni znak komunizma, crvenu zvijezdu petokraku. U potrazi za grobištima nailazimo i na ono u urbanoj okolini Kamnika, na Cuzakovoj livadi, gdje je 11. svibnja 1945., na rubu bare (danas područje jedne tvornice) ubijeno oko 500 zarobljenika, žrtava komunizma/titoizma.

hsp Goran JURIŠIĆ

DA VELIKOSRPSKA AGRESIJA NE ODE U ZABORAV

Balkan u crnini

U Velikoj dvorani Nadbiskupskog sjemeništa u Splitu nedavno je predstavljena knjiga kapetana bojnog broda u miru, Zvonimira Franjkovića "Balkan u crnini". O knjizi su govorili Ivica Mlivončić i Josip Jović, novinari i publicisti, general Marinko Krešić, admiral Ante Budimir i autor. Autor na više od 650 stranica obrađuje na osnovi dugogodišnjeg prikupljanja relevantnih činjenica i vjerodostojnih materijala ratna stradanja u Bosni i Hercegovini i Hrvatskoj u prvoj polovici 90-tih godina. Opisuje političku tranziciju, te prezentira niz činjenica i spoznaja o ratu na prostoru bivše Jugoslavije. Otkriva agresiju Srbije na BiH gdje je poginulo više od 97 tisuća muslimana, dok su istodobno uvezli najgori islamski fundamentalizam i mudžahedine, koji su u BiH počinili strašne pokolje.

Knjiga donosi i više analiza velikog broja drugih autora, poput Carla Gustava Strohma koji upozorava na potrebu transformacije Daytonskog sporazuma i ukidanje Republike Srpske. Tu je i izvadak iz knjige Florence Hartmana, u kojem ona prikazuje dvoličnost međunarodne zajednice i velikih sila na primjeru rada Haaškog suda koji nije sud pravde, nego sud politike. Zatim je naznačena perfidnost međunarodne zajednice koja je dopustila Miloševiću da pokrene rat, nije ga zaustavila. U knjizi je izložena i geneza nastanka srpskog mita. Malo je poznato da su obranu Sarajeva prvi pokrenuli Hrvati, kao i to da dogovora o podjeli BiH između Tuđmana i Miloševića nije bilo. To je mit, tvrdi pisac. Autor postavlja pitanje: Zašto ne reći istinu o tome tko je bio napadač, tko se branio i tko je pobijedio? Zašto bi se Hrvati morali ispričati? Sve što se u ovih 18 godina događalo na ovim prostorima, što se događa danas, pokazuje da međunarodna zajednica ne odustaje od svojih strateških ciljeva, piše autor. Međunarodna zajednica i uz pomoć Haaškog suda pokušava napisati i nametnuti krivotvorenu povijest. "Hrvatska je 'Olujom' pobijedila u ovom ratu na teritoriju Hrvatske, suprotno volji međunarodne zajednice koja je tražila da Hrvatska u Hrvatskoj učini ono što je učinjeno u BiH. Da barem djelomično prizna rezultate srpskih osvajanja i srpsku autonomnu oblast kroz plan Z-4. Kada je Tuđman to sredio, pokrenuo se moćni mehanizam koji je trebao naknadno osporiti Tuđmanovu pobjedu. U skladu s tim počeo je proces dovođenja poslušnih ljudi u hrvatsku politiku, počeo je proces medijske indoktrinacije da bi se raspodijelila krivnja, da bi se prihvatila sotonizacija Hrvatske i otvorio prostor za rehabilitaciju Srbije". Na kraju knjige autor postavlja pitana, ali i daje odgovore, primjerice - zašto je od završetka Domovinskog rata preko 1600 branitelja izvršilo samoubojstvo? Gdje su se izgubili visoko obrazovani domoljubi - branitelji, koji su se po raznim osnovama istakli u obrani u domovinskom obrambenom ratu? Zašto opet mora postojati kriterij podobnosti, a ne stručnost i karakterne osobine? Poruka je knjige, kako je istaknuo autor, potreba za mirom na Balkanu na osnovi istine.

hsp Ivica LUETIĆ

U VITEZA KRUNICA

Nagrada Gordani Turić

Pred prepunom dvoranom Hrvatskog instituta za povijest u Zagrebu prošlog četvrtka svečano je uručena Zlatna plaketa Gordani Turić, autorici knjige "U viteza krunica", koja je pobijedila na desetom natječaju za najbolju knjigu iz hrvatskog Domovinskoga rata Udruge branitelja, invalida i udovica Domovinskog rata Podravke (UBIUDR). Plaketu su zajednički uručili članovi Prosudbenog suda Mirjana Bahić i Mladen Pavković, dok su na svečanosti, pored nagrađene autorice, govorili Andrija Hebrang i Vesna Škare-Ožbolt. Tom prigodom, Mirko Kovačević uručio je predsjedniku Udruge branitelja Podravke Mladenu Pavkoviću "Brončanu plaketu" Hrvatskog sabora kultura, za 10-godišnji uspješni rad Podravkine udruge. (mp)

TRAGOM ŽRTAVA JUGOKOMUNIZMA

Krško, Lahomno, Ljubljana... (8)

Na području Kamniške Bistrice u Sloveniji nalazi se grobište Dolski plac u kojemu je partizanski režim jugoslavenske komunističke partije skrio veći broj ubijenih zarobljenika, prije svega hrvatske narodnosti, koji su na egzekuciju dovedeni iz logora u Kamniku. Masovna grobnica je veličine 5 puta 17,5 m. Oko 500 metara udaljene od donje stanice žičane uspinjače na Veliku planinu nalaze se na svakoj strani ceste po dva humka - grobišta Kopišče 1 i 2. U njima su u šest prikrivenih grobišta skriveni poubijani vojni i civilni zarobljenici hrvatske i crnogorske narodnosti - žrtve komunizma/titoizma. Veći broj Hrvata i Crnogoraca je ubijen poslije neuspjeloga povlačenja do austrijske granice preko prijevoja Črnivec. Opis pomora čitavoga kamiona hrvatskih ranjenika 10. svibnja 1945. najvjerojatnije se, po podatcima povjesničara dr. Mitje Ferenca i istraživača i žrtve komunizma Želimira Kužatka odnosi na lokaciju Šimnov plaz. Grobište se nalazi sjeverno iznad ceste Stahovica - Kamniška Bistrica. Lako se može uočiti gomilu uz sami rub šume, a označava ju manji drveni križ bez napisa. Na rubu šume jugoistočno od naselja Moste općina Kamnik postavila je u travnju 1994. obilježje u blizini mjesta, u šumi, na kojem je, navodno, jedna crnogorska partizanska jedinica pod zapovjedništvom maršala Tita ustrijelila 10 do 15 ljudi, dovezenih iz logora u Kamniku. Na spomen-obilježju, u obliku križa, piše: „Umrlim nasilne smrti po vojni 1945. Skupščina občine Kamnik, april 1945."

Mi ti se kunemo....

Krško - U zapuštenom skloništu usred grada je partizanski režim odgovoran za masovno ubojstvo više od 100 ljudi, među njima najviše Hrvata, a sklonište je poslije toga minirano. Lahomno - Na lijevom brijegu potoka Lahomščica bilo je grobište sedam „ustaških" vojnika. Kada je narasli potok odronio brijeg, posmrtni ostatci Hrvata su 7. lipnja 1990. navodno preneseni na groblje u Laškom. Na neoznačenom dijelu groblja u Laškom pokopani su posmrtni ostatci pojedinih žrtava komunizma, većinom hrvatske narodnosti, koje su, kao izbjeglice pred crvenim hordama, pokušale spas potražiti na Zapadu. U jednom krateru, koje su napravile bombe, na mjestu gdje danas stoji mrtvačnica, strijeljani su i skriveni hrvatski ratni zarobljenici. U dijelu groblja pokopani su u blizini slučajno otkriveni posmrtni ostatci Hrvata. Da su hrvatske vlasti nakon pada Titove Jugoslavije bile zainteresirane, mogla je nad hrvatskim žrtvama komunizma biti učinjena DNK analiza i ustanovljena njihova rodbina, te kosti hrvatskih mučenika prenijete u domovinu i dostojno pokopane. Do danas kod odgovornih nema interesa, naprotiv, sa prijezirom se o tim žrtvama laže iz nekih krugova da se navodno radi o "fašistima", kako bi se izbjegla bilo kakva radnja u vezi žrtava komunizma i počinitelja. Apeli kroz jedno uho ulaze, a kroz drugo izlaze, jer još vrijedi drugarska logika *mi-ti-se-kunemo*. Tko je jednom prisegao Titu, teško da će danas iskreno prisegnuti demokraciji. Zato je predsjednik slovenskog državnog povjerenstva za istraživanje prikrivenih grobišta nedavno naglasio kako je potrebna "euro-terapija".

Grad iznad i ispod zemlje

Ljubljana - U Brezarjevom ponoru, 27. svibnja 1945., partizanski "oslobodioci" ubili su veći broj (800 do 1.000) ratnih zarobljenika iz logora u Šentvidu. Po kratkom postupku smaknuti su slovenski domobrani, pripadnici Hrvatski oružanih snaga, i civili. Zbog jakog zaudaranja iz ponora za nekoliko dana i zbog zagađenja vode došlo je do zaraze stoka i prosvjeda mještana u okolici, pa su 12. i 13. lipnja 1945. njemački ratni zarobljenici tijela podigli iz ponora i na nosilima prenijeli u iskopane rovove u 200 m udaljenu Kucju dolinu. Ponor je ograđen drvenom ogradom. Godine 1994. proglašen je kulturnim spomenikom. Iako u Hrvatskoj također ima najmanje nekoliko stotina masovnih grobnica, kao u Sloveniji preko 600, u kojima su skrivene žrtve komunizma, niti jedna lokacija nije proglašena spomen-područjem tako da se zapravo može na masovnim grobnicama graditi ceste i druge objekte. Primjer takvog barbarstva ima u Srbiji gdje su u Zemunu, iznad masovnih grobnica s ubijenim hrvatskim civilima iz Srijema, smaknutim od jugokomunističke vlasti 1944. i 1945., izgrađene stambene građevine i naselja u socijalističkom stilu. Na području Zemuna postoje dva grada, jedan iznad zemlje, drugi ispod, jedan - grad živih, drugi - grad mrtvih.

Goran JURIŠIĆ

IZJAVA KOMISIJE *IUSTITIA ET PAX* O HRVATSKO-SLOVENSKOM RAZGRANIČENJU

Teritorijalni ustupci kao nagrada za blokadu?!

Na početku dokumenta, koji potpisuje predsjednik Komisije zagrebački pomoćni biskup Vlado Košić, ističe se kako "u ovom važnom, povijesnom trenutku, svjesna svoje kršćanske, moralne i građanske odgovornosti" - "premda nedovoljno informirana - kao uostalom i sva hrvatska javnost - o prijedlogu povjerenika za proširenje Europske unije (EU), od 15. lipnja, Komisija izražava svoju duboku zabrinutost za mir i duh dobrosusjedstva između slovenskog i hrvatskog naroda, a zbog moguće perspektive kršenja međunarodnog prava koje je Sporazum o arbitraži u stanju izazvati".

"S gorkim okusom pritisaka i nejednakosti, Komisija podsjeća da ova dva naroda stare kršćanske, katoličke tradicije nikada u 14-stoljetnoj povijesti susjedstva nisu imali značajnijih prijepora, a nadasve ne sukoba, dok je sadašnja tajna diplomacija, daleko od očiju hrvatske javnosti, u stanju poremetiti i uzdrmati ovaj vrijedni povijesni polog, te otvoriti Pandorinu kutiju opasnog međunarodnog presedana, u ovom trusnom dijelu Europe, koji još uvijek vida rane iz vremena totalitarnih režima i nedavnih osvajačkih ratova", nastavlja se u dokumentu.

Komisija smatra da je hrvatska javnost duboko frustrirana i opravdano ogorčena tajnom diplomacijom koja dovodi javnost pred svršen čin. Pri tome ona konstatira da i Europska komisija EU nadilazi svoja ovlaštenja miješajući se u bilateralna pitanja dviju država i potičući na opasni presedan kršenja europskog i međunarodnog prava. Komisija upozorava da hrvatska javnost ne zna zašto njezina vlada nije formulirala amandmane na posljednji prijedlog europskog povjerenika, kad je slovenska strana to bila učinila unoseći svoje pretenzije na hrvatski teritorij te dodaje da hrvatska javnost tek 30. listopada doznaje što sadržava posljednji nacrt sporazuma o arbitraži i koje su sve strane sudjelovale u tome.

"U ovom prevažnom pitanju pravde i mira na jugoistoku Europe, isprepliće se više bitnih načela demokracije, međunarodnog prava i morala: s jedne strane, dužnost javnih poslenika da prije svih važnih odluka obavještavaju vlaštite građane i postignu njihov pristanak, bilo izravni, bilo preko zastupnika u parlamentu. To ovog časa hrvatska Vlada ne čini. Ona uz to ili ne konzultira, ili ne sluša svoje najbolje stručnjake s područja međunarodnog prava i prava mora. S druge strane, hrvatsko državno područje nije vlasništvo niti ove, a niti bilo koje druge vlade, nego upravo obrnuto, njezina je dužnost štititi cjelovitost državnog područja", nastavlja se u dokumentu.

Dodaje se kako usto Vladu RH i Hrvatski sabor obvezuju međunarodni ugovori, koje je Hrvatska ratificirala, ili kojih je slijednica, među njima i Konvencija Ujedinjenih naroda o pravu mora (1982) koju su 1995. godine ratificirale i Hrvatska i Slovenija, kao i sve druge jadranske priobalne države sve članice EU, pa i sama EU; Završni akt Helsinške konferencije o sigurnosti i suradnji u Europi (1975. - čl. III. o nepovredivosti granica), kao i obvezatna mišljenja tzv. Badinterove komisije međunarodne zajednice iz siječnja 1992, na osnovi kojih su priznate Hrvatska i Slovenija u njihovim tadašnjim granicama. Komisija upozorava da hrvatska vlada nema pravo prekršiti obveze koje proistječu iz te Konvencije UN, a navlastito ne odredbe o razgraničenju u zaljevima (čl. 15), o maksimalnoj širini morskog pojasa nad kojim obalne države obavljaju svoja suverena prava i dr.

"Naša Komisija smatra da se hrvatska strana trebala pred svijetom sustavno, djelatnije i energičnije suprotstaviti nepravdi slovenskih presizanja, jer ova ugrožavaju i pravdu i mir i pridonose destabilizaciji europskog jugoistoka. Naša Komisija također smatra da hrvatska strana nije smjela odustati od načela, po kojem je o razgraničenju dviju država imao odlučivati najkvalificiraniji i najpromptniji svjetski sud - Međunarodni sud pravde Ujedinjenih naroda, a ne nekakav "arbitražni sud" neizvjesnog sastava i pravnog iskustva, s popisa koji nudi Europska komisija, a koji bi sad trebao odlučivati i po nepravnim kriterijima", ističe se u dokumentu te nastavlja: "U svakom slučaju, hrvatska Vlada nema pravo kršiti Konvenciju OUN o pravu mora i ustupati Sloveniji "pravo" koje Konvencija izričito zabranjuje, a to je moguće proširenje njezinog teritorijalnog mora na hrvatsko more, da bi Slovenija doprla do tzv. otvorenog mora, ali opet - hrvatskog mora. Slovenija pak, po istom pravu mora, ne smije takva što ni tražiti, a 158 drugih država-stranaka Konvencije to ne smiju dopustiti, jer Konvencija ne dopušta da teritorijalno more bude šire od 12 milja. Slovenija osim toga po Konvenciji ima pravo 'neškodljivog prolaza' kroz hrvatsko teritorijalno more i brodovi i sada slobodno plove u slovenske luke upravo kroz hrvatsko teritorijalno more. Osim toga, Slovenija ima i 'izlaz na otvoreno more', ali kroz talijanske teritorijalne vode, jer tako je rute brodova odredila Međunarodna pomorska organizacija, među ostalim i na su-prijedlog Slovenije. Nije dakle riječ o slobodi plovljenja ili o 'izlazu na otvoreno more',

TRAGOM ŽRTAVA JUGOKOMUNIZMA

Većina zarobljenika nije preživjela (9)

Autori knjige "Prikrivena grobišta Hrvata u Republici Sloveniji", hrvatski istraživač jugokomunističkih-zločina i žrtva komunizma, Želimir Kužatko, i slovenski povjesničar Mitja Ferenc, istaknuti član slovenskog državnog povjerenstva za istraživanje prikrivenih grobišta, objasnili su u predgovoru uzročno-posljedične veze komunističkoga genocida nad Hrvatima iz 1945.

Taj je komunistički genocid zapovijeđen po maršalu Titu i politbirou CK KPJ/Vrhovnom štabu Jugoslavenske armije. Citiramo iz predgovora: „Sredinom svibnja 1945. godine, kada je u najvećem dijelu Europe zvuk bitaka već utihnuo, svoj vrhunac je dosegnula jedna od najvećih nacionalnih tragedija hrvatskog naroda u njegovoj povijesti ... Hrvatski narod se u usplamtjelom vihoru Drugog svjetskog rata opredijelio za neovisnu hrvatsku državu. Ne samo zbog činjenice da se između 1918. i 1941. zajednička jugoslavenska monarhistička država održavala isključivo kao velikosrpski politički i ekonomski projekt, pri čemu su nesrpski narodi bili lišeni svake, pa i deklarativne mogućnosti da u skladu s vlastitim interesima sudjeluju u političkom, gospodarskom, kulturnom i drugom životu Monarhije /Jugoslavije, nap./, nego, i zbog nikad ugasle ili presahle hrvatske državotvorne ideje, koju su, s manje ili više uspjeha, u narodu podržavali i njegovi najistaknutiji politički i nacionalni prvaci, počevši od Ante Starčevića, preko Stjepana Radića, pa do Vladka Mačeka i Ante Pavelića ... Stoga je nedvojbeno da je za većinu hrvatskog naroda proglašenje Nezavisne Države Hrvatske u travnju 1941. godine, pa čak i u tako nepovoljnim vanjskim i unutarnjim političko-vojnim okolnostima koje je odredio svjetski ratni sukob, predstavljalo izraz njegove višestoljetne povijesne težnje za vlastitom nacionalnom državom. To je bio dugo očekivani povijesni trenutak u kojemu se mogla srušiti protunarodna i protuprirodna monarhistička Jugoslavija, koja je za nesrpske narode zapravo bila tamnica, te uspostaviti hrvatska država ...".

Nema dvojbe o krivcima

Motiv komunističkom genocidu partizanskog režima bila je, dakle, hrvatska država koja je kao antikomunistička bila prepreka, ne samo obnovi Jugoslavije, nego i instalaciji komunističke diktature na području bivše Jugoslavije nakon Drugog svjetskog rata, i obnove Velike Srbije jer, Srbi su, počevši od Nikole Pašića i Svetozara Pribićevića pa sve do Stevana Moljevića i Aleksandra Rankovića /i Slobodana Miloševića i Dobrice Ćosića, nap./, uvijek držali Jugoslaviju, zapravo, Velikom Srbijom. Oni /Hrvati, nap./ su morali umrijeti, da bi Jugoslavija mogla živjeti! - reče Titov suradnik iz politbiroa CK KPJ, boljševik Milovan Đilas, poslije disident komunizma koji je kao počinitelj uvidio zablude titoizma (socijalizma i „diktature proletarijata"). Dr. Mitja Ferenc je naglasio: „ ... Nema nikakve sumnje da se u porači Drugoga svjetskog rata hrvatskom narodu dogodila nacionalna tragedija nesagledivih razmjera. Nema također nikakve dvojbe da je najveći krivac za tu tragediju nova jugoslavenska komunistička vlast, koja je zločine osmislila, organizirala i provela." Kako je to izgledalo, pratimo u povijesti, krećući se krvavom stazom Križnog puta od Bleiburga do Gevgelije, tragom žrtava jugokomunizma, i masovnih grobnica.

Većina se nije vratila

Ljubljana - grobište Veliko Brezarjevo i Kucja dolina. U iskopane rovove u Kucjoj dolini njemački ratni zarobljenici prenijeli su iz Velikog Brezarjevog ponora sredinom lipnja 1945. posmrtne ostatke više stotina raspadajućih tijela ratnih zarobljenika, slovenskih domobrana i pripadnika Hrvatskih oružanih snaga, koji su ubijeni 27. svibnja 1945. godine.

Log - grobište Boštanj. Južno od naselja Log na području kamenoloma nalazi se grobište hrvatskih vojnika koje je prije 1990. spadalo pod državnu tajnu Titove Jugoslavije, kao i sva druga masovna grobišta širom tamnice naroda od Vardara do Triglava. Ocjenjuje se da bi u toj masovnoj grobnici moglo biti oko 300 smaknutih hrvatskih ratnih zarobljenika.

Mali Kamen - grobište Veliki Kamen. Za vrijeme povlačenja prema Celju, jedna srpska partizanska divizija je u blizini Velikog Kamna zarobila skupinu Hrvata. Mještani su na desnoj strani ceste Veliki Kamen - Armeško, oko 400 m južno od Velikog Kamna, pokopali između 20 i 30 tijela.

Maribor - grobište Tezenski gozd: Jugoslavenska armija (partizanska vojska) je hrvatsku vojsku i civile, koja se 14. svibnja 1945. predala u ratno zarobljeništvo britanske okupacijske armije u južnoj Austriji, i 15. svibnja bila izručena partizanima, sprovela od Bleiburga do Maribora. Po procjeni Mitje Ferenca, koji je 2007. vodio probne ekshumacije u 10 km dugačkom protutenkovskom rovu u Tezenskoj šumi, bilo je nad rovom između 15.000 i 20.000 strijeljanih pripadnika Hrvatskih oružanih snaga, među njima oko dvije tisuće ranjenika koji su smaknuti i skriveni u navedenom rovu koji predstavlja masovnu grobnicu bez premca u Europi. U protutenkovskom rovu kod Maribora najviše je ubijenih hrvatskih časnika i dočasnika, koji su za streljačke vodove odvojeni nakon selekcije u Mariboru, a oni koji su u prvom valu genocida preživjeli selekciju, odvedeni su u kolonama, pješice, na križni put u druge jugoslavenske sovjetske crvene republike, s kojega se većina ratnih zarobljenika nije vratila niti je preživjela ovaj martirij.

Goran JURIŠIĆ

HRVATSKA POLITIČKA EMIGRACIJA I „ELABORATI"

Otpor jugokomunizmu (1)

Nakon što su komunisti učvršćujući svoju jednostranačku diktaturu u Jugoslaviji, Mađarskoj, Poljskoj i Čehoslovačkoj svoje koalicijske partnere strpali u zatvore, a neke i ubili (u Jugoslaviji pripadnike lijevog krila HSS-a koji su bili u partizanima i u ZAVNOH-u), predsjednik tada već oporbene britanske konzervativne stranke, Winston Churchill držao je u SAD-u u drugoj polovini 1946. oštre protukomunističke govore. Upozoravao je na opasnost koja čovječanstvu prijeti od još okrutnijeg i lukavijeg totalitarizma, a granicu do koje se proširio nazvao željeznim zastorom - piše Drago Sudar

Unatoč tim govorima, bilo je sve očitije kako je vjerovanje u skori oružani sukob između zapadnih sila i njihova saveznika u Drugom svjetskom ratu, Sovjetskog Saveza, u što su vjerovali emigranti iz država u kojima su zavladali komunisti, bila velika zabluda. Poljska vojska generala Andersa koja je ratovala na strani Britanaca i Amerikanaca na bojištu u Italiji, koju su jugokomunistički mediji oštro napadali kako „zveckanjem oružjem" prijeti miru, ubrzo je demobilizirana. Zatim je dio njih, zajedno s ovećom skupinom bivših hrvatskih vojnika u NDH, iseljen u Veliku Britaniju, a ostali u Kanadu, Australiju i SAD.

Ostali hrvatski emigranti, koji su od 1945. bili u izbjegličkim logorima britanske i američke vojske u Austriji i Italiji, ili privremeno zaposleni u vjerskim karitativnim ustanovama i kod seljaka u selima, također su 1948. počeli iseljavati najprije u Argentinu, a zatim tijekom 1949. i 1950. i u Australiju, Kanadu, SAD, Zapadnu Njemačku, Švedsku, Francusku i u manjem broju u Španjolsku i Belgiju, dok ih je dio ostao u Austriji i Italiji, među kojima je bilo najviše ratnih ranjenika i osoba u poodmaklim godinama. U to su se vrijeme i odnosi između komunističke Jugoslavije i zapadnih sila poboljšali. Osim promidžbene dreke protiv poljske vojske generala Andersa i tvrdnja da iza te vojske stoje „reakcionarni" i „ratnohuškački" krugovi u SAD-u, jugokomunisti su bili srušili dva američka zrakoplova nedaleko od jugoslavensko-austrijske granice i za taj se čin pohvalili tadašnjem sovjetskom ministru vanjskih poslova, Molotovu. Ovaj im je „čestitao" i istodobno oštro upozorio da slučajno ne bi pokušali srušiti i trećega, što je ratoborni vrh na Dedinju dobro razumio!

Koristili su demokratske mogućnosti

Odnosi između komunističke Jugoslavije i zapadnih sila poboljšali su se nakon što je taj versaillesko-jaltski kombinirani obojeni proizvod krajem lipnja 1948. izbačen iz svoje komunističke obitelji, ali je u njemu i dalje ostao komunistički totalitaristički sustav. Štoviše, još je bio pooštren prisiljavanjem državnim terorom seljake „na kazan", što je za seljake bila istoznačnica za seljačke radne zadruge. Kada je poslije obostranom suglasnošću postao tampon državom između ta dva ideološki podijeljena sustava služio je i Sovjetskom Savezu za opskrbu arapske vojske oružjem i strjeljivom u arapsko-izraelskim ratovima. Osim što su obje strane bile za opstanak te njihove višenacionalne tvorbe, zapadne su sile, isto kao i Sovjetski Savez, bile za održanje komunističkog totalitarističkog sustava u njoj. To je sa slobodarskog demokratskog stajališta i poimanje izgledalo nelogično. Poglavito kada se usporedi sa slučajevima u kojima su one pomagale desničarske vojne pučeve protiv širenja komunizma na drugim prostorima u vrijeme hladnog rata. Razloge tom prividu rasvijetlili su događaji u vrijeme sloma komunizma u Europi, kada ni jugoslavenski komunisti više nisu mogli spriječiti osnivanje slobodarskih oporbenih stranaka i održavanje slobodnih izbora, kada su Hrvati u Hrvatskoj i Slovenci u Sloveniji na izborima jasno rekli što misle o komunističkom „antifašizmu" i o versaillesko-jaltskom proizvodu obojenom crvenom bojom, koji se tada raspao.

Mora se priznati da je unatoč svim tim činjenicama u zapadnim državama ipak bilo dopušteno i hrvatskim emigrantima legalno političko, promidžbeno i organizacijsko protujugoslavensko djelovanje koje je okrunjeno oživotvorenjem učinjenih napora i zalaganja 1990. i 1991. Naime, kada su oni tijekom 1948., 1949. i 1950. došli iz Austrije i Italije u svoja nova utočišta u Južnoj i Sjevernoj Americi, Australiji, Zapadnoj Njemačkoj, Francuskoj, Švedskoj, Velikoj Britaniji, Španjolskoj i Belgiji, koristili su postojeće mogućnosti i u svim tim državama osnovali hrvatske organizacije. A kada su kasnije iz izbjegličkih logora u Austriji i Italiji došli mladi izbjeglice koji su u Drugom svjetskom ratu bili djeca, kojih je bilo mnogo više nego utemeljitelja tih organizacija, one su brojčano ojačale, proširile se i tako su iz mjesnih (lokalnih) organizacija nastale krovne organizacije koje su imale svoja područna tijela i ogranke u više država. To su bile: Hrvatski narodni odbor (HNO), Hrvatska republikanska stranka (HRS), Hrvatski narodni otpor (HNO) i Hrvatski oslobodilački pokret (HOP), dok je Hrvatski državotvorni pokret (HDP) osnovan tek 1981. Osim tih krovnih organizacija, postojala je formalno neorganizirana skupina mladih intelektualaca koja je 1958. pokrenula u Londonu mjesečnik „Nova Hrvatska." Glavni urednik je bio Jakša Kušan, a članovi uredništva i redoviti suradnici: Tihomir Rađa, Gojko Borić, Stjepan Šulek, Niko Kovačić i drugi, a imali su povjerenike i izvjestitelje u svim državama u kojima su postojale emigrantske organizacije.

Nisu bili sigurnosni problem

Za razliku od emigranata koji su 1945. pobjegli pred nadirućom jugoslavenskom vojskom, među kojima je bilo visokih političkih i državnih dužnosnika u NDH, novi-

TRAGOM ŽRTAVA JUGOKOMUNIZMA

Mariborski martirij 1945. (10)

Grobište Tezenski gozd: Veliko grobište kod Maribora, u kojemu se po procjeni slovenskog povjesničara i člana Povjerenstva Republike Slovenije za istraživanje prikrivenih grobišta sa žrtvama komunizma, dr. Mitje Ferenca, a nakon izvršene pokusne sondaže i probnih otkopavanja na nekoliko mjesta zločina, nalazi između 15.000 i 20.000, pretežito hrvatskih žrtava, po kratkome postupku Jugoslavenske armije strijeljanih hrvatskih ratnih zarobljenika. Među njima i oko 2 tisuće ranjenika, dovedenih forsiranim maršom u četveroredima iz Bleiburga, koje je partizanski režim komunističke partije sakrio u svibnju 1945. od očiju svjetske javnosti u oko 10 kilometara dugačkome protutenkovskom rovu, koji je njemačka vojska u povlačenju uspostavila koncem Drugog svjetskog rata, kao posljednju obrambenu crtu prema nadirućoj armiji "Velike Srbije", odnosno Titove Jugoslavije

Protutenkovski rov kod Maribora, s tisućama žrtava komunizma, postao je jedna od najvećih tajni u Titovoj Jugoslaviji i najveća ljaga koju su KPJ i partizani nanijeli antifašizmu pod čijom krinkom su Titovi komunisti vodili, na osnovi marksističke ideologije, istrebljivački rat i revoluciju za instalaciju socijalizma odnosno totalitarnog komunizma u tada obnovljenoj Jugoslaviji 1945. koja je, kao i prva Jugoslavija 1918., opet nastala bez referenduma i bez ratifikacije Hrvatskog državnog sabora, i kao takova bila prihvaćena od liberalnog Zapada i OUN čija Povelja jamči pravo naroda na samoodređenje, ali samo selektivno! I komunistički program boljševičkoga vođe Lenjina jamčio je 1917. pravo naroda na samoodređenje, koje su boljševici pogazili i nad narodima izvršili (komunistički) genocid.

Zadatak brigade - likvidacija

Nad protutenkovskim rovom kod Maribora ostvarila se "istraga" koja je u Zagrebu, 1902. najavljena u glasilu Srpske samostalne stranke, *Srbobran*, u šovinističkome protuhrvatskome članku "Srbi i Hrvati", pod sintagmom *Do istrage vaše ili naše.* Kako je "istraga" nad Hrvatima izgledala u režiji komunističke partije, čiji je ideološki vođa Karl Marx najavio nužnost istrebljenja hrvatskog "kontrarevolucionarnog", i navodno "nedržavotvornoga" naroda, iščitava se iz dokumentacije jugoslavenske komunističke partije, objavljene od Podružnice za povijest Slavonije, Srijema i Baranje Hrvatskog instituta za povijest, u knjizi *Partizanska i komunisitička represija i zločini u Hrvatskoj 1944. - 1946.* Dokumenti (Slavonski Brod, 2005.). Dok su na Kočevskom Rogu hrvatske ratne zarobljenike (i zarobljene hrv. civile) ubijale specijalne partizanske jedinice iz Slovenije i Hrvatske, nad protutenkovskim rovom kod Maribora su hrvatske ratne zarobljenike ubijale regularne jedinice Jugoslavenske armije maršala Tita: Iz knjige depeša partizanske 15 majevičke brigade JA upućenih Štabu XVII. divizije o likvidiranju zarobljenih ustaša, izvješće od 21. svibnja 1945.: "20-V-45. No 25. dr. 70 Jedan bat. /bataljun/bojna, nap.a./ uputili smo po naređenju u St. Veit - Mikleuš. Ima zadatak da sa prvim bat. šeste brig. /brigade, nap.a./ likvidira Ustaše od 5 stotina ... Sa jednim bat. krećemo čim dođu Vojvođanske jedinice. Miki" /Miki - general-major Rade Hećimović, načelnik operativnog odjela Generalštaba JA/. "No 26. dr. 75 Brigada je stigla dvadesetog u 6 sati. Povezani smo sa O.Z.N.-om /tajnom policijom od KPJ, op.a./. Zadatak naše brigade je likvidacija četnika i Ustaša kojih ima dve i po hiljade ... Danas smo nastavili sa streljanjem ... Miki" "21-V-45. No 27. dr. 55 Nalazimo se na istoj prostoriji. U toku celog dana radili smo isto što i juče (likvidacija). Po naređenju uputili smo jedan voz. sa jednim članom štaba - bat. da sprovodi zarobljenike za Zagreb ... Miki" (Izvor: izvornik, rukopis, VA VII. Beograd, Arhiva NOB, kut. 993, reg. br. 8/8.). I zbog ovoga dokumenta Tito je zločinac jer je zapovijedao Generalštabom Jugoslavenske armije, u činu maršala, kao što su zločinci i svi članovi politbiroa CK KPJ iz toga razdoblja!

Unatoč svemu - Trg maršala Tita

Protutenkovski rov kod Maribora prvi je put na jednome mjestu otkopan kad se gradila autocesta Nürnberg - Maribor - Zagreb, 1999. i kad je s trase rova koja je sjekla autocestu ekshumirano 1.179 posmrtnih ostataka žrtava komunizma (izvor: *Prikrivena grobišta Hrvata u Republici Sloveniji*, str. 126 i 129). Za taj zločin ni danas u Sloveniji, Hrvatskoj i Srbiji nitko nije kažnjen, iako su neki počinitelji živi, niti su vlade bivših jugoslavenskih republika, a danas neovisnih država, zbog toga zločina moralno-politički osudile Tita i njegove izvršitelje. Naprotiv, Trgom maršala Tita u Zagrebu se tome zločincu odaje počast, i upućuje javnosti poruka: dobro je radio, posebno na Kočevskom Rogu, Maclju i u Teznom!

Koliko je poznato, u Republici Hrvatskoj postoji samo jedna kaznena prijava zbog masovnog zločina u Mariboru iz 1945. koju, međutim, nije podnijela hrvatska vlada, ili predsjednik Republike, niti DORH ili policija, čija bi to bila zadaća po službenoj dužnosti, već je Hrvatski centar za istraživanje zločina komunizma simbolično protiv jednog osnovano osumnjičenoga partizana sa prebivalištem na teritoriju RH podnio Ravnateljstvu policije MUP RH u Zagrebu, 09. listopada 2007. kaznenu prijavu zbog počinjenog ratnog zločina i zločina protiv čovječnosti, u Teznom kod Maribora. Do danas, DORH nije podigao niti jednu optužnicu zbog Tezna tako da nema sudskog procesa, niti osude počinitelja! Za primijetiti je da su vladajući bivši komunisti u Hrvatskoj, od 1990. do danas na 20. obljetnicu pada Berlinskoga zida, sustavno sprječavali procesuiranje komunističkih i udbaških zločinaca. Tko štiti kriminalce - i sam je kriminalac!

Goran JURIŠIĆ

HRVATSKA POLITIČKA EMIGRACIJA I „ELABORATI" SDB-A, SSUP-A I SID-A

Konstrukcije jugostroja (2)

Kad su nakon sjednice Predsjedništva SKJ održane 1. i 2. prosinca 1971. u Karađorđevu opet počeli progoni hrvatskih „nacionalista i kontrarevolucionaraca" velikih razmjera, a Josip Broz Tito „prorokovao" kako će Sava prije poteći uzvodno prema Sloveniji nego što će Hrvati imati svoju državu i svoju vojsku i zato po nekima „zaslužuje" najljepši trg u Zagrebu, u emigraciji su najprije osnovana kontinentalna vijeća. Zatim je u Torontu u veljači 1974. održana Osnivačka sjednica krovnog Hrvatskog narodnog vijeća (HNV-a). Sjednici su nazočili predstavnici svih hrvatskih organizacija, izuzev HSS-a i matičnog HOP-a, te predstavnici kontinentalnih vijeća, reorganiziranog HOP-a, skupine neovisnih intelektualaca, koji su bili djelatni u kulturnim i prosvjetnim društvima, zatim nekoliko pripadnika HSS-a koji su došli na svoju ruku, među kojima su bili najistaknutiji dr. Dinko Šuljak i dr. Stanko Vujica - piše Drago Sudar

Na sjednici je izabran privremeni odbor, a na kraju je izdano političko stajalište HNV-a: „Iseljena Hrvatska ne može na sebe preuzeti ulogu naroda u Domovini niti ga može zamijeniti. Ono što iseljena Hrvatska može učiniti jest da se politički djelatno organizira sa svrhom da upozori svjetsku javnost na besmislenost podržavanja jedne razjedinjene i slabe Jugoslavije. Povijesno iskustvo u bivšoj Jugoslaviji svjedoči da je demokratsko-parlamentarni sustav zapadnoeuropskog tipa neodrživ zbog toga što samokratizacija Jugoslavije znači njen raspad." Osnivačima HNV-a bilo je jasno da je za uspjeh u svijetu koji se do tada oblikovao, bilo potrebno prilagoditi način djelovanja. Posebno je bilo potrebno neutralizirati prigovor da je hrvatski narod podijeljen, da ima stotine različitih organizacija koje sve govore različitim glasovima i u biti ne znaju što hoće.

Od literature do novinara SDB

Za postignuće svoga programa HNV-e će se služiti svim prikladnim sredstvima, koja su u skladu sa zakonodavstvima država u kojima Hrvati žive. Ta prikladna sredstva trebali su u sredinama svoga djelovanja pronaći Informacijski ured koji su neposredno nakon Sabora u Torontu osnivani u svim državama i većim mjestima gdje Hrvati obitavaju. Uoči raspisivanja izbora za sabornike prvog redovitog Sabora HNV-a koji je održan u Torontu u rujnu 1975. u to su zajedničko političko tijelo ušla uredništva „Hrvatske revije", „Nove Hrvatske" i „Studie croatice", a uoči izbora za drugi redoviti Sabor koji je održan u listopadu 1977. u Bruxellesu, kandidirala se skupina političkí djelatnih „proljećara", među kojima je bio i Bruno Bušić, i svi su bili izabrani. Sabornika je bilo trideset i tako su se našli zajedno pripadnici triju generacijskih grupacija.O legalnim hrvatskim organizacijama u emigraciji, o izdavanju političkih, tjednih, dvotjednih i mjesečnih listova, kulturnih i književnih časopisa na hrvatskom, engleskom, francuskom, njemačkom i španjolskom jeziku; o slanju predstavka Organizaciji ujedinjenih naroda (OUN-u) i drugim značajnijim čimbenicima do sada je izišlo nekoliko knjiga. Neke su tiskane u inozemstvu, a neke u Zagrebu nakon hrvatskog državnog osamostaljenja. Uskoro će prema najavama biti tiskana još jedna koju je napisao svojedobni gl. tajnik Hrvatske republikanske stranke, Kazimir Katalinić. Međutim, o organizacijama koje su zagovarale oružane akcije protiv Jugoslavije prije sloma komunističkog totalitarističkog sustava u Europi, njihovi čelnici i stvarni sudionici u tim pokušajima nisu napisali ništa, ali jesu „angažirani" novinari u uredima SDB-a, SSUP-a i SID-a: „Dvadeseti čovjek", „Teroristi iz šeste kolone" i „Roverova braća!"

Takvih organizacija i „organizacija" bilo je nekoliko. Neke su se pojavljivale i nakon zabrane nestajale ili su se same ugasile, dok su se neke uspjele održati od njihova osnutka do raspada Jugoslavije. Među takve spadaju: Hrvatsko revolucionarno bratstvo (HRB) i Hrvatski revolucionarni oslobodilački pokret (HROP). HRB osnovali su mladi emigranti 1961. u Australiji, koji su do tada bili članovi HOP-a, a HROP nadporučnik hrvatske vojske u NDH Vladimir Sečen 1975. u SAD-u. Sečen je prije toga kao dobrovoljac ratovao protiv ljevičarskih snaga u Dominikanskoj Republici gdje je bio promaknut u čin pukovnika. Poslije je boravio u SAD-u, u Floridi gdje su bili diverzantski tečajevi za kubanske protukomunističke diverzante, a stručnjaci za takve poslove koji su u vrijeme rata u Vijetnamu uvježbavali protukomunističke gerilce u Laosu učili su i članove HROP-a u nekim drugim državama. Ta je organizacija izdavala povremenik „Hrvatska Revolucija" u Švicarskoj. Urednik je bio Stanko Nižić, kojega su, kao i njegova suradnika i člana HROP-a Đuru Zagajskog, ubili agenti SDB-a.

Jedan prijedlog i sadržaj pravila

Prije nekoliko godina kazao mi je prigodom jednog susreta moj znanac da je u prostoriji jednog hrvatskog društva u Zagrebu održan uži sastanak kojem je nazočio i da je na tom sastanku dogovoreno da on napiše knjigu o razlozima osnivanja HRB-a, o njegovu ustrojstvu i djelovanju, te da bi trebao i ja napisati prilog za tu knjigu o radu te organizacije na određenom području. Kako sam pročitao pravila te organizacije kod člana i vijećnika HOP-a Tomislava Rebrine u Španjolskoj, koja mu je dao jedan posjetitelj iz Australije kad je u Madridu umnožavao zakašnjelo priopćenje HRB-a da Bugojanski pothvat 1972. nisu organizirale nikakve prosovjetske socijalističke snage, kako su tvrdili u njemačkom listu „Bild Zeitung" jugoagenti Velimir Tomulić i Tomislav Sedlo, nego HRB, bio sam zatečen spomenutim prijedlogom. Preslik tih pravila objavljen je i u feljtonu „Rat prije rata" što u nastavcima izlazi u „Hrvatskom listu" od 15. siječnja 2009. U jednom pravilu piše: „Članovi trojke poznaju se i znaju svoga vođu trojke, ali oni ne poznaju članove iz ostalih trojki i ne znaju tko je vođa grupe. Vođe trojki ne smiju znati tko je stožernik. Po svim važnijim pitanjima rada stožera, stožernik se savjetuje s pobočnicima. Stožernik je jedina osoba u stožeru koja ima adresu povjereništva i jedini koji povjereništvu šalje obavještenja, novac, materijal i ljudstvo."

Na jednom sam preslušanju doznao da je na tom području bio stožernik T. L., koji je u međuvremenu umro, što su u Glavnom stanu organizacije zasigurno znali, jer je stožernik po njezinim pravilima jedina osoba koja s tim tijelom komunicira. Prema tome, čak da sam i bio član te organizacije, iz navedenog se vidi da ne bih mogao ništa napisati. Ta je organizacija raspuštena odlukom Gl. rev. Stana 29. studenoga 1996. Priopćenje je objavljeno u „Hrvatskom vjesniku" u Australiji, a potpisao ga je pod kodnim imenom tajnik Gl. rev. Stana Ivan Stršen, te u knjizi Bože Vukušića „Tajni rat Udbe protiv hrvatskog iseljeništva." U točki 4 i 5 jasno piše kako ni nakon tog priopćenja ne dolazi u obzir to što mi je bio predložio znanac, čak kad bih imao o tome što napisati. Ne znam je li nazočnima na spomenutom sastanku bio poznat sadr-

TRAGOM ŽRTAVA JUGOKOMUNIZMA

Stratišta - njemi svjedoci 1945. i 1991. (11)

Nakon Maribora i Tezenske šume, gdje se u 10 kilometara dugačkom protutenkovskom rovu nalazi najmanje između 15 tisuća i 20 tisuća hrvatskih žrtava jugokomunizma, jedna od tri najveće masovne grobnice u Europi koja je obilježena spomen-obilježjem u obliku brončanoga valjka s podatcima o žrtvama, trag nas vodi do sljedeće masovne grobnice koju je titoistički režim prouzročio na lokaciji Marije Reke i Knez-Dola gdje je pogubljen nepoznati broj slovenskih civila iz Trbovlja, Hrastnika, Zagorja, Laškoga, Žalca i okolice Celja koji su dovedeni iz zatvora u Trbovljama, 24. i 25. svibnja 1945. i smaknuti po kratkome postupku

Partizani su likvidirali ljude u unaprijed pripremljenim rovovima u koje su svoje žrtve sakrili, jer, suprotno uvriježenome mišljenju kod žrtava ne radi se o fašistima (zato je titoisitčki režim žrtve komunizma i sakrivao od očiju svjetske javnosti) nego o civilima koji "Osvobodilnu frontu" nisu shvaćali kao antifašističku nego su ispravno zaključili da se radi o antislovenskom odnosno protunarodnom komunističkom pokretu. Stoga su slovenski boljševici ove slovenske civile koji nisu bili simpatizeri partizana proglasili neprijateljima i sa predumišljajem ih ubili. Jedan od sudionika tih pokolja sačuvao je popis žrtava tri transporta ljudi, odvedenih na stratište. Tim više postaju isprazne riječi predsjednika Mesića, kojima je relativizirao jugoslavenski komunizam, izrečene na otkrivanju prvoga antikomunističkog spomenika u Zagrebu, ispred njemačkog veleposlanstva, povodom obljetnice pada Berlinskog zida od 9. studenog 1989.

Lukavi Tito i tok rijeke Save

Tko će mu nakon otvaranja masovne grobnice u Barbarinu rovu Hude Jame, i Teznog, vjerovati da je jugoslavenski komunizam bio nešto bolje od istočnoeuropskoga komunizma kad je riječ o istoj, marksističkoj, ideologiji na kojoj je počivala vlast komunističke partije u ondašnjoj Jugoslaviji, i u Poljskoj, Mađarskoj, Bugarskoj i drugdje. Vizni režim je u Titovoj Jugoslaviji bio liberalniji, smjelo se sa "jugo-pasošem" putovati po svijetu, tamo negdje od šezdesetih godina, ali ne zato što je "Tito" bio liberalan, nego zato što je izvozom "gastarbajtera" riješio za neko vrijeme pitanje nezaposlenosti u svojoj *guberniji* od Triglava do Vardara, a hrvatske "nacionalističke" gastarbajterske radnike kontrolirao je na privremenom radu u zapadnim državama preko Udbe koja je po zapovjedima CK SKJ/CKSKH obračunavala s politički nepodobnim ljudima koje je Tito *de facto* istjerao van, i na njihova ognjišta pozvao istočne susjede u kolonizaciju hrvatskih zemalja. Lukav je bio taj "Tito", ali ni cijeli njegov hohštapleraj nije mogao Savu pokrenuti uzvodno, i zaustaviti provođenje hrvatskog državnog prava!

1945. i 1991. ubojice pod istim simbolima

MEDLOG - grobište Lipovšek Travnik: Na Lipovšekovoj livadi ubijeno je i u četiri masovne grobnice izmjere 2 x 10 m zakopano i skriveno 400 hrvatskih ratnih zarobljenika iz privremenog jugokomunističkog konclogora kod Fazarinca. Navedeno stratište je veće i skriva brojnije žrtve nego masovno stratište Ovčara koje je strašno i poznato u cijelome svijetu, sve do Hirošime i Nagasakija gdje se u spomen na hrvatske žrtve iz vukovarske bolnice služi na obljetnicu pada Vukovara pod velikosrpsku okupaciju sveta misa i drži spomen. Zanimljivo, nad jednim i drugim stratištem, kako 1945. tako i 1991., počinitelji su ubijali pod istim simbolima, crvenom zvijezdom petokrakom, čak je i armija koja je ubijala, bila ista, a počinitelji su i jednu i drugu grupaciju žrtava oklevetali kao "fašiste", a oni, počinitelji, se u svojoj propagandi nazivali "antifašistima". U rovovima za skladištenje benzinskih bačvi u blizini zrakoplovnoga uporišta Medlog je u svibnju i lipnju 1945. ubijen veći broj hrvatskih ratnih zarobljenika i zarobljenih hrvatskih civila. Pripadnicima Jugoslavenske armije 1945., kao i pripadnicima JNA 1991., nije smetalo što se po međunarodnom pravu civile ne smije uhićivati, a kamoli ubijati! Nekoliko posmrtnih ostataka pronađeno je na području masovne grobnice Medlog prilikom kopanja temelja za jednu tvornicu. Na suprotnoj strani ceste nalaze se još najmanje dvije masovne grobnice. Na livadi između Ložnice na sjeveru, crpke vodovoda na zapadu i ceste Levec - Celje na jugu nalazi se masovna grobnica s hrvatskim izbjeglicama, ubijenih od "oslobodioca" 1945. godine. MISLINJA - grobnica Movže 2: U protutenkovskom rovu između ceste i željeznice ispod mislinjskoga klanca mještani su između 10. i 15. svibnja 1945. zakopali veći broj hrvatskih vojnika i civila. Do danas vlada Republike Hrvatske posmrtne ostatke svojih umorenih građana nije vratila natrag u Domovinu. Žalosno, ali istinito. Hvala Bogu da je hrvatska vlada vratila u Domovinu barem 70 tisuća Srba koji su uoči Oluje, po naputcima propagande velikosrpskog režima, izbjegli u Srbiju i okupirane dijelove BiH. To je primjer autoetničkog čišćenja koje je srpski "vožd" proveo nad hrvatskim Srbima.

Goran JURIŠIĆ

KUD NARODNA VOJSKA PROĐE...

Metković nije zaboravio svoje žrtve

Šezdesetpeta obljetnica komunističkih zločina obilježena je na Gradskom groblju sv. Ivana u Metkoviću

Čim su komunisti preuzeli vlast u kotaru Metković 26. listopada 1944., osnovali su institucije svoje vlasti. Među tim institucijama najprije je osnovano javno tužilaštvo i sud kojemu je najvažniji zadatak bio suđenje tzv. narodnim neprijateljima i ratnim zločincima.

Prije dolaska u Metković komunisti su načinili popis imena onih Hrvata koje je trebalo hitno uhititi, suditi i likvidirati. Da je takav popis napravljen najbolji je dokaz za to dopis Opunomoćeništva OZN-e (Odjeljenje za zaštitu naroda formirana pri Povjereništvu za obranu Nacionalnog komiteta 13. svibnja 1944.) Biokovsko-neretvanskog okruga od 23. listopada 1944. U dopisu piše da je Komandi mjesta u Metkoviću upućen dopis u kojemu piše o tome kako treba uhititi obilježene Hrvate. Preporuča se Komandi mjesta da zatraži bataljun vojnika s Hvara koji će Komandi pomoći pri uhićenju Hrvata. Ubrzo su bili uhićeni nedužni Hrvati čija su se imena nalazila na popisu. Nije još uvijek poznato koliko se ljudi nalazilo na tom popisu. Neki su od njih uspjeli pobjeći prije uhićenja. Vojni zatvor u Metkoviću bio je pun uhićenih. Najveći broj uhićenih zadržan je u Metkoviću. Manje su skupine odvedene u Makarsku i Trogir gdje su također likvidirani.

Uhićenima je u Metkoviću sudio Vojni sud VIII. korpusne vojne oblasti Narodno oslobodilačke vojske Jugoslavije. Sudilo se po skraćenom postupku, bez ikakve mogućnosti obrane, na temelju naputaka dobivenih od Partije. U jednom takvom naputku piše: *U suglasnosti s drugovima iz OZN-e i ostalih tamošnjih organizacija, pravilno postupati prema zločincima, ali energično.*

Donosimo prijepis preambule presude: Vojni sud VIII. Korpusne vojne oblasti NOVJ. Vijeće pri komandi Biokov. Neretv. Područja/ Br. 61-69/44 dne 19/XI. 1944. g./ U IME NARODA JUGOSLAVIJE /Vojni sud VIII. Korpusne oblasti NOVJ. Vijeće kod komande Biokov. Neretvan. Područja, sastavljeno od Drinka Tolića majora komandnt. Biokov. Neretv. Područja kao predsjedatelja, Pipinić Draga intendanta područja i Granić Marka borca kao članovi vijeća Puharić Lovre kao zapisničara u prisutnosti Peran Srećka sudskog istražitelja, optužbe u krivičnom predmetu protiv okrivljenih....(navode se imena okrivljenih) radi djela ubijanja, paljenja, pljačke i špijunaže, u korist okupatora nakon održanog glavnog pretresa u prisutnosti okrivljenih, sud je 20/XI. 1944. donio slijedeću/ P R E S U D U / KRIV JE nabrajaju se imena i krivnje pojedinaca).

Prva skupina narodnih neprijatelja strijeljana je u noći između 16/17. studenoga 1944.:

1. Jozo Bukovac (1921.), sin Mije iz Vida
2. Rade Gnječ, sin Ivana iz Krvavca
3. Ivan Krstičević (1922.), sin Joze iz Krvavca
4. Jure Krstičević (1919.), sin Marka iz Krvavca
5. Jozo Nikolić (1925.), pok. Jure iz Krvavca
6. Jure Popić (1916.) sin Petra iz Opuzena
7. Milan-Mato Veraja (1915.), sin Mate iz Metkovića
8. Marijan Zovko (1922.), sin Jure iz Metkovića
9. Vinko Zovko (1922.), sin Petra iz Metkovića

Svi su strijeljani na groblju sv. Ivana u Metkoviću i pokopani u grobnice različitih vlasnika.

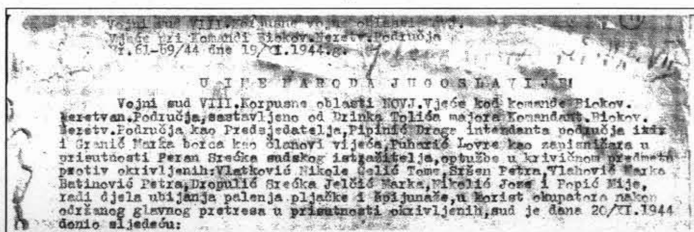
Druga skupina strijeljana je također tijekom noći između 20/21. studenoga 1944. strijeljana je na istome groblju. Strijeljani su:

1. Petar Batinović (1904.), sin Ivana iz Momića
2. Toma Ćelić (1910.), sin Šimuna iz Podrujnice
3. Srećko Dropulić (1885.), pok. Ante iz Opuzen
4. Marko Jelčić (1902.), pok. Ilije iz Desana
5. Petar Sršen (1893.), pok. Jure iz Opuzena
6. Marko Vlahović (1911.), sin Luke iz Komina
7. Nikola Vlatković (1901.), pok. Jure iz Komina

Donosi se prijepis obrazloženja presude: O B R A Z L O Ž E N J E / Svi ovi sa svojim protunarodnim radom bili su dobro nagrađeni i imali razne povlastice od strane ustaških i okupatorskih vlasti. Da su okrivljeni bili zavedeni ne odgovara istini, jer činjenice njihovog protunarodnog rada nisu bile jedinstvene, već češće, te prema tome se vidi da su bili otvoreni neprijatelji našega pokreta, i osvete NOB. za koje su dali živote najbolji sinovi našega naroda. Da su okrivljeni podržavali ustašu politiku krvoprolića naših naroda tvrde zlodjela koja su radili optuženi, a za koja se oni ni danas ne kaju. Sud nije uvažio obranu okrivljenih da su zavedeni i zato je donio osudu kao gore, koka se temelji na propisima Uredbe o Vojnim sudovima. Ova kazna neka bude svima onima koji su radili i koji misle raditi ovakove teške zločine protiv našega naroda. Smrt fašizmu - Sloboda narodu! (Zapisničar Puharić Lovre v.r./ Predsjedatelj vjeća Drinko Tolić s. r.). Da je gornji prijepis vjeran svome originalu Tvrdi/ Makarska dne 12/I.1945./ Vojni sudski istražitelj/ Peran Srećko v.r/ Za prijepis tvrdi referent Rodin/ M.P.

Iz prethodnih popisa razvidno je da je strijeljano ukupno 17 Hrvata. Međutim, tih dana također je strijeljana jedna njemačka obitelj, majka s četvero djece i skupina Hrvata iz Imotskoga koja je odvojena iz kamiona u kojemu su uhićeni Imoćani prevoženi prema Dubrovniku. Gotovo je nemoguće utvrditi koliko su komunisti strijeljali nedužnih Hrvata na groblju sv. Ivana. Strijeljani su pokopani u više obiteljskih grobnica građana Metkovića.

Poglavarstvo Grada Metkovića organizira-

Vojni sud VIII.Korpusne vojne oblasti NOVJ.
Vijeće pri Komandi Biokov.Neretv.Područja
Br.61-69/44 dne 19/XI.1944.g.

U I M E N A R O D A J U G O S L A V I J E !

Vojni sud VIII.Korpusne oblasti NOVJ.Vijeće kod komande Biokov. Neretvan.Područja,sastavljeno od Drinka Tolića majora Komandant.Biokov. Neretv.Područja kao Predsjedatelja,Pipinić Draga intendanta područja i Granić Marka borca kao članovi vijeća,Puharić Lovre kao zapisničara u prisutnosti Peran Srećka sudskog istražitelja,optužbe u krivičnom predmetu protiv okrivljenih:Vlatković Nikole Ćelić Tome,Sršen Petra,Vlahović Marka Batinović Petra,Dropulić Srećka Jelčić Marka,Nikolić Joze i Popić Mije, radi djela ubijanja palenja pljačke i špijunaže,u korist okupatora nakon održanog glavnog pretresa u prisutnosti okrivljenih,sud je dana 20/XI.1944 donio sljedeću:

TRAGOM ŽRTAVA KOMUNIZMA

Razgrtanje prošlosti (12)

Osim po broju žrtava velikih grobišta, postoje i brojna manja o kojima se u široj javnosti vrlo malo zna

Vrijedi pročitati: "Grobišta? Iz kojeg vremena? Iz onog kad su tisuće - u ovom slučaju Hrvata - uronjene u kraške jame i druga "prikladna" udubljenja na slovenskom tlu. Zašto? Jer su ih pobili pobjednici! Zbog čega? Zbog nedostojnog straha od protivnika ili čak neprijatelja? Iz osvete? Tko bi mogao odgovoriti na to? Kako je moguće pobiti na tisuće svezanih zarobljenika odjednom? ... Odakle zlo? Bez obzira na činjenicu da je među ubijenima bilo i onih koji su počinili zločine tijekom rata - ali to bi trebao dokazati sud i svakom od njih odrediti kaznu! - takav je masovni i kolektivni pokolj (kad je rat već bio završio!) zločin *par excellence*. Za ovo nitko nije odgovarao pred sudom, pa se krivnja proteže na sve nekadašnje borce; osjećam bol kad vidim kako mnogi odriču zasluge za oslobođenje od okupatora svim nekadašnjim partizanima, kako omalovažavaju stavljanje na kocku njihovih vlastitih života pa i muke svih žrtava krvavog antikomunizma. Ali tek suosjećanje s patnjama svih - bez obzira na to tko im je te patnje nanio - može postati temelj za drugačiji svijet. Barem za snošljiviji, ako ne i ugodniji. Za pomirbu među nama! Pokolj više tisuća ljudi kad je već napukla sloboda (!?), bez sudskog postupka, dakle bez načelne milosti je sakrilegično, svetogrdno djelo. Ali to nije jedini zločin koji je zgriješila komunistička vlast! Prikrivanje i potpuno poricanje tog zlodjela drugi je možda čak potencirani prvobitan zločin. Njegovo prikrivanje ili čak opravdavanje znači stalno, permanentno simbolično ubijanje već ubijenih. Zbog toga je otvaranje tih stranica naše poluprošle povijesti u isto vrijeme i odgrtanje silom prikrivene prošlosti. I kad smo već počeli razgrtati prošlost, mi smo neminovno naišli i na prikrivena grobišta. Fotografije razotkrivaju njihovu dugu osamljenost. Predmeti iz grobišta su ono posljednje što svjedoči o zadnjem trenutku ubijenih žrtava, o njihovoj žudnji za životom, o njihovoj posljednjoj žalosti. Oduzeta im je sva njihova budućnost i pravo na iskonsku, prirodnu smrt! A kršenjem nenapisanog zakona pijeteta iz optativne rečenice Neka počivaju u miru, oduzeto im je i 'pravo' na miran posmrtni počinak. (...) Neka u svijetu nikada više ne bude mjesta za zločine koje nije moguće ni razumjeti pa i ne zaboraviti!" Spomenka Hribar (Pogovor u fotomonografiji "Prikrivena grobišta Hrvata u Republici Sloveniji", Zagreb, 2007.)

MEDLOG - grobište Tirdož: Na livadi između Ložnice na sjeveru, crpke vodovoda na zapadu i ceste Levec - Celje na jugu navodno se nalazi grobište hrvatskih izbjeglica pred totalitarnim komunizmom, ubijenih u svibnju 1945. MISLINJA - grobište Movže 1: Južno od imanja Abršek (Movže 24) kod oznake 12,050 kilometara pravokutno na cestu Velenje - Mislinja nalazi se 2 metra širok i 1,5 metra dubok protutenkovski rov u kojemu je zakopano između 10 i 15 ljudi, poginulih za vrijeme povlačenja prema austrijsko-slovenskoj granici. Grobište Movže 2: U protutenkovskom rovu između ceste i željeznice ispod mislinjskog klanca mještani su između 10. i 15. svibnja 1945. zakopali veći broj hrvatskih vojnika i civila. Grobište Željeznička pruga: Uz trasu napuštene željezničke pruge nalaze se četiri grobišta ljudi hrvatske narodnosti koji su poginuli na putu prema austrijsko-slovenskoj granici. MISLINJSKA DOBRAVA - grobište Mislinjska Dobrava: U maloj šumici, 10 metara desno od ceste Mislinja - Slovenjgradec, po nekim podatcima moglo bi biti grobište Hrvata, a po drugima Kozaka. MOSTE - grobište Baudova ledina 1 i 2: U dva grobišta navodno leži između 6 i 12 hrvatskih vojnika. Prvo se nalazi usred proplanka u manjoj jami, okruženoj grmljem, a drugo u šumi uz podnožje padine na manjem platou.

MOSTEC - grobište u protutenkovskom rovu: U oko 120 m dugom dijelu protutenkovskog rova između Save i Dobove gdje se danas prostiru njive i livade, grob je većeg broja hrvatskih vojnika, slovenskih domobrana i civila, ubijenih u svibnju i lipnju 1945. MRTVICE - grobište Mrtvice: Prema podatcima policije tu je ubijeno više od stotnjak pripadnika vojske NDH i civila. Područje grobišta koje nije točno određeno leži djelomično u šumi i djelomično na livadi uz raskrižje makadamskih cesta, 550 m sjeverno od naselja Mrtvice i južno od Save. Na mjestu zločina danas se nalazi drveni križ s natpisom: "Tudi mi smo umrli za domovino. Mir in pokoj". OLEŠĆE - grobište Olešće: Oko 300 m sjeverno od naselja Reka na livadi, na padini između potoka Reka i šume nalazi se usjek dimenzija 3 x 1,5 m gdje je pokopano oko 14 "ustaša", strijeljanih u svibnju 1945., nekoliko desetaka metara iznad puta na Drenov grič.

U sljedećem broju o grobištu Jame pod Krenom na Kočevskom rogu, najvećoj masovnoj grobnici u Europi nakon Drugog svjetskog rata koju je prouzročio jugo-komunistički režim maršala, zločinca, Tita.

Goran JURIŠIĆ

GOSPIĆ 1945.

Nisu poštedjeli ni časne sestre

Jona Zemljak jedina je živa od milosrdnica Sv. Križa koje je časna sestra godine 1948. partizanska vlast prognala iz Gospića. Rodila se godine 1921. u Kamenoj Glavici u Hrvatskom zagorju, no usprkos poodmakloj dobi mentalno je svježa i dobro se sjeća onoga što je nakon rata proživjela u Gospiću. Evo što nam je ispričala za nedavna posjeta u samostanu milosrdnica Sv. Križa na Horvatovcu u Zagrebu - piše Nikola Bićanić

Bolnicu u Gospiću podigla je Lička pukovnija polovicom 19. st. kao vojnu bolnicu, koja je razvojačenjem Vojne krajine došla pod civilnu vlast i postala građanska, a godine 1895. u nju je došlo 10 milosrdnica Sv. Križa iz Đakova, koje su kroz 5 desetljeća samoprijegorno bdjele nad bolesnima. U bolnici su uredile i lijepu kapelicu, u kojoj je uoči rata i nakon njega liturgiju obavljao kateheta u gospićkoj pučkoj školi i župnik u župi sv. Ante u obližnjem Ličkom Novom, vlč. Josip Fajdetić, čija je kuća bila u bolničkom susjedstvu. U toj kapelici osobito je lijepo bilo na popodnevnim blagoslovima nedjeljom i u danima Božićnih blagdana, kad su u nju dolazili i mnogi izvanbolnički građani.

Sestra Jona s nadstojnicom s. Franciskom Molnar

Nosim kapu sa tri roga...

Sestre milosrdnice smo zvali sestrice, a bile su u Gospiću jedine i zbog njihove radinosti i skrbnoga odnosa spram bolesnicima u bolnici Gospićani su ih voljeli. I strahote rata zajedno su s Gospićanima podnijele, i sva zla kojim su ovaj neslomivi hrvatski grad nakon rata pritisnuli partizanski boljševici, koji su tvrdili da su ga oslobodili. Nakon rata Gospićem se orila parolaška pjesma koja je u ličkoj pravoslavnoj verziji glasila: "Nosim kapu sa tri roga i borim se protiv Boga, protiv crkve i oltara i milosrdnije sestara". Kad su partizani 4. travnja 1945. ušli u Gospić te su protubožanske stihove potvrđivali i djelima i osobito su se okomili na predstavnike Katoličke crkve te su u obilju nevinih bez valjana juridičkog utemeljenja likvidirali i nekoliko svećenika i milosrdnicu Sv. Vinka, s. Žarku Ivasić, a nisu poštedjeli ni milosrdnice Sv. Križa u gospićkoj bolnici. Najprije su kapelicu u bolnici pretvorili u skladište, pa su časne sestre dio sobe u bolnici, u koju su ih zgurali, plahtama odvojili i koristili za bogoslužje, a neke su od njih bile i zatvorene. No, poslušajmo sestru Jonu.

"Jednog jutra godine 1947. u viziti bolesnika s liječnikom je bio i vojnički zapovjednik, koji je u jednom času, pokazujući na mene, upitao liječnika: 'što ova radi tu?' Iako mu je liječnik odgovorio da sam ja tu kao njegovateljica bolesnika potrebna, on je tvrdio da ja trebam biti zatvorena, i njegova se tvrdnja i obistinila. Prva tri dana i tri noći bila sam u samici i svake noći po nekoliko puta su me na ispitivanje vodili i tukli. Tražili su da skinem redovničko odijelo, na što sam im smiono odgovarala da mi oni to odijelo nisu dali, niti će mi ga skinuti, makar me ubili. Kad su me nakon takvog jednog preslušavanja vratili u zatvorsku sam ćeliji dočekala zoru ispunjena nekim posebnim duševnim svjetlom, mirom i sigurnosti, koje si ni danas ne znam objasniti. Stražar mi je ujutro dobacio da sam, valjda, poludjela kad sam noću pjevala i molila."Dok su joj lancima vezali ruke, kad su ju drugu noć vodili na ispitivanje ona je zahvaljivala Isusu što mu barem u nečemu sliči, pa ju je stražar pljusnuo i ukorio ju, govoreći joj zašto spominje papu, a ona mu je odgovorila da to nije istina, nego da je svom zaručniku Isusu rekla nešto što taj stražar ne razumije, i da ju zbog toga ne smije tući. Pričala je kako ju je jednom u zatvoru posjetila poglavarica, s. Amadea Pavlović, koja se jako obradovala kad je zatvorenicu s. Jonu vidjela u redovničkom odijelu, a kad je s. Amadea otišla, stražar je s. Jonu pitao: „Tko ti je to bio?" - i sam si odgovorio, da je to morala biti neka sveta žena.

U strahu progutala cedulju

Nakon samice odobreno joj je da ju dva puta tjedno posjećuje njena poglavarica i da joj donese Pričest, njoj i trojici svećenika, koji su kad i ona bili u gospićkoj kaznionici. Jednom joj je jedan od tih svećenika dao pisamce, da ga proturi nadstojnici da ga ona preda župniku. To pisamce je, međutim, završilo u Joninu želucu. "Dok sam čekala na pregled zatvorskog stražara učinilo mi se da je on primijetio papirić u mojim rukama, pa sam ga brzo zgužvala i stavila u usta i progutala."

U zatvoru je s. Jona i oboljela, pa ju je posjetila njena majka, koja je dovela i rođaka iz Zagreba, koji je imao neku funkciju u partizanskoj vojsci i uspio ju je izvući iz zatvora, u kojem je provela tri mjeseca, a da nikad nije doznala zbog čega. Jednom je nakon zatvora župnik njoj i sestrama u bolnici pričao kako je jednog dana k njemu došao jedan vojnik i tražio da ga župnik ispovijedi, govoreći da vjeruje u Boga i da ga grize savjest zbog opatice koju je u zatvoru udario...

Godine 1948. milosrdnice Sv. Križa napustile su Gospić, jer im je vlast zabranila raditi u bolnici i prognala ih. Ostavile su lijepa sjećanja na Gospićane, u čija su srca urasle primjernim radom dužim od pola stoljeća. U znak toga sjećanja na poticaj župnoga ureda Marijina Uznesenja u Gospiću i gospićkih ogranaka Hrvatskog katoličkog liječničkog društva i Hrvatskog katoličkog društva medicinskih sestara i tehničara Gradsko vijeće grada Gospića za Dan grada 22. srpnja ove godine dodijelilo je priznanje milosrdnicama Sv. Križa i sestri Joni Zemljak. Priznanje su dobili i Joško Bajica, slikar, Ivica Javorović, prof., Poliklinika za hemodijalizu Opće bolnice u Gospiću i Ženski košarkaški klub "Gospić", a svečanosti dodjele priznanja, uz ministra zdravstva, Darka Milinovića i predstavnike Ličko-senjske županije i grada Gospića, prisustvovali su i gospićko-senjski biskup, mons. dr. Mile Bogović i gospićki župnik i dekan, vlč. Ante Luketić.

Nikola BIĆANIĆ

TRAGOM ŽRTAVA JUGOKOMUNIZMA

Kočevski Rog - jugoslavenski Katyn (13)

U prašumskome predjelu Kočevski Rog za vrijeme Drugog svjetskog rata skrivala se slovenska komunistička protunarodna "Osvobodilna fronta" koja je 1944. u deliriju dočekala vijest o prodoru Crvene armije u Srbiju, i nagovještavala brzo bratimljenje s njom u Sloveniji

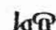
Glavni ratni cilj jugokomunista bio je da u uvjetima antifašističke borbe ostvare nasilni dolazak KPJ na vlast kroz provođenje Listopadske revolucije putem partizanskog pokreta ("NOP"), koju su zvali "socijalistička revolucija", tako da su se razlikovali od zapadnih Saveznika po tipu zamišljenoga poslijeratnoga društvenog uređenja, jer su nakon "oslobođenja" uspostavljali anti-demokratsku komunističku diktaturu ("diktatura proletarijata") i totalitarni socijalistički poredak nasuprot višestranačkome sustavu i pravnome poretku s poštivanjem prava na privatno vlasništvo (Izvor: Okružnica broj 4 CK KPH od 6.12.1941.). Uoči napada Osovine na Jugoslaviju, jugokomunisti u svojim letcima pozivaju na "Oslonac na SSSR", a ne na Zapadne antifašističke saveznike. (Izvor: Fotomonografija "Hrvatska u NOB", Zgb., 1986.) U to vrijeme SSSR se nalazi u savezništvu s Trećim Reichom. Kako bi u konačnici postigli svoje ciljeve, jugokomunisti sustavno eliminiraju sve svoje oponente, među njima ne samo antikomuniste i zarobljene osovinske ratne saveznike nego i demokratski orijentirane antifašiste i antikomunističku i antifašističku Katoličku crkvu (Izvor: dokumentacija brit. min. vanjskih poslova, Foreign Office, i izvješće Sir Anthonya Edena od 11.5.1945.).

Kočevski rog nije izabran slučajno

U svrhu preuzimanja vlasti, jugokomunisti likvidiraju po unaprijed osmišljenom planu, dogovoren na sastancima jugokomunističkog vojno-političkog vrha u Zagrebu i Ljubljani, što je Tito najavio u ožujku 1945. u razgovoru za sovjetski tisak, cjelokupnu antikomunističku oporbu, od ratnih zarobljenika i protuzakonito uhićenih i zarobljenih civila do nekomunističkih elemenata u gradovima i selima obnovljene Jugoslavije koje nemilosrdno "etnički čiste" (".... Ali, kakvo je to čišćenje bilo...", britanski veleposlanik Anthony Eden.). Jedno od stratišta gdje su jugokomunisti od očiju domaće i svjetske javnosti sakrili izvansudski smaknute žrtve komunizma je Kočevski Rog koji sa svojim kraškim jamama nije izabran slučajno jer ovo je mjesto zločina izolirano od svijeta, dakle, savršeno mjesto za prikrivanje masovnoga zločina. Kočevski Rog predstavlja pored "Auschwitza" i drugih njemačkih nacističkih koncentracijskih logora smrti najveće pojedinačno mjesto masovnoga pogubljenja ljudi, a po karakteru je usporedivo sa sovjetskim ratnim zločinom u Katynskoj šumi, pokraj ruskoga grada Smolenska, 1940. godine, gdje je sovjetska komunistička tajna služba likvidirala časnike i dočasnike zarobljene vojske Republike Poljske koju su Treći Reich i SSSR godine 1939. napali, okupirali i raskomadali.

Najveća poslijeratna grobnica u Europi

U pakao Kočevskog Roga u stočnim vagonima deportirana je masa hrvatskih, i manjim dijelom slovenskih i srpskih ratnih zarobljenika, među njima i masa zarobljenih hrvatskih civila, sveukupno blizu 40 tisuća žrtava komunizma koje su razodjevene strijeljane nad jamama, a oko 2.000 zarobljenika divljački je mučena i masakrirana (među njima i žene i maloljetnici) od strane specijalne partizanske jedinice očeličenih marksista, pod kontrolom jugokomunističke tajne policije i partizanskog "Vrhovnog štaba" (politbiroa CK KPJ). Ovo mjesto zločina je uz Tezno, Macelj i Srebrenicu najveća poslijeratna masovna grobnica u Europi! Najveći dio krvničkoga "posla" obavili su pripadnici onih partizanskih snaga koji su u neovisnoj i samostalnoj Republici Hrvatskoj hvale da su "hrvatski partizani" koji su se navodno "borili za Hrvatsku". Riječ je o pripadnicima "VIII. korpusa Jugoslavenske armije" i njegove "26. divizije" i "XI. dalmatinske (biokovske) brigade". (Prije nekoliko mjeseci su ratni veterani "VIII. korpusa" u Splitu svečano obilježili obljetnicu svoga korpusa, uz posebne goste; predsjednika Republike Hrvatske, Stjepana Mesića, i nekadašnju politkomesarku i šeficu CK SKH i jugokomunističke vlade, Milku Planinc, koja je, zajedno sa petnaestak drugih partizana i komunista godine 2006. od strane Hrvatskog centra za istraživanje zločina komunizma kazneno prijavljena zbog osnovane sumnje u počinjenje ratnog zločina i drugih zločina na Kočevskom Rogu 1945. DORH je, međutim, podigao samo jednu optužnicu za Kočevski Rog, protiv Sime Dubajića, kontrolora masovnog ubijanja koji se hvalio zločinima, i optužio svoje nekadašnje "drugove" i "drugaricu" Milku Planinc (u vrijeme zločina djev. prez. Malada) što se poput njega ne hvale masovnim ubojstvom Hrvata, iako su, po njemu, i oni sudjelovali u ovome masovnome zločinu koji je zapovijedio maršal Tito i pismenu zapovjed za počinjenje zločina (genocidni telegram) delegirao na Aleksandra Rankovića, "Maksa" Baću, Ivana Mačeka i dr. iz protunarodne jugokomunističke tajne policije Ozne, i u konačnici na partizanskoga kukavicu Simu Dubajića. Neoptuženi počinitelji uživaju zaštitu državnog i političkog vrha RH po protuustavnom usmenom naputku predsjednika Mesića: "Antifašistima se ne smije suditi!". (Pod "antifašistima" Mesić misli na partizanske jugokomuniste.) Kočevski Rog je "jugoslavenski Katyn" i predstavlja ljagu koju su partizani i jugokomunisti nanijeli antifašističkoj borbi i u kojoj su ubijali hrvatski narod koji je bio protiv Jugoslavije i komunizma.

Goran JURIŠIĆ

SJEĆANJA ANTE GLIBOTIĆA: ZAŠTO SU PARTIZANI UBILI MOJU MAJKU? (1)

Kaštelan: I na klisurama orlovi te prate

Proljetnog dopodneva 1964. godine putovao sam u Split s našim poznatim pjesnikom Jurom Kaštelanom i sami smo bili u jednom odjeljku vlaka. Pošto je doznao, da sam student želio je čuti o studentskom životu i tko sve može dobiti studentski dom, da bi i sam naglasio, vjerojatno po dobrim vezama i podobnosti, što sam mu ja potvrdio - piše Ante Glibotić

Bio je iznenađen, kada sam mu rekao, da studiram veterinu i da vrlo rado čitam njegovu poeziju, a pjesma „Krv i bura" je stravična. Vidio sam, da ga je moje poznavanje njegove poezije obradovalo i reče mi, da je ona nastala u specifičnim okolnostima poslije rata o kojima nije želio pričati, a na novinama je samo napisao brojke - 1946.

U vlaku s Jurom Kaštelanom

S vremenom smo postali prisniji i ja ga zamolim, da pročita moju tek napisanu tragiku i svjedočenje očevidaca o ubojstvu moje majke od partizana, a iskreno govoreći nisam vjerovao, da će on to učiniti, jer je i on bio u partizanima. Pročitao je i vidio sam mu grč i muku na licu, ostao je nijem bez riječi i samo je gledao kroz prozor jurećeg vlaka. Izvadio je konjak iz torbe i ponudi mi, a i on se napije, pa mi se obrati: „Ovo je strašno čitati, a kamo li doživjeti, kao tvoj otac ili onaj mladi vojnik, koji je poslije poludio. Zato ti savjetujem, da se ne igraš đavla, jer to ti danas ne će nitko tiskat i priznat, da su taj i mnoga nedjela učinili mladi primitivno dresirani skojevci, a nažalost i danas još postoje goleme sive zone u koje nitko ne smije dirnuti. Prešućivanje i izbjegavanje istine o partizanskim zločinima jeste naša svakidašnjica, pa zato i danas mnogi šute, jer se boje izgubiti položaje ili još gore, da i njih ne proguta taj isti mrak, kao što se je to mnogima i dogodilo, iako su bili prekaljeni borci. Zato mladiću moj, ovo sve zapali ili sakrij, jer ako ti to neka budala nađe imat ćeš pakao u životu, a ti si još mlad i život je tek pred tobom. Možda ćeš ovo jednom moći tiskati, ali ja u to ne vjerujem, jer ova sila ne će tako lako pustiti ular iz ruku." Još smo dugo razgovarali pijuckajući konjak, dok ga nije ovladao san, pa sam ja sve ovo brzo zapisao u svoj dnevnik, da ne zaboravim, jer ovakvu prigodu više nikada ne ću imati. Po dolasku u Split on mi čvrsto stisnu ruku i opraštajući se na papiriću mi napiše: „I na klisurama orlovi te prate."

6. kolovoza 1942., Slivno kod Imotskoga

Čim sam se vratio u Zagreb odmah sam sakrio ovaj dnevnik i zapis o smrti moje majke u jednu stručnu knjigu, jer Jure Kaštelan je znao iz iskustva, da svako igranje sa s vatrom ostavlja pusto zgarište. Ovaj krvavi zapis dao sam pročitati Juri Kaštelanu!

***

Još dok sam bio dječačić pratio sam često oca u naš vinograd, koji se je nalazio u blizini crkve i groblja. Uvijek kada smo prolazili pored groblja moj bi otac malo zastao i podigao čelo prema nebu, te bi skamenjenim licem nešto šaptao, molio je, a ja sam u svojim dječjim spoznajama vjerovao, da on svaki put razgovara s našom majkom, jer su nam stariji uvijek govorili, da je ona sada na Nebu. Nju su našu majku ubili partizani u četvrtak 6. kolovoza 1942. godine i to s prvim svojim dolaskom u naše selo Slivno kod Imotskoga, a istog su dana mučili i ubili četvoricu viđenijih seljana i sa sobom su odveli svezane žicom još dvojicu i moga rođaka Danka maturanta sinjske klasične gimnazije, jer kod kuće nisu našli brata mu Božu, koji je bio u selu glavar, da im nose prema Biokovu ukradeno vino, rakiju, pršute i svinjsku glavu. Njih dvojicu Matu Katavića i Antu Talaju su cijelo vrijeme tukli i po noći ubili u jednoj vrtači iznad sela Krstatica. Moj rođak Danko i silom odvedeni Slivanjci pričali su, da su poslije kratke pucnjave čuli raport komesaru: „Izvukli smo ih! „Po selu se je iza rata u tajnosti pričalo, da su se oni opirali krađi hrane i živine. Naša je majka bila mlada i zdrava žena sa šestero djece. Meni su bile samo tri i pol godine, a mlađem bratu tek pet mjeseci, koji je bio još dojenče, pa je bez majčina mlijeka ubrzo i umro. Nju su partizani izdvojili od ostalih seljana, uzeli joj dijete i odveli te ubili u blizini naše kuće, pokosivši je jednim rafalom po grudima, samo zato što je bila iz kuće fratarske tradicije, a ne zbog očeve lovačke puške. Oni su mučili i ubijali nevine ljude i našu majku s takvom bezdušnošću i mržnjom, kojim nam otkrivaju u sebi ono najniže u padu njihove čovječnosti. Oni su školovani prije rata po kružocima te zloglasne Staljinove škole, a ona je od njih stvorila ljudske nakaze bez duše, vjere i ljudskog dostojanstva. Moj je otac saznao poslije rata, da su taj gnjusni zločin učinili mladi skojevci u partizanima Biokovskog odreda „Josip Jurčević" i to bataljun komesara Ranka i njegova pomoćnika krivoglavog Ivaniša. Svakodnevno sam osjećao patnje našega oca, pa je u meni tinjalo i nemir je bivao sve veći, jer sam želio doznati istinu vjerujući, da će se naići netko tko će mi pomoći i suosjećati s nama, ali sam se brzo uvjerio, da su ti bivši borci bili bojažljivi i kamenog srca, a i u školi su nas napajali lažnim i iskrivljenim činjenicama o žrtvama u selu. Zato sam se jednom osokolio i u lipnju 1959. godine otišao kod Pavla Loze u Imotskom, prvoborca i organizatora ustanka, te političkog komesara Biokovskog odreda i gotovo plačući upitao ga: „Zašto je ubijena u Slivnu 6. kolovoza 1942. godine moja mater Ive rođ. Škoro i tko su tada bili komesar Ranko i Ivaniš, koji su je ubili?"

Nastavlja se

TRAGOM ŽRTAVA JUGOKOMUNIZMA

Putovima revolucije na Kočevskom Rogu (14)

Sve što je vezano za žrtve komunizma u postkomunističkim bivšim jugoslavenskim republikama, danas neovisnim državama, teče sporo. Dokaz je i ekshumacija 1.163 hrvatske žrtve komunizma, što su ubijene u lipnju 1945., te otkrivene iz samo u 23, od preko 100 jama u Maceljskoj gori

Onek - Grobište Debeliške livade pri Jami pod Krenom: „Iz zarobljeničkog logora u Šentvidu iznad Ljubljane Hrvati, Srbi, Slovenci i drugi odvođeni su vlakom do Kočevja, a zatim dalje kamionima do ponora u Kočevskom rogu. Najpoznatije su dvije jame: Jama ispod Krena i Jama ispod Macesnove gorice...", te Ušiva jama.

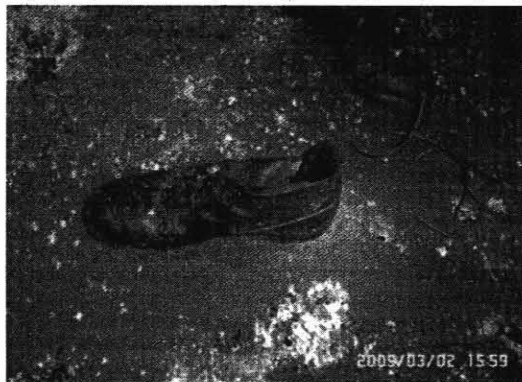
Obilježje do obilježja

„(...) Jama ispod Krena je najpoznatije i zloglasno grobište u Kočevskom rogu. U njezinoj blizini 8. srpnja 1990. održana je pomirbena svečanost na kojoj su pored 10 tisuća ljudi bili i najviši predstavnici političkog i javnog života. /Slovenije, nap. a./ ... Prijeratni oblik i dubina ponora nisu poznati. Naime, na rubu ponora može se vidjeti kako je kasnije bio preoblikovan, pa se pretvorio u lijevak sa strmim stijenama. Otpali materijal slaže se na dnu, pa su se zbog toga pojavile poveće pukotine. Kroz jednu od njih može se spustiti čak do kostiju /ubijenih ljudi, nap. a./ koje leže ispod sloja zemlje. Podroban pregled vrtače u koju su /partizanski počinitelji, nap. a./ bacili predmete ubijenih, ukazuje na to da Jama ispod Krena nije masovna grobnica Slovenaca, već da leže u njoj pripadnici prije svega Hrvata. Zbog sporog državnog uređivanja i izgradnje spomenika odnosno kapele, pojedinci i društva, među ostalim i iz Hrvatske, u okolini grobišta postavili su više od deset obilježja, spomenika i natpisa (Izvor: Fotomonografija "Prikrivena grobišta Hrvata u Republici Sloveniji".).

Žrtve komunizma je 8. srpnja 1991. na masovnoj komemoraciji blagoslovio slovenski nadbiskup Alojzije Šuštar. U istraživačkim akcijama na Kočevskom Rogu sudjelovali su studenti Odsjeka za povijest Filozofskog fakulteta u Ljubljani.

***Slavna* XI. dalmatinska brigada**

Počinitelji, komunisti/partizani, jame nad kojima su likvidirali brojne žrtve, minirali su kamenjem, a speleolozi spuštali su se na dno jame kod Krena i fotografirali mjesto zločina s vidljivim posmrtnim ostatcima žrtava komunizma. Godine 1995. na javnome natječaju izabrani projekt spomen-područja predan je na uporabu tek 6. lipnja 2006. godine. Dokaz da sve što je vezano za žrtve komunizma u postkomunističkim bivšim jugoslavenskim republikama (danas neovisnim državama) teče sporo, jest i ekshumacija 1.163 hrvatske žrtve komunizma, ubijene u lipnju 1945., te otkrivene iz 23 od preko 100 jama u Maceljskoj gori i šumi, koja je tajno provedena 1992. godine bez suglasnosti vlasti. Žrtve su dostojno pokopane tek 2006. godine, ali uz cenzuru u hrvatskim masmedijima. Treba napomenuti da hrvatske žrtve komunizma, kako one likvidirane u Maclju tako i u Teznom i na Kočevskom Rogu i drugdje nisu bile fašisti, nego su se u Drugom svjetskom ratu borile i na kraju umrle za hrvatsku domovinu. Skupina od najviše 90 odabranih partizana, očeličenih marksista, izdvojena iz "XI. dalmatinske (biokovske) brigade" s područja Hrvatske, formirana kao specijalna jedinica za egzekucije pod izravnim zapovjedništvom jugoslavenskog ministarstva obrane (formalno priključena 26. svibnja 1945. I. tenkovskoj armiji JA kao motorizirana pješadija), ubila je u roku od nekoliko dana oko 30 tisuća hrvatskih ratnih zarobljenika i zarobljenih hrvatskih civila. Počinitelji su bili Jugoslaveni, hrvatskog porijekla, indoktrinirani marksisti, članovi KPJ i SKOJ-a. Samo u Maclju je skupina od 60 partizana hrvatskog podrijetla ubila u nekoliko dana 12 tisuća Hrvata, žrtava komunizma.

kap Nastavlja se

SJEĆANJA ANTE GLIBOTIĆA: ZAŠTO SU PARTIZANI UBILI MOJU MAJKU? (2)

Tvoja mater je nosila dite u naramku

Autor je u lipnju 1959. otišao kod Pavla Loze, provoborca i organizatora ustanka, političkog komesara Biokovskog odreda i gotovo plačući upitao ga: "Zašto je ubijena u Slivnu 6. kolovoza 1942. godine moja mater Ive, rođena Škoro, i tko su tada bili komesar Ranko i Ivaniš, koji su je ubili". Što mu je Lozo rekao? A što pak svjedok ubojstva Ćovo Kovačević?

Bio je (P. Lozo, nap. ur.) iznenađen mojim dolaskom i ostao je bez riječi čuvši moje pitanje, zatvorio je vrata i upitao me: „Je li to ona žena u Glibota?". Ja sam mu potvrdno odgovorio rekavši mu, da je to bila moja majka.

Odgovor prvoborca

Zagrlio me je htijući me utješiti: „Znaš mladiću moj, onda ljudski život nije mnogo vrijedio u glavama nekih bedaka. Bilo je dovoljno, da se na nekoga pokaže prstom ili da mu se reče neprijatelj je partije i ustanka, a kod tih budala to je bila najopasnija optužba. I Ranka i Ivančića, a ne Ivaniša poznavao sam. Obojica su bili sirovi, prgavi i neodgojeni seoski ždribci. Kada su se vratili iz tih sela oni su smrt jedne žene tumačili kao neugodni eksces, a pred nama su prešutili stvarna zbivanja. Kada smo djelomično doznali istinu strogo smo ih partijski kaznili i poslali Ivanu Gaći u borbe kod Livna. Ja sam ih htio sudski goniti poslije rata, ali su bili zaštićeni i privilegirani. Ipak ti ja savjetujem, da se ostaviš toga, jer nitko ti ne će u ovome pomoći."

Bio sam iznenađen njegovom iskrenošću i osjetio sam, da je on bio protivnik onih zločinaca i autora zločina, koje su pokušavali prikriti i oprati svoje okrvavljene ruke. Nekoliko godina više nisam tražio svjedoke, jer sam vidio, da još nije došlo vrijeme istine, pa i naši susjedi koji su nešto znali bojali su se udbinih doušnika.

Piši, ali ne spominji mi ime!

Na dvadeset i prvu godišnjicu smrti naše majke 6. kolovoza 1963. godine poslije Mise zadušnice prišao mi je naš susjed stari Ćovo Kovačević, koji je bio očevidac zadnjih trenutaka njena života i pred čiju su kuću u centru sela doveli nju i ostale seljane, jer sam ga uvijek molio, kada bi dolazio kući na praznike, da mi isprića pravu istinu, ali do sada iz straha nije želio progovoriti. Rekao mi je, da ponesem lapiš i puno papira i odveo me je u svoj vinograd iznad kuće, jer u kući i zidovi imaju uši, a i danas neki prislanjaju uvo pod prozor, uz to me je zamolio, da nigdje ne spominjem njegovo ime.

Kada smo došli u vinograd on pogleda oko sebe, da nije tko u blizini i počne mi pričati svojim seoskim govorom: „Uvik, kad se toga sitim uvati me pot (znoj), ka da je bilo jučer, kad su ti materi uzeli dite, a ono se njoj jadno zavilo oko vrata, pa u plač. Ono kopile joj ga otrgne i dadne babi Matiji. Ja sam ti već star i dobro je, da se to ne zaboravi. Ti si me puno puta molio, pa sam sada odlučio progovoriti i neka me zatvore, jer ovo su pasja vrimena. Ja ću ti reći pravu istinu, tako mi Bog pomoga, a ti to sve piši. Bio je lipi dan četvrtak 6. kolovoza, a i ćaći mi je bila godišnjica i poslije Mise sam tio iznosit male bačve iz konobe i počet ih potapat za jematvu, a i župnik mi u prolazu reče, da i on biži u brdo, jer se je šuškalo, da dolaze partizani, pa je i sve muško pobiglo od kuće, a pričalo se je, da oni nose iz kuće sve što je za pojist i popit.

Partizani ih *gone ka marvu*

Ja sam ti u sebi mislio, iako me je bilo strah, da je rvatska vojska došla i prošla. Švabo je proša kroz selo, pa će tako i partizani doći i proći, jer u selu će naći samo dicu, žene i starčad. Tako sam ti ja bio zabavljen oko bačava, kad ti uleti ka vitar u konobu momak isparanih gaća s kapom na tri roga i zvizdom i podvikne mi, tako da sam se poplašio, da je on desetar komesara Ranka i da se on zove Šime, a komesar gazdi zapovida, da je od sada njegova konoba pržun za nepreteje ustanka i da mu se ne smim protivit, jer je komesar prgav drug i uteče prema vašim kućama. Nisam ti ja zna što ću sada, nego muči i čekaj, jer sila Boga ne moli. Ma nije prošlo puno vrimena i čujem ti ja od vaših kuća viku, plač i beštimu i vidim ti ja veliku strku sile našega svita, kako ih partizani gone prema centru, da prostiš ka marvu sve do prid moju kuću. Matu Katavića i Antu Talaju su vodili zavezanu žicom, a Danko je nosio pršut i praseću glavu. Tvoja mater je nosila dite u naramku.

kap Nastavlja se

TRAGOM JUGOKOMUNISTIČKIH ŽRTAVA (15)

Kroz tunel prema Maršalovu *oslobođenju*

„Mi marksisti ... oduvijek smo znali ... da se socijalizam ne može 'uvesti', već da nastupa tijekom najintenzivnije, najoštrije, do očaja i histerije dovedene klasne borbe i građanskog rata ... da je nasilje uvijek pratilac starog društva, da prijelaznom razdoblju između buržoaskog i socijalističkog društva odgovara poseban oblik države (tj. sistem organiziranog nasilja protiv izvjesne klase), naime diktatura proletarijata." (Vladimir Iljič Lenjin, *Collected Works* XXXV, str. 192.) Na tome tragu je i proglas, Okružnica br. 4 CK KPH od 6.12.1941.: „Komunistička partija Jugoslavije kao revolucionarna partija radničke klase, od samog je početka oružane borbe išla za tim da u toku narodnooslobodilačkog rata, kao specifičnog oblika socijalističke revolucije, riješi osnovna pitanja socijalističke revolucije - pitanje vlasti i oružane sile radničke klase..." (Fotomonografija "Hrvatska u NOB", SUBNOR SRH, Zagreb, 1986.)

O"klasnoj borbi" protiv "klasnog neprijatelja" u Titovoj Jugoslaviji svjedoči i povjerljivo izvješće britanskog veleposlanika pri Svetoj stolici, Stevensona, od 11.5.1945., upućeno britanskom ministru vanjskih poslova Sir Anthonyu Edenu, britanskome premijeru Churchillu, i Savezničkom stožeru za Mediteran, i dr. (Britanski dokument ministarstva vanjskih polsova Velike Britanije, Foreign Office, oznake R_8976, od 23.5.1945.), u kojemu se opisuje kako Titov partizanski režim komunističke partije likvidira svećenstvo i redovnike Katoličke crkve na području Bosne i Hercegovine i Hrvatske u području Dalmacije, i etnički čisti gradove u Hrvatskoj i BiH od antikomunističkih i građanskih elemenata koje se kolektivno proglašava "fašističkim" i "protunarodnim", i masovno likvidira bez sudske istrage i presude. U partizanskom "žargonu" takav se postupak zvao "oslobođenje". Kako je to izgledalo u praksi i na terenu, svjedoči sondaža i istraživanje masovnih grobnica koje provodi slovensko državno povjerenstvo, dok je u Hrvatskoj takvo povjerenstvo ukinuto iz pragmatičnih razloga, naime, da se istina što više zataška i prepusti zaboravu.

Od logora do stratišta

Britanski povjesničar Nikolay Tolstoy u svojoj knjizi"Ministar i pokolji", Nakladni zavod Matice hrvatske, Zagreb, 1991., dokazao je da je britanska okupacijska armija izručila hrvatske izbjeglice u jugoslavensko komunističko ratno zarobljeništvo gdje je masa od najmanje 200.000 Hrvata ubijena na marševima smrti kroz Titovu Jugoslaviju, u komunističkim konclogorima i na masovnim egzekucijama nad protutenkovskim rovovima i prirodnim kraškim jamama, gorama i rudnicima na području Slovenije, Hrvatske i BiH, kao i Srbije. Najveće stratište hrvatskih ratnih zarobljenika i protivno međunarodnome ratnome pravu uhićenih hrvatskih civila je Kočevski Rog kod Ljubljane. Britanski logor za ratne zarobljenike u južnoj Austriji, Viktring, u kojemu se nalazilo na tisuće hrvatskih i slovenskih ratnih zarobljenika, praznio se danima, navodno su zarobljenici odlazili „za Italiju". U stvarnosti su na prijevaru izručeni jugoslavenskim komunističkim partizanima koji su vlakove pratili kroz tunel kroz Karavanke, psovali i pljačkali zarobljenike, a na zadnjoj stanici s druge strane tunela, u Titovoj Jugoslaviji, nakon selekcije neke deportirane ratne zarobljenike odmah strijeljali i klali, druge poslije, nakon što bi na marševima smrti odvedeni u improvizirane zarobljeničke konclogore, kao napr. kod Kranja gdje su zatvorenici nasumice ubijani, a da nitko od zarobljenika nije znao razlog zašto je ubijen. Za ubijanje nije postojalo pravilo, jer je Tito zapovijedio da se sve ratne zarobljenike mora pobiti! U predgrađu Ljubljane, Šentvidu, partizani su uredili jedan daljnji zarobljenički konclogor, a od tamo su vlakovi vozili prema Kočevju. Od tamo su Titovi "oslobodioci" vodili zarobljenike kamionima na stratište Kočevski Rog koje je najveća masovna grobnica u Europi nakon Drugog svjetskog rata. Tamo se ubijalo sve dok zarobljenički logori nisu ispražnjeni. Bio je to "Endlösung" na jugoslavenski način, međutim, mnogo manjih grobnica stratišta također je otkriveno nakon pada Berlinskog zida na području Hrvatske i Slovenije.

Uokolo lokacije Kočevski Rog

Grobište PODSTENICE: Dvojno brezno kod Cink Križa nalazi se na istočnoj strani Kočevskog Roga. Po nekim procjenama tu su partizani ubijali zarobljenike iz zatvora u Novom Mestu, a po drugima zatvorenike iz logora u Šentvidu, među njima i Hrvate. Grobište PODSTENICE - grobište jama kod rudarskog klanca: Na istočnom rubu Kočevskog Roga, uz Rošku cestu, na vrhu zasutog ponora mogli su se vidjeti čovječji posmrtni ostatci i ostatci odjeće. Na osnovi svjedočenja očevidaca zaključili smo da je to kraj usmrćenja većeg broja ljudi koje su kamionima doveli iz logora u Šentvidu. Među njima i hrvatski vojni zarobljenici. Grobište POLAJNA: U rovu Hasenbichlova rudnika i na mjestu za odlaganje rudničke jalovine ubijen je nepoznat broj hrvatskih vojnika i civila, zarobljenih na cesti Frankolovo - Vitanje za vrijeme povlačenja prema Austriji. Ulaz u rudnik srušten je poslije rata, isto kao i rudnik sv. Barabre u Hudoj Jami, kako bi se zataškao ovaj ratni zločin i zločin protiv čovječnosti i genocid! Na drugome mjestu u Polajni nalazi se grobište nepoznatog broja prije svega hrvatskih vojnih osoba, a možda i civila, poginulih u zaključnim bitkama ili likvidiranih poslije predaje 15. svibnja 1945. nalazi se na 2 km dugom pojasu uz ceste Prevalje - Poljana i Holmec - Poljana i između ceste i rijeke Meže. (Izvor: "Prikrivena grobišta Hrvata u Republici Sloveniji".)

Goran JURIŠIĆ

SJEĆANJA ANTE GLIBOTIĆA: ZAŠTO SU PARTIZANI UBILI MOJU MAJKU? (3)

Komesar: *Više vam ne će rađat popove*

Čovo Kovačević nastavlja svoje svjedočenje dano autoru 6. kolovoza 1963. o posljednjim trenutcima autorove majke koji su se dogodili s ulaskom partizana u selo

Sve muške su gurali u konobu i tukli ih ko živinu i ružno beštimali, a tvojoj su materi konopom zvezali ruke, a prije toga uzeli joj dite, pa su je poveli komesar Ranko, jadni Šime, kojemu su stalno beštimali oca jarca i krivoglavi Ivaniš prema vašim kućama, da traže ćaćinu ti pušku, kako su među sobom govorili.

Ajme judi moji, ženi iz sise curi bikla

Drugi su vojnici čuvali konobu i prid njom zavezane Matu i Antu, a oni su jadni drćali, a niko im nije moga pomoć i Danko je bio u strahu. Ajme, kad se toga sitim uvati me muka i ladan pot(znoj), pa sav drćem. Dok smo svi tako isčekivali šta će bit. Kod vaših kuća se je čuo jedan kratki rafal i mi smo ti mislili, da to oni pucaju od bîsa. Kad su došli na pogled šarnača (kamenica za vodu) vidili smo, da se vraćaju bez tvoje matere, a pred sobom su gonili i tukli desetara Šimu, tako da mu je iz nosa krvarilo i niko nije zna šta mu se je dogodilo. Prid mojom kućom on se otrgne Ivanišu i počne udarati glavom u murvu i počne urlikati, ka da je poludio i skoči na zidić, pa raspara svoju krvavu košulju, zacvili i promuklim glasom poviče, kako to čini samo lud čovik: „Ajme judi moji, ženi iz sise curi bikla! Bikla, bikla, mliko materino! Krv judi moji, krv iz beriketa štrca (žile kucavice), biklaaaaaa!" (Bikla - mješavina mlijeka i crnoga vina, nap. ur.).

Ona ga zvirka Ivaniš odalami kundakom i jadnik padne na tlo u onu prašinu, pa sam mu ja šudarom (maramicom) otra krv i pot(znoj) i smrad sa obraza. On ti još jednom poskoči i tupavo udari glavom o murvu, a Ranko ga tukne cokulom pod rebra, a on ponovo zajauče još žešće: „Bikla, ajme majko bikla!" I ponovo se strmoglavi na tle, a sve oko nas je glasno proplakalo i dica i žene.

Mater šestero dice...

Ja sam ti na svu prišu uša u moju kuću i donio mu u ćikari malo bikle, jer sam mislio, da je jadnik lipsa (oslabio), a onaj gad Ivaniš izbije mi ćikaru iz ruke, tako da se proli bikla. Jadnik je nešto balanza (govorio bez veze) i dva ga vojnika podignu i odvedu pod kostelu, a on je drća, ka da ga muči oganj kolutajući stravično očima. Žene i dicu su pustili kući, a mi smo morali čekat, dok su se vojnici i naši Mate i Ante i Danko spremali za put, koje su prije toga ispitivali i tukli, tako da je i njima iz nosa curila krv, pa su i oni jaukali. Jedan brkati partizan je doša među nas i reka, da su oni narodno oslobodilački pokret pod vodstvom komunističke partije i čim nam sane sloboda živit će se puno bolje, a i porez se ne će plaćat. On je tio još govorit, kad li doleti među nas Ive Petrova vičući, ka da je skrenula s pameti i pokaza na Ranka kukajući: „Oni su ubili Škorušu! Ajme meni ubili su Škorušu." I padne prid nas. Oni se poplaše i oba izvade pištole i upere u nas, a ostalima narede polazak i nas povedu, da im nosimo ukradeno iz sela sve do Krstatica. Nego nisam ti sve reka. Čim smo čuli, da su ti ubili mater, ja ti uvatim komesara Ranka za rukav: „Proklet bio zašto si ubio mater šestero dice, a malešno je još pri sisi?" On ti krvnik uperi u me pištolu i drekne na me tako mirno, ko da je ubio zeca: „Više vam ne će rađat popove!„ I udari me pištolom, da mi se je zamantalo i padnem ti ja na tle.

Sritan sam i sada mi je lakše, da sam ti moga sve ovo kazat prije nego umrem, jer starost je tu. Neka se zna šta su krvnici učinili u selu." Zapisano 6. kolovoza 1963. godine u Čovinu vinogradu.

Nastavlja se

TRAGOM JUGOKOMUNISTIČKIH ŽRTAVA

Operacija Keelhaul uvod u Bleiburg i Križni put (16)

Najcjelovitija povijest "holokausta nakon holokausta", tragičnih događaja što su se odigrali u tadašnjoj britanskoj okupacijskoj zoni u južnoj Austriji prema kojoj se 15. svibnja 1945. približavao polumilijunski zbjeg hrvatski izbjeglica pred boljševičkim režimom totalitarnoga komunizma koji je uspostavio partizanski maršal Tito koncem Drugog svjetskog rata u obnovljenoj tamnici naroda Jugoslaviji, zloupotrebljavajući antifašističku borbu za izvođenje Listopatske revolucije i zavođenje komunističke diktature, opisana je u knjizi "BLEIBURŠKA TRAGEDIJA HRVATSKOG NARODA" /LA TRAGEDIA DE BLEIBURG/, Buenos Aires, 1963. i Zagreb, 1993., koju je uredio svjedok vremena i hrvatski rodoljub Vinko Nikolić. Svjedočanstva prikupljena u knjizi govore o tome da je britanska armija izručila hrvatske ratne zarobljenike i zarobljene hrvatske civile Jugoslavenskoj armiji maršala Tita, pod čijim su glavnim zapovjedništvom masovno likvidirani odnosno istrebljeni.

Britanska operacija izručenja hrvatske vojske (dvije hrvatske armije) s mnoštvom civila u pratnji, koja se predala i stavila pod zaštitu zapadnih saveznika, bila je dio savezničke tajne operacije "Keelhaul" koju povjesničari nazivaju "holokaust u sjeni holokausta". I nedavno otkrivena masovna grobnica u rovu sv. Barbare u Hudoj Jami sa stotinama (pretpostavlja se da ima nekoliko tisuća) smaknutih hrvatskih ratnih zarobljenika, rezultat su navedene angloameričke tajne operacije izručenja antikomunističkih izbjegličkih snaga (Hrvata, Kozaka, Crnogoraca, Slovenaca, Srba i dr.) koje su se u ratu borile na strani Osovine, i za svoje nacionalne države.

Holokaust u sjeni holokausta

Sondiranje podzemlja i ograničene ekshumacije žrtava komunizma otkrilo je da su Slovenija i Hrvatska masovna grobnica epohalnih razmjera. Europa je osim dobro poznatog i priznatog holokausta pretrpjela još jedan masovni pokolj o kome se uporno šuti zato što istina o "istini" ne odgovara niti Istoku niti Zapadu (Sovjeti su izvršili masovni pokolj zarobljene vojske antifašističke i antikomunisitčke Republike Poljske, kod Katyna, 1940., a zapadni saveznici su masovno bombardirali civilne ciljeve u Hitlerovoj Njemačkoj i pobili mnoštvo nedužnih njemačkih civila, među njima djecu, žene i starce, a milijunska masa njemačkih ratnih zarobljenika se nikada nije vratila živa iz zarobljeničkih angloameričkih i sovjetskih logora, kao i sovjetskih iz njemačkih logora.) Ključni tajni akt prema Orwellovu recept iz "1984.", od 31. ožujka 1945. godine, čija je posljedica masovni pokolj na području bivše Titove Jugoslavije, bila je odluka britanskih i američkih saveznika da Sovjetskom Savezu i Titovoj Jugoslaviji vrate sve antikomunističke izbjeglice, u javnosti je uspješno zatajen pola stoljeća. Tako su hrvatski svjedoci pokolja, koji su počinili Titovi partizani, desetljećima nazivani "fašističkim lažovima", međutim, u međuvremenu su otvoreni arhivi potvrdili da su svjedočenja hrvatskih emigranata bila istinita. Vrijeme je da se izvrši revizija udžbenika povijesti da učenici pročitaju i koju riječ o tome kako su diktatori Tito i Staljin, i liberalno-demokratski čelnici Churchill i Roosevelt, finalizirali svoj tajni dogovor, i odlučili o sudbini milijuna ljudi. Pretpostavlja se da je žrtvom "holokausta nakon holokausta" 1945. postalo preko 2 milijuna ljudi, od toga oko 500.000 Hrvata. Za Staljina i njegova tajnog agenta na Zapadnom Balkanu, Tita (doušnik NKVD, "Valter"), je „smrt jednog čovjeka tragedija, a smrt milijuna statistika". Amerikanci su svoju ulogu u "tajnom holokaustu" nazvali "Operacija Keelhaul", što znači bacanje vezanoga čovjeka preko palube i provlačenje ispod kobilice, s jedne na drugu stranu, tako i čitave narode. Autor istoimene knjige, Julius Epstein, komentirao je: „To što su naše oružane snage usvojile takav pojam kao zaporku za deportaciju brutalnom silom ravno u koncentracijske logore gdje su milijune čekali streljački bataljuni i omče, samo pokazuje koliko je naše vodstvo promislililo o sudbini ljudi koji su se zatekli na slobodnom teritoriju." "Gospoda s vrha" su promislila jako dobro što čine, i uloga svakog od zapadnih čelnika je bila jasno definirana, a prljavi posao dovršili su komunisti koji su svuda po svijetu bili tajni saveznici liberalnog Zapada, čak i nakon pada Berlinskog zida.

Posljedice tajne operacije

Kako je "Operacija Keelhaul" izgledala na terenu svjedoči slovensko državno povjerenstvo za istraživanje masovnih grobnica: Grobište PEČJE - Lončarjev dol: U koritu gorskog potoka u Lončarjevom dolu u svibnju 1945. ubijen je veći broj povlačećih Hrvata koji su kasnije pokopani na obližnjoj livadi na rubu šume, 150 metara zapadno od kuće Pečje 32. Policijska uprava navodi 20 - 30 "ustaša", a općinsko povjerenstvo za istraživanje poslijeratnih masovnih pokolja oko 130 mladih mobiliziranih zagrebačkih studenata. Ili na pr. lokacija masovne grobnica PLES - U šumi i na livadi na južnoj padini brijega Vinagora u dvije jame leži oko 25 hrvatskih vojnika i civila. Grobište PODGORJE - Uz šumsku stazu, na vrhu manjeg uzvišenja, sjeverno od Medvedova imanja zakopano je šest Crnogoraca ili Hrvata, ubijenih u bijegu iz zarobljeničkog logora u Kamniku. Na mjestu gdje se nalazi grobište, demokratski predstavnici slovenske općine Kamnik postavili su spomenik: „Umrlima nasilne smrti /poslije rata 1945./ skupština općine Kamnik, travanj 1994.!" U grobištu Podgorje 2, 3 i 4, u šumi, sjeverozapadno od Podgorja tri spomenika obilježavaju grobove hrvatskih (ustaških) časnika, dovezenih iz zarobljeničkog logora u Kamniku... ("Prikrivena grobišta Hrvata u Republici Sloveniji")

Goran JURIŠIĆ

SJEĆANJE ANTE GLIBOTIĆA: ZAŠTO SU PARTIZANI UBILI MOJU MAJKU? (4)

Ostavi se traganja, jer ti se mater više ne će vratiti

Nakon što je autor razgovarao s partizanskim komesarom i svjedokom ubojstva svoje majke, svjedočanstva je povjerio svojem ocu...

Sutra sam ovo pročitao ocu i on je gorko zaplakao i sada sam ljudski očekivao njegov gnjev i srdžbu, ali on i sada pokaza svoju plemenitost usađenu iskrenom vjerom kršćanskog opraštanja, pa mi reče: „Ova naša patnja poslije smrti vaše matere i moje Ive je neopisiva, jer izgubiti takvu osobu, koja je iz svoje sirotinje pomagala sirotinju, a imala je srce za malo i veliko, zato se ja ne mogu nikad više ženit. Naša nas vjera uči, da moramo opraštati njenim ubojicama, a neka im Bog sudi. Jedino me muči pitanje: „Zašto su taj zločin počinili naši susjedi iz primorja, pa i oni su bili sirotinja, ka i mi ovdje?" Poslije ispovijesti našega susjeda u selu u ruјnu ove godine potražio sam velikoga prijatelja moga strica fra Ivana, književnika i ministra u hrvatskoj vladi Mirka Božića. Rado me je saslušao i bio je jako potresen ovim zapisom, pa mi reče: „Bilo je toga i u sinjskoj krajini, ali ovaj krvolok može učiniti samo barbar. Nemoj tražiti, nije vrijeme za to. Ako se ubojicama pokvari lagodan život i njihovim naredbodavcima uznemiri krvava savjest, tek tada će oni postati osvetoljubivim."

Ubojice promaknute na visoke položaje

Svi oni koji su nešto mogli znati o tragediji naše majke odvraćali su me tražiti istinu, jer su se i oni strašili ogovorit, pošto su znali, da postoji neki dogovor o prešućivanju onoga mračnoga zbivanja u ratu i poslije rata. Moj profesor dr. Slavko Krvavica i sam član partije, kojemu sam ovo dao pročitati zaplakao je pred svojim studentom i ohrabrio me je rekavši, da i dalje moram tražiti istinu, iako je ona sada pod smrdljivim i naoko salonskim čizmama. Ona je teška, ali nas ona oslobađa more neizvjesnosti i ako sada budem iz bojazni šutio naša će nam majka mrtva i ponižena progovoriti u mislima i u snovima.

Profesor me je ohrabrio i nisam htio posustati i već za skori praznik „dan republike" 1963. godine otputovao sam u Split gdje sam posjetio još jednog sudionika rata prvoborca iz Trogira J. Hrabara, kojega sam upoznao kod Vesninih roditelja. On je bio pravi borac iz ideala, protiv talijanskih fašista i nekoliko puta ranjavan, tako da se nije mogao ženiti. Njemu sam pročitao ovo o stradanju naše nesretne majke i dok sam čitao bio je vidno bijesan, pa mi je i sam priznao: „Takvi su bili najfanatičniji sljedbenici staljinskog modela partije i za mene su to bili mračni tipovi, pa su se neki zbog toga poslije rata i ubili, jer im savjest nije mirovala. Nažalost, uvijek sam to glasno govorio, da je partija na osobit način cijenila njihovu odanost osobito iskazanim barbarstvom prema svećenicima i njihovoj rodbini, pa su zato mnogi zločini ostali prikriveni velom tajne, a znam, da su mnogi poslije rata bili promaknuti na visoke društvene, diplomatske i političke položaje."

Poznat je odred i bataljun odgovoran za zločin

Obećao mi je, da će me upoznati sa svojim prijateljem Dragom Gizdićem, koji je mnogo pisao o ustanku u Dalmaciji i stvarno smo se 30. studenoga susreli na obali. Drago je bio neljubazan i po pisanju, a i po pričanju bio je nepismen u što sam se uvjerio čitajući njegove knjige i osjetio sam da ne želi previše pričati o ovome, a videći, da i ja poznajem detalje iz njegove knjige, pa me je saslušao: „Vi u svojoj knjizi Dalmacija 1942. godine prilozi kao dnevnik NOB 1959. godine pišete na stranici 457, da je u Slivnu, Župi i Krstaticama djelovao odred „Josip Jurčević" i da je u Slivnu 11.8.1942. godine razoružana financijska stanica i žandarska stanica u Župi i da je tom prilikom ubijeno šest osoba i zaplijenjeno puno oružja u oba sela. Kako se zna u Slivnu nije nikad postojala takva stanica, već se zna, da je bataljun komesara Ranka ubio šest seljana i našu majku i to 6. kolovoza 1942. godine?" Drago je ustao i htio je otići bez odgovora, ali ga J. Hrabar povuče, pa on ponovo sjedne i uzbuđeno reče nam: „Tako mi je priopćio Niko Glavina, jer ja nisam bio u svakom selu." Htio nas je napustiti, ali ga Hrabar prisili, da nam dalje priča: „Osim toga Niko mi se je žalio, da je u odredu bilo puno nediscipline i da je Pava Lozo ima puno posla. Koncem kolovoza poslao mi je depešu, da je likvidirano nekoliko ustaša i da je jedna žena nesretno poginula. Kada je ova knjiga već bila u tisku drug Pave mi je priopćio, da se je to sve dogodilo 6. kolovoza, a ne 11. kolovoza i zato nisam moga ništa mijenjati. Ostavi se traganja, jer ti se mater više ne će vratiti." To su bile njegove riječi opomene. On ustane i bez pozdrava nas napusti, tako da ni kavu nije popio. Moj znanac je bio vidno razočaran i dadne mi savjet, da tražim, ali da se čuvam, jer i on kurvin sin želi prešutjeti istinu.

Ipak sam se vratio u Zagreb zadovoljan, jer sam doznao još jednom, koji odred i bataljun je učinio to zlodjelo, a puna imena tih ubojica ni sada ne ću spominjati.

Kraj u idućem broju

NA TRAGU ŽRTAVA JUGOKOMUNIZMA

1945. ubijen je svaki šesti Hrvat (17)

Božić 1945. bio je najtužniji u cjelokupnoj povijesti hrvatskog naroda. Ni 200-godišnji tursko-hrvatski ratovi nisu hrvatske povijesne zemlje i državu Hrvata toliko opustošile, i decimirale hrvatski narod, kao velikosrpska agresija četnika i etničko čišćenje hrvatskih civila u NDH, uz pomoć crnokošuljaša Benita Mussolinija, kao i partizanska pobuna. U "holokaustu nakon holokausta" ili u komunističkom genocidu i socijalističkoj revoluciji nakon nove jugoslavenske okupacije Hrvatske od 8. 5. 1945. do Božića 1945. staljinistički titoistički režim komunističke partije (Jugoslavenska armija i tajna policija Ozna) ubio je svakog šestog Hrvata!

Uz 50 tisuća hrvatskih ratnih žrtava koje su pale u borbama protiv četnika i partizana, te preko 70 tisuća hrvatskih državljana, pogubljenih u četničkim i partizanskim akcijama etničkog čišćenja i terorističkim napadima od 22. lipnja 1941. do 8. svibnja 1945. godine, te uz 70 tisuća u borbama poginulih hrvatskih partizana koji su se borili za Jugoslaviju i komunizam, kao i uz židovske mučenike holokausta u NDH i druge žrtve, hrvatski je politički narod imao uz Židove, Ukrajince i Poljake najveće ljudske gubitke u Drugom svjetskom ratu. Nije bilo hrvatske obitelji koje zločinačke strane ideologije u Drugom svjetskom ratu na teritoriju hrvatskih povijesnih teritorija nisu zavile u crno.

Grobnica pokraj Hrvatskoga sabora

U simbiozi velikosrpske i marksističke ideologije nastale su 1945. i Titove jame u koje je ovaj masovni zločinac i doušnik sovjetske tajne službe NKVD bacao hrvatske žrtve. Masovne grobnice pronalaze se i 20 godina nakon pada komunističkog Berlinskog zida, u Sloveniji i u Hrvatskoj. Na Petrovoj gori u Hrvatskoj nedavno je pronađena masovna grobnica s hrvatskim žrtvama komunizma, zatim u Bistrici na Sutli, kod Zaprešića, u Karlovcu i u glavnom gradu Zagrebu i njegovoj okolici bivaju uvijek iznova otkrivene nove lokacije titoističko-staljinističkoga terora! Nekoliko stotina metara od Hrvatskog sabora nalazi se neekshumirana masovna grobnica na zagrebačkom Tuškancu s 900 hrvatskih civilnih žrtava koje je titoistički partizanski režim komunističke partije pobio po tzv. oslobođenju 1945. Iako postoji svjedok toga masovnog zločina, počinitelji ostaju u Hrvatskoj nekažnjeni jer su kao komunisti, pod krinkom antifašizma, politički podobni, dok su žrtve komunizma politički nepodobne, iako je Vijeće Europe, Hrvatski sabor i Europski parlament osudio zločine totlaitarnog komunizma! Na području Slovenije se pak sustavno istražuju masovne grobnice i ekshumiraju žrtve komunizma/titoizma.

Livade, humci, jame...

Na području Raduše nalazi se grobnica Žančani (šuma na području Ježevce), veličine 90 x 6 do 8 m, u kojoj su pronađeni posmrtni ostatci zarobljenih Hrvata koji su se predali na Bleiburškom polju ili su bili zarobljeni između 10. i 14. svibnja 1945. Najvjerojatnije su ubijeni od titoista oko 20. svibnja, ili najkasnije do 28. svibnja kada je stigao prvi transport slovenskih domobrana iz Bleiburga. Prikupljeni podatci ocjenjuju broj žrtava komunizma na 3.000 do 5.000 hrvatskih vojnika, a možda i 60 do 80 pripadnika njemačke nacionalne manjine iz Slovenije. Grobište SAJAVCE - Krakovski gozd 1 i 2: U okolini zarobljeni hrvatski vojnici i civili dovedeni su 10. svibnja 1945. na riječni poluotok nasuprot Kostanjevice na Krki. Oko 15. svibnja komunisti su ih odvozili u kilometar udaljnu Krakovsku šumu. Grobište Krakovska šuma sastoji se od otprilike 10 većih gomila koje se nalaze u šumi oko 250 metara sjeveroistočno od imanja Ponikvar. Grobište Krakovska šuma 2 leži nekoliko stotina metara dalje, a označava ga ovelika gomila uz koju stoji križ. Grobište SELO PRI ŽIROVNICI: Na livadi, sjeveroistočno od kuće broj 114, pokopano je 6 zarobljenih hrvatskih vojnika ustrijeljenih između 14. i 18. svibnja 1945. SIDOL - grobište Jevnik: Kod Šmartnog bilo je zarobljeno više hrvatskih domobrana i civila koji su se iz smjera Štajerske povlačili preko prijevoja Črnivec. Između 250 i 300 zarobljenika hrvatske nacionalnosti ubijeno je 13 svibnja 1945. u Jevniku kod Sidola. Njihova su tijela bila prelivena benzinom, zapaljena i prekrivena zemljom. Grobište se nalazi na livadi uz cestu. Općina Kamnik je na tom mjestu 1994. postavila metalni križ na betonskom postolju. Grobište STARI GRAD: U ljetnim mjesecima 2004. za vrijeme izgradnje pothodnika ispod ceste Krško - Brežice radnici su naišli na posmrtne ostatke iz doba partizanske pirove pobjede. Prema svjedočenju mještana tamo su u poraću zakopane ubijene hrvatske izbjeglice. STARI TRG - grobište rasadnik na Gmajni: Na livadi između nasada drveća na jugu i jarka na sjeveru pokopana su trojica ljudi, poginulih za vrijeme povlačenja pred komunističkom najezdom prema austrijskoj granici. Na šumskoj padini iza tvornice Nova oprema nalazi se pak grobište oko 20 žrtava komunizma, navodno hrvatske narodnosti. Grobište STRANICE: Uzduž zapadnog odnosno vanjskog ruba groblja moglo bi biti grobište 84 hrvatskih vojnika i civila, ubijenih u svibnju 1945. u ratnom zarobljeništvu, u obližnjem kamenolomu, i oko 50 mještana iz Konjica u BiH. Grobište ŠMARČINA NA ČEČKOVI: Vlasnici parcele su 1980. prilikom oranja na njivi naišli na više ljudskih kostiju koje su navodno pripadale osmorici "ustaških" vojnika, zarobljenih i ubijenih za vrijeme povlačenja prema slovensko-austrijskoj granici. Grobište se nalazi desno od ceste Sevnica-Zidani Most, kod kuće Šmarčina 2.

Goran JURIŠIĆ

SJEĆANJE ANTE GLIBOTIĆA: ZAŠTO SU PARTIZANI UBILI MOJU MAJKU? (5)

Predsjedniče, mi još čekamo!

Za jednih studentskih susreta Imoćana povjerio sam se i Stipi Šuvaru, poštenom momku i partijskom kadru budućnosti. I on je želio pročitati ovaj tekst o pogibiji naše majke. Ovo ga je vrlo pogodilo i reče mi: „Ja sam za istinu, jer ako sada mi živi šutimo u nedogled bojim se, da će doći vrijeme, kada će mrtvi progovoriti, a onda adio državi." - piše u posljednjem nastavku Ante Glibotić

Šuvar mi je obećao dogovoriti susret s Ivanom Gaćom prvoborcem iz naših krajeva, a sada zastupnikom u Hrvatskom saboru i polovinom prosinca smo se sastali u kavani hotela „Dubrovnik". Pročitao je ovaj moj zapis do riječi bikla i više nije mogao, već je zapalio cigaretu i opsovao sve na svijetu i svojim promuklim glasom podvikne: „Bikla, bikla, komandir ih je mora odmah strijeljati pred svim ljudima u Slivnu. Ćaća me je ukorio, da je sramota ubiti ženu sa šestero djece u Slivnu. Pave mi je posla u borbama oko Livna dvojicu skojevaca, jer su mu dolje pravili neprilike i kod mene su bili dva puta skoro pred strijeljanjem. Nisu imali odgoja, bili su prgavi i raskalašeni. Stipe Šuvar je sve ovo pažljivo slušao i prekine pitanjem Ivana Gaću: „Zašto se danas, ako su živi ovi drugovi ne mogu izvesti pred sud, jer ubiti mater sa šestero djece morao bi biti ratni zločin? Mi smo ubojicama drugih formacije poslije rata zbog toga također sudili. Zar to nije lažni moral, a mi želimo stvarati sistem moralnih ljudi?"

Zapis skriven u knjizi

I. Gaće je bio iznenađen Stipinim pitanjem, povuče nas k sebi i reče nam: „Imaš pravo Stipe i Bošnjak, Bubanj i Šibl su razgovarali na najvišemu mjestu i htjeli nešto poduzeti po tom pitanju, a Stevo Krajačić i Šibl su mi rekli, da Tito o tome ne da ni pisnut, jer se ne želi zamjeriti boračkoj organizaciji. „Na to ga Šuvar upita: 'Možda je i Hebrang, zbog toga izgubio glavu?' Ivan Gaće mu odgovori: „Da, i to nije isključeno!"

Ovaj moj stravični zapis sakrio sam u jednu stručnu knjigu, tek nakon provedene Božićne noći godine 1964. u Petrinjskoj 18 i dao ga na čuvanje dragom prijatelju Matiši Rajčiću studentu Muzičke akademije, jer sam tek tada shvatio, da Jure Kaštelan ima pravo, a i u vojsci sam odležao zbog te istine godine 1967. sedam dana. U siječnju 1968. godine otišao sam u inozemstvo i u početku borba za egzistenciju nije bila laka, a poslije i obiteljske brige učinile su svoje, da sam to gotovo i zaboravio, a i nisam vjerovao, da će doći vrijeme istine i pisanja o pobijenima, poniženima i uvrijeđenima. Tu knjigu mi je Matiša vratio nekoliko mjeseci pred svoju smrt godine 1995. i stavio sam je među ostalu stručnu literaturu ne sluteći, da su u njoj ove uspomene napisane prije trideset i šest godina. Prošlih godina počeo sam spremati svu svoju stručnu literaturu, koje je bilo u izobilju, da bih je darovao Veterinarskom fakultetu i na moju veliku radost našao ih je u ovoj staroj, Forenbacheravoj knjizi.

Pojedinačni ekscesi

Ovo svjedočenje o ubojstvu naše majke nisam mislio objaviti, jer sam želio, da ta tragedija i naša bol u tim tužnim i mukotrpnim slikama vlastitog djetinjstva ostanu samo naši, ali čitajući i slušajući neke naše nazovi povjesničare, koji još uvijek žive u svojoj komunističkoj zaslijepljenosti kao Bilandžići, Goldsteini, Jakovine i mnogi drugi. Ne vjerujem, da oni nisu pročitali Ciceronove maksime o povijesti, koji piše: "Povijest je svjedok vremena, svjetlo istine, život pamćenja, učiteljica života i glasnica starine. (Cic.De or.11,9,36.). „Nažalost oni lažno tumače povijest, kako mi davno reče moj rođak fra Vjenceslav za kolegu iz gimnazije Bilandžića: „Ma ni on sam ne vjeruje u ono što piše!" Bojim se i imam osjećaj, a tako i mnogi misle, da nam je i danas gotovo zabranjeno pisati i govoriti o tim zlodjelima podivljale skojevske omladine u partizanskim jedinicama.

Zato sam odlučio progovoriti o tim mračnim silama, koje su ubile našu majku i o onome jadniku, koji je vidio biklu na njenim prsima. Ne mogu shvatiti, da i naš predsjednik (Mesić, nap. ur.) stalno ponavlja, da su to bili pojedinačni ekscesi. Ovdje bi ga htio podsjetiti na njegove izgovorene riječi kasno uvečer 21. siječnja 1992. godine u Münchenu-Pasing, kada sam poslije napornog dana u praksi donio svoj novčani prilog za obranu domovine i pred svima poljubio njegovu hrvatsku putovnicu uz napomenu Vlade Gotovca, da su i meni ubili mater. On je rekao: „Mnogo toga mora doći na vidjelo, doći će i za to vrijeme!" Srdačna Vam hvala što ste me obdarili odlikovanjem, Redom Matice hrvatske i likom Katarine Zrinjske! Eto, dragi predsjedniče mi poniženi još uvijek čekamo!

Kraj

TRAGOM ŽRTAVA JUGOKOMUNIZMA

Čiji je Tito velikan? (18)

Josip Broz Tito je zaista velikan, ali čiji i kakav? Maršal Tito je jugoslavenski i srpski velikan, jugoslavenski jer je 1943. obnovio Jugoslaviju koja je 1945. utemeljena na više od 1000 masovnih grobnica hrvatskih i drugih žrtava jugoslavenskoga komunizma, i on je srpski velikan, jer je povijesni hrvatski teritorij istočni Srijem s gradom Zemunom nakon Drugog svjetskog rata priključio Srbiji, a radilo se o arbitražnom sporazumu između "drugova" jugoslavenskih komunista hrvatskog podrijetla i srpskih komunista

Jugoslavenski diktator i masovni zločinac, "drug Tito", nije hrvatski velikan nego komunistički, i k tome je zlatnim slovima u ruskom arhivu RGASPI u Moskvi upisan kao doušnik zloglasne sovjetske tajne policije NKVD, pod konspirativnim imenom "Valter". Gradio je mostove i ceste kao Hitler, i vozio se u limuzini, mercedesu, kao i Hitler, te ubijao antifašiste, isto kao i Hitler. Imao je konclogore kao i "Führer", i izgradio je kult ličnosti identičan kakav je imao njemački nacistički vođa od kojega ga je razlikovao samo predznak i metodologija ubijanja - umjesto plinskih komora - jame i metak u zatiljak! "Valter" nije volio studente i intelektualce, posebno ako su bili hrvatski orijentirani; tako je u noći s 10. na 11. siječnja 1972. počela jugoslavenska "bartolomejska noć". Unatoč povijesnim činjenicama, jugokomunistički vođa "naroda i narodnosti", danas je u Republici Hrvatskoj "hrvatski velikan". Zaslužio je to i niže navedenim popisom jama nad kojima je dao smaknuti, baciti i gdje je dao sakriti svoje hrvatske, slovenske i njemačke žrtve.

Antifašisti ili komunisti, pitanje je sad

Grobište ŠMARTNO KOD SLOVENJGRADECA: Jugoistočno iza kapelice nalazi se grobište dimenzija 12 x 4 m. Kako navode, tu je zakopano između 30 i 36 Hrvata odnosno 20 ustaških časnika i dočasnika. Na istoj lokaciji nalazi se jugoistočno od kuće Šmartno pri Slovenjgradcu 143 navodno grobište 10 ljudi hrvatske narodnosti koji su kao dio velike izbjegličke mase pred komunističkom jugoslavenskom okupacijom poginuli za vrijeme povlačenja prema austrijskoj granici. Kako ne bi ispali totalitaristi, danas se nasljednici ondašnjih sluga jugoslavenskih okupatora nazivaju u Hrvatskoj "antifašistima".

ŠOŠTANJ - grobište Gorica 1-4: Na uzvisini Gorice iznad Šoštanja u drugoj polovici svibnja 1945. bili su ubijeni civili, među njima najviše imućnih mještana Šoštanja i veći broj ljudi koji su se povlačili prema Koruškoj. Tu je bilo oko 500 civila hrvatske i njemačke (Kočevari) narodnosti i njemačkih vojnika. Ubijeni Slovenci bili su žrtve socijalističke revolucije, antifašista, ili komunista, pitanje je sad? Ubijeni Nijemci bili su žrtve etničkog čišćenja, a ubijeni Hrvati žrtve genocida. Osim toga na Gorice su vozili tijela poginulih Hrvata iz drugih krajeva. Sjeverno od ugljenokopnoga jezera kod Šoštanja članovi općinske Komisije za obilježavanje i evidentiranje poslijeratnih grobišta, i policija, evidentirali su devedesetih četiri lokacije grobišta.

Zemlju pretvorili u prah i pepeo

Grobište TEHARJE: U blizini zgrade Teharje 9, gdje je ljeti 1945. bio komunistički zatvor i konclogor, u razdoblju između svibnja i prosinca 1945. pokopan je veći broj osoba različitih narodnosti, među njima i Hrvata. Posmrtni ostatci leže na kraju ravnice uz zapadni rub zida, na jugu uz jarak kod željezničke pruge, na istoku kod livade, pod betonskim plesnim podijem gdje su im titoisti odsvirali rekvijem, i možda još negdje. Uz zapadni zid groblja na Teharjama, u blizini crkve sv. Ane u dubokom rovu nalazi se grobište njemačkih ratnih zarobljenika i hrvatskih izbjeglica. Hrvati su stradali za vrijeme eksplozije vlaka na željezničkoj postaji u Štorama. Partizani su kao diverzanti (čitaj: teroristi) bili poznati tijekom Drugog svjetskog rata kada su mnogobrojne željezničke kompozicije i tračnice završile u starome željezu. Prilikom pregovora o separatnome primirju između partizana (jugokomunističkih gerilskih jedinica) i njemačke vojske u bosanskom Gornjem Vakufu, 1943. godine, njemački časnici upitali su Titovu delegaciju - zašto su svoju zemlju diverzantskim akcijama pretvorili u prah i pepeo, i ljudima oduzeli nadu u bolje sutra?

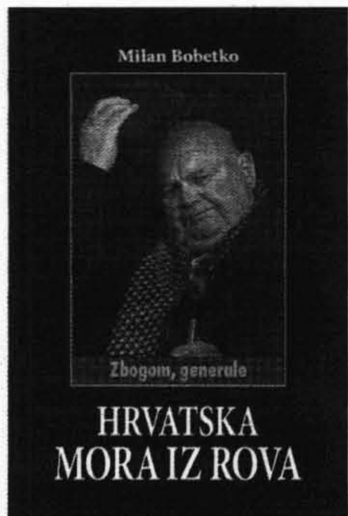

Goran JURIŠIĆ

ZADNJI DANI GENERALA JANKA BOBETKA

Živ im u ruke ne idem

Od 17. rujna 2002. pa do 7. svibnja 2003. razdoblje je u kojemu je autor prikupio građu, uglavnom iz tiskanih medija vezanu za stožernog generala Janka Bobetka. Riječ je o više od šest stotina novinskih članaka, iz kojih se može razabrati i što se zapravo u tom razdoblju događalo iza svjetla pozornice. U tom je razdoblju podignuta haaška optužnica protiv njega, General je završio u bolnici, da bi 29. travnja 2003. preminuo. Osnovni je moto knjige izjava generala Bobetka: *Hrvatska se mora ponašati kao civilizirana država, a ne biti stalno u rovu. Mora iz rova, gdje je drže da bi s njom lakše vladali i upravljali.* Njoj treba pridodati i izjavu kardinala Franje Kuharića: *Ima istina od kojih se ne može odstupiti. Ima granica na kojima se mora stati i položaja s kojih se ne smije uzmicati.*

Milan Bobetko,
Hrvatska mora iz rova,
Vlastita naklada, Zagreb, 2010.

Autor je sin generala Bobetka. U svojoj uvodnoj riječi, među ostalim, ističe: "Kako bi se ukupna zbivanja u tome razdoblju interpretirala dosljedno, poslužile su mi i vlastite bilješke. Cilj mi je da ti događaji ostanu zapisani, kao svjedočenje o jednome razdoblju hrvatske povijesti, što će sadašnjima i budućim čitateljima omogućiti cjelovitiji uvid u bit obrambenog rata i nametnutoga rata. Pitanja je li prvi stožerni general Hrvatske vojske u Domovinskom ratu Janko Bobetko pao u zaborav hrvatske javnosti, medija i političara manje su značajna od pitanja, je li hrvatska javnost zaboravila sve strahote što su se zbile ili su se mogle dogoditi da nije bilo hrvatskih vitezova koji su obranili svoj narod i vojnički porazili neprijatelja... Ne smijemo zaboraviti Vukovar, kolone izbjeglica koje s plastičnim vrećicama napuštaju svoje domove diljem Hrvatske, djecu sa suznim očima u kolonama izbjeglica, sirene za uzbunu, bježanje u podrume, snajperiste, logore, proganjanje golorukih ljudi preko minskih polja pod prijetnjom pušaka njihovih donedavnih 'komšija', kumova itd. Citirat ću i često objavljivanu izjavu američkoga generala, potom predsjednika, Dwighta Eisenhowera, po završetku Drugoga svjetskog rata 1945.: 'Ima gadova koji će jednoga dana reći da se sve ovo nije dogodilo!'".

Nedvojbeno je da se generala Bobetka, borca protiv fašizma u Drugom svjetskom ratu i u velikosrpskoj agresiji, htjelo izručiti Haaškome tužiteljstvu temeljem optužnice, kako ističe autor, koja nije zasnovana ni na jednoj realnoj činjenici. Bobetkov je odgovor bio vojnički i politički, ljudski i domoljubno jasan: *Živ im u ruke ne idem.* U predgovoru akademika Ante Stamaća stoga stoji kako podrobnosti iznesene u knjizi tvore povijesni sag i pridonose razodijevanju jedne velike povijesne nepravde.

Podsjetimo se, Bobetko je optužen da je u pet točaka optužnice počinio: Bezobzirno razaranje gradova, kršenje zakona i običaja ratovanja, progon na političkoj, rasnoj ili vjerskoj osnovi, tj. zločin protiv čovječnosti. Optužnica nosi nadnevak 23. kolovoza 2002. i potpis glavne tužiteljice Carle del Ponte. Tu i takvu optužnicu prihvatila je vlada Ivice Račana i pustila je u tuzemni pravni promet. Samoga generala Bobetka optužnica nije iznenadila, najavio je njezino podizanje dok smo radili jedan od njegovih posljednjih, ako ne i zadnji, intervju (objavljen u *Hrvatskom slovu*). Kazao mi je tada, već vidno bolestan i teškim glasom, a razgovarali smo u njegovu domu u vrijeme saborske rasprave o Deklaraciji o zaštiti digniteta Domovinskog rata: Oni ne će stati u rušenju Domovinskog rata, ministar Šušak je umro, predsjednik Tuđman je umro, po činu sad sam ja na redu, ali ja sam odluku donio, živ im u ruke ne idem, kad jednom zauzmem položaj s njega više ne odstupam.

Na kraju knjige objavljene su potpore koje su u tom dramatičnom vremenu stizale generalu Janku Bobetku iz cijele Hrvatske, te kazalo imena.

Nenad PISKAČ

TRAGOM ŽRTAVA JUGOKOMUNIZMA

Titoizam je suprotiv europskim standardima

Prateći trag žrtava jugokomunizma (titoizma/staljinizma) naišli smo na stotine Titovih jama, i na koncu dolazimo do smetlišta povijesti gdje su završili Karl Marx i negovo djelo, što dokazuje pad komunističkog Berlinskog zida, i rumunjski i njemački narod koji su 1989. klicali "Mi smo narod!", i sa svojih barikada jurišali na boljševike i njihovu Oktobarsku revoluciju. Rumunji su svog diktatora izveli pred narodni tribunal i strijeljali po kratkom postupku, te mu vratili milo za drago, a Nijemci su svog diktatora stavili pod istragu pravne države od koje je dobio optužnicu, i zločudno bolesnog poslali u egzil u Čile, a Čileanci svog diktatora u Englesku. Jedino Hrvati, osim Rusa, svog diktatora slave i obnavljaju njegov kult ličnosti koji koči demokratski razvoj u Hrvatskoj - piše Goran Jurišić

U predizbornoj kampanji predsjednički kandidat Socijaldemokratske partije, pravne nasljednice Saveza komunista Hrvatske i SKJ, Ivo Josipović, zagrebačkom *Globusu* izjavio je da „je Tito naš velikan", a na TV da razlikuje crvenu petokraku iz Drugog svjetskog rata, koja da simbolizira antifašizam, od crvene petokrake iz Vukovara koja simbolizira srpski fašizam. Što je s crvenom petokrakom u Hudoj Jami? Pouka za sve obožavatelje crvene petokrake: boljševici su svoj simbol, crvenu petokraku, stavili godine 1917. u vrijeme Oktobarske revolucije, kada nije postojao fašizam, na svoje kukuljice, nalik na kukuljicu Ku-Klux-Klana, o čemu postoji foto i filmska dokumentacija. U to vrijeme oni koji su na svojim čelima nosili znak crvene zvijezde petokrake, kojemu su se svi morali klanjati ili bi bili ubijeni na licu mjesta, nisu bili antifašisti, kao ni u vrijeme pakta između Staljina i Hitlera od 23. 8. 1939. do 22. 6. 1941. kada je Tito imao u beogradskom stanu osnivača "Politike" tajne sastanke s njemačkim nacistima, na tzv. "sedeljkama". (Poznanstvo iz toga razdoblja dobro je došlo nešto kasnije, 1943. uoči "bitke na Neretvi" kada je Tito zamolio Wehrmacht za separatno primirje, što mu je u Berlinu odobreno uz uvjet da prestanu partizanske diverzije na prugu Zagreb - Zemun, koje se održalo do njemačkog desanta na Drvar.) Tito i njegovi krparoši partizani su na svoje troroge kape stavili znak crvene petokrake sa srpom i čekićem u srpskim Užicama 1941. prilikom proslave obljetnice Oktobarske revolucije, nakon čega su se poput lopova morali iskrasti noću iz Užica jer su ih zamrzili čak i oni koji su ih voljeli i simpatizirali, kako je posvjedočio Đilas.

Kult ličnosti i borba protiv korupcije

Moralno je pitanje je li Tito naš velikan, ili je masovni zločinac i brutalni diktator koji je pravnicima u Jugoslaviji poručio da se ne trebaju držati zakona kao pijani plota. Prof. dr. Ivo Josipović je pravnik, Tito je bio bravar. Kako novoizabrani predsjednik misli pomiriti suprotnost stvaranja kulta ličnosti maršala Tita s borbom protiv korupcije? Zar ne bi trebalo prvo korupciju iskorijeniti iz Državnog odvjetništva gdje postoji usko grlo u kojemu zapinju optužnice protiv nekolicine kazneno prijavljenih osnovano osumnjičenih partizanskih i komunističkih ratnih zločinaca? Partizani XI dalmatinske (biokovske) brigade 26. div. Jugoslavenske armije pobili su u Drugom svjetskom ratu širokobriješke fratre koji su 1942. donijeli antifašističku rezoluciju, osudivši njemački nacizam i rasističku politiku. Tko su onda antifašisti, a tko komunisti?

Treba njegovati antifašističke vrijednosti, ali ne one zločinačke partizanske, nego one od blaženog Alojzija Stepinaca! Nema pravde i pravednosti bez jasne moralno-političke osude Tita, i lustracije onih komunista koji su u Titovoj Jugoslaviji kršili ljudska prava. Tito je svojim oficirima JNA poručio da će prije Sava poteći uzvodno negoli će Hrvati imati svoju vlastitu državu. Sada imamo novoizabranog predsjednika hrvatske države, a Sava i dalje mirno teče nizvodno. Hrvatska postoji, dakle jesmo, a Zemlja se i dalje vrti oko svoje osi i Sunca.

Za Beograd svi smo "ljudi u crnom"

Europske rezolucije su osudile sve totalitarizme, i fašizam i nacizam i komunizam, te odale počast svim žrtvama, kako žrtvama fašizma, tako i žrtvama komunizma. Novoizabrani gospodin predsjednik, međutim, kaže da ne će ići u Bleiburg odati počast žrtvama komunizma, jer da se na navodno ispolitiziranoj bleiburškoj komemoraciji pojavljuju neki ljudi u crnom, ali da će bez problema otići na komemoraciju u Jasenovac odati počast žrtvama fašizma. Međutim, bivši Titov gardist i aktualni štovatelj lika i djela crvenog maršala, ne vidi da se na ispolitiziranoj jasenovačkoj komemoraciji pojavljuju ljudi u crvenom, i to kako u publici, tako i na tribini, kao na primjer Ivan Fumić, i da se govorom mržnje neargumentirano u maniri iz starog arsenala partizanske agitacijske propagande napada svetu Katoličku crkvu, i na taj način vrijeđa mučenike holokausta i druge žrtve.

Doživjet će predsjednik Republike Hrvatske Ivo Josipović situaciju da će i on biti etiketiran kao "čovjek u crnom", jer tko od Hrvata u novijoj povijesti nije bio etiketiran kao "fašist, ustaša i klerofašist"? Čak je i jugokomunist Stipe Šuvar dobio iz Beograda etiketu zloglasnog "ustaše" - toga se valjda još sjećamo?

Protueuropski smjer

Iako se domaći vladajući bivši komunisti busaju u prsa kad je u pitanju Europska unija, rezolucije njena parlamenta kao da kroz jedno uho uđu, a kroz drugo izađu. Ako ne ćemo poštivati hrvatsku rezoluciju o osudi komunističkih zločina, niti europske rezolucije, koje ćemo onda, da ne bi one iz Moskve, Pekinga i Pjong Janga? Europski parlament je 2009. proglasio 23. kolovoz kao novi spomen-dan u Europskoj uniji, i to u spomen na žrtve komunizma i fašizma, nastale kao posljedica pakta Molotov - Ribbentrop između Sovjetskog Saveza i Trećeg Reicha, čija je posljedica da su komunisti i nacisti napali antifašističku i antikomunističku Poljsku, okupirali i raščeretili je, a njeno katoličko i židovsko stanovništvo potamanili.

Nema pravde i pravednosti bez jasne moralno-političke osude Tita, i lustracije onih komunista koji su u Titovoj Jugoslaviji kršili ljudska prava

U priopćenju za tisak predsjedništva Europskog parlamenta rečeno je da „Zastupnici izjavljuju svoj respekt prema svim žrtvama totalitarnih i nedemokratskih režima u Europi, i posvjedočiju svoje poštovanje onima koji su se borili protiv tiranije i porobljavanja." Što se, međutim, događa u Republici Hrvatskoj? Stepinca se klevеće, a nekadašnje političke zatvorenike savjesti iz doba jugoslavenskog socijalizma se protuustavno lustriralo i stavilo pod medijsku cenzuru. Logor Goli otok pao je u zaborav, kao da nikad nije postojao, iako je Tito tamo dao ubijati antifašiste, i mučio antikomuniste. Demokratski zastupnici u Europskom parlamentu su naglasili potrebu stvaranja „platforme za sjećanje i savjest Europe kako bi se mogle umrežiti i započeti suradnja između nacionalnih istraživačko-znanstvenih centara, čija je stručna djelatnost povijest totalitarizma". Što se u RH događa? Centre poput Hrvatskog centra za istraživanje zločina komunizma drži se pod čeličnom cenzurom u medijima, a povijest tumače neki povjesničari s marksističkih pozicija, iako marksizam nije znanost nego ideologija. Znanost je rekla svoje - Tito je jugoslavenski i komunistički masovni zločinac, a ne hrvatski velikan, i taj Tito nije završio u pantheonu nego na smetlištu povijesti.

Goran JURIŠIĆ

VERBUM

www.verbum.hr

Top lista 7+7 najprodavanijih knjiga u knjižarama Verbum u Zagrebu (Kaptol 26), Rijeci (J. Trdine 1 d), Splitu (Trumbićeva obala 1), Zadru (Don Ive Prodana 11), Šibeniku (Kralja Tomislava 17), Dubrovniku (Zeljarica 7), Varaždinu (Zagrebačka 4) i Slavonskom Brodu (Matije Mesića 62), Osijeku (Strossmayerova 13), Vinkovcima (Vladimira Nazora 5) i Požegi (Trg Svetog Trojstva 13)

Sedam najprodavanijih naslova - publicistika, književnost, filozofija...

1. MASONSTVO BEZ MASKE, John Salza
2. RADOSNI PROSJAK, Louis de Wohl
3. BOG U PITANJIMA, Andre Frossard
4. CVIJEĆE JEDNOSTAVNO CVJETA, Bruno Ferrero
5. PISMO NEROĐENOM DJETETU, Orijana Fallaci
6. BURIK, Nevenka Nekić
7. POZNATI GOVORE O BOGU I VJERI, priredila Tanja Popec

Sedam najprodavanijih vjerskih naslova

1. RADI, MOLI, VOLI, Sveti Ignacije Loyolski
2. RAZGOVARATI S BOGOM I, Francisco Fernandez Carvajal
3. SVETI PAVAO, Benedikt XVI
4. KRŠĆANSTVO NIJE ILUZIJA, C.S. Lewis
5. GOZBA JAGANJČEVA, Scott Hahn
6. RAZMATRANJA O MUCI KRISTOVOJ, John Henry Newman
7. O SAVJESTI, Benedikt XVI.

Ovu top listu možete pronaći i na web stranicama www.verbum.hr

Tribina HKV-a

Hrvatsko kulturno vijeće

Pokušaji rehabilitacije četništva u Hrvatskoj

Tribina *Pokušaji rehabilitacije četništva u Hrvatskoj* održat će se u Zagrebu, u ponedjeljak, 8. veljače 2010., u prostorijama Hrvatske kulturne zaklade i Hrvatskoga slova, Hrvatske bratske zajednice 4, s početkom u 19 sati.

Na tribini će govoriti: Ante Beljo, ravnatelj Hrvatskoga informativnog centra, dr. sc. Zdravko Dizdar, Jadranka Matašin, Udruga prognanih iz Boričevca i Igor Ivašković, Udruga prognanih iz Priboja. (hs)